Raftul
Denisei
ETGAR
KERET
HAIDE,
ZBOARĂ
ODATĂ
POVESTIRI
APIR
TURĂ 2018
âșietoare
K TIMES
nte

ETGAR KERET
HAIDE, ZBOARĂ ODATĂ

EDITURA HUMANITAS

2021

Colecţie coordonată de DENISA COMĂNESCU

ETGAR KERET
FLY ALREADY
Copyright © 2018

All rights reserved.

Acest e-book este protejat de legea drepturilor de autor. Reproducerea sa integrală sau parţială, multiplicarea sa prin orice mijloace şi sub orice formă, punerea sa la dispoziţie publică pe internet sau în reţele de calculatoare, stocarea sa temporară sau permanentă pe diverse dispozitive sau în sisteme care permit recuperarea informaţiei, gratuit sau în scop comercial, precum şi alte fapte similare, fără permisiunea scrisă a editurii reprezintă

o încălcare a legislaţiei privind protecţia dreptului de autor şi se pedepsesc conform legilor în vigoare.

© HUMANITAS FICTION, 2021, pentru prezenta versiune românească (ediţia digitală)

ISBN: 978-606-779-939-2 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

Lui Eli şi Gai

Prima dată înainte de ultima dată când am fost tras cu tunul

Prima dată înainte de ultima dată când am fost tras cu tunul s-a întâmplat când a plecat Odelia cu copilul. Lucram în perioada aceea ca îngrijitor, curăţând cuşti de animale pentru un circ românesc care tocmai ajunsese în oraş. Terminasem de curăţat cuştile leilor de vreo jumătate de

oră, la fel şi pe cele ale urşilor, dar cuştile elefanţilor erau un adevărat dezastru. Mă durea spinarea, iar lumea întreagă mirosea a excremente. Viaţa mea era o ruină, şi mirosul de rahat se potrivea perfect. Simţeam de ceva vreme că am nevoie de o pauză. Mi-am găsit un locşor undeva lângă o cuşcă şi mi-am rulat o ţigară. Nici măcar nu m-am spălat pe mâini înainte.

După câteva fumuri, am auzit în spatele meu o tuse scurtă, ca şi cum cineva şi-ar fi dres glasul. Era directorul circului. I se spunea Ijo şi câştigase circul la un joc de cărţi. Românul bătrân care fusese iniţial proprietarul circului avusese trei regine, însă Ijo avusese patru. Mi-a spus toată povestea în ziua în care m-a angajat.

— Ce nevoie mai ai de noroc, când ştii să trişezi? mi-a zis, făcându-mi cu ochiul.

Eram sigur că Ijo se va înfuria pe mine din cauză că-mi luasem pauză înainte de a-mi fi terminat treaba, însă nu părea deloc supărat.

— Spune-mi, mi-a zis el, vrei să câştigi uşor o mie?

Eu am încuviinţat printr-o mişcare a capului, iar el a continuat:

— Tocmai mă întorceam din cortul lui Istvan, ghiuleaua noastră umană. E mort de beat. N-am reuşit să-l trezesc, iar reprezentaţia ar trebui să înceapă într-un sfert de oră...

Mâna întinsă a lui Ijo a trasat în aer bolta pe care o descrie o ghiulea umană, degetele lui scurte oprindu-se în dreptul frunţii mele:

— Îţi dau o mie în bani gheaţă, dacă îl înlocuieşti.

— Dar n-am mai fost niciodată aruncat dintr-un tun, am spus eu, trăgând încă un fum din ţigară.

— Ba sigur că da, a zis Ijo, e ca atunci când te-a părăsit iubita, ca atunci când fiul tău ţi-a spus că nu mai vrea să te vadă, pentru că eşti un zero barat, ca atunci când mâţa aia grăsană a ta a fugit de acasă. Ascultă, pentru a deveni

ghiulea umană nu trebuie să fii nici flexibil, nici iute, nici puternic, nu trebuie decât să fii singur şi amărât.

— Dar eu nu sunt singur, am protestat.

— Serios? a întrebat Ijo rânjind, atunci ia spune-mi tu mie, şi să lăsăm deoparte sexul, când ţi-a zâmbit ultima dată o femeie?

Înainte de spectacol, m-au îmbrăcat într-un costum de zale. Am întrebat un clovn bătrân, cu nas roşu, uriaş, dacă nu ar trebui să mi se facă un instructaj înainte de reprezentaţie.

— Important este, a bâiguit el, să-ţi relaxezi trupul. Sau să ţi-l contracţi, ori una, ori alta. Nu-mi mai amintesc bine. Şi mai trebuie să te asiguri că tunul e orientat drept înainte şi că nu ratează ţinta.

— Asta-i tot? am întrebat eu.

Chiar şi aşa, îmbrăcat în costumul de zale, duhneam încă a rahat de elefant. Directorul circului a venit la mine şi m-a bătut pe umăr.

— Nu uita, mi-a zis el, după ce trag cu tine spre ţintă, te întorci pe scenă, zâmbeşti şi faci o plecăciune. Şi chiar dacă, Doamne fereşte, te doare ceva, sau mai rău, îţi rupi ceva, trebuie să ţii totul în tine, trebuie să ascunzi asta, pentru ca publicul să nu vadă nimic.

Spectatorii păreau chiar fericiţi. I-au ovaţionat pe clovnii care mă îndesau pe ţeava tunului, iar cel înalt, cu o floare care stropea cu apă, m-a întrebat, cu doar o secundă înainte de a aprinde fitilul:

— Eşti sigur că vrei să faci asta? Este ultima ta şansă de a te răzgândi.

Am încuviinţat, iar el a zis:

— Ştii că Istvan, ghiuleaua umană dinaintea ta, zace pe un pat de spital, cu zece coaste rupte?

— Nu-i adevărat. E doar beat. Doarme acum în cortul lui.

— Cum spui tu, a zis oftând clovnul cu floarea care scuipa apă, după care a aprins fitilul.

Privind acum în urmă, trebuie să recunosc că gura tunului fusese potrivită într-un unghi mult prea ascuţit. În loc să lovesc ţinta, am zburat tot mai sus, am făcut o gaură prin pânza cortului şi am continuat către cer, sus, sus de tot, puţin deasupra stratului de nori negri care-l acopereau. Am trecut pe deasupra bătrânului cinematograf în aer liber abandonat, în care veneam pe vremuri cu Odelia; pe deasupra parcului prin care câţiva stăpâni de câini se plimbau, ţinând în mâini pungi de plastic foşnitoare, iar printre ei şi micuţul Max, care se juca tocmai atunci cu o minge şi care, în clipa când am zburat pe deasupra lui, a privit în sus, mi-a zâmbit şi mi-a făcut cu mâna; pe deasupra străzii Yarkon, chiar în margine, acolo unde se află acareturile ambasadei americane, l-am văzut pe Tiger, motanul meu grăsan, în timp ce încerca să prindă un porumbel. După câteva secunde, când am aterizat în apă, câţiva oameni care se aflau pe plajă s-au ridicat în picioare şi au început să mă aplaude, iar când am ieşit, o tânără cu cercel în nas mi-a întins prosopul ei şi mi-a zâmbit.

Când am ajuns înapoi pe strada pe care se afla circul, hainele mele erau încă ude, iar totul în jur fusese cuprins de întuneric. Cortul era gol, iar în mijlocul lui, lângă tunul din a cărui ţeavă fusesem aruncat, şedea Ijo, numărându-şi banii.

— Ai ratat ţinta, a mârâit el, şi nici nu te-ai întors să saluţi publicul, aşa cum ne-am învoit. Pentru asta te penalizez cu patru sute de şekeli.

Mi-a întins câteva bancnote mototolite, iar când şi-a dat seama că nu vreau să le iau, mi-a aruncat o privire de dur est-european şi mi-a spus:

— Ce vrei, măi, omule? Să iei banii, sau să te pui rău cu mine?

— Lasă-i încolo de bani, Ijo, i-am zis eu făcându-i cu ochiul şi apropiindu-mă de gura tunului, haide, fă-i o favoare prietenului tău şi mai trage-mă o dată.

Haide, zboară odată

Pit-Pit îl vede primul. Suntem pe drum spre parc, să ne jucăm cu mingea, când deodată spune:

— Tati, uite!

Gâtul i se lasă mult pe spate, iar ochii lui, mijiţi din pricina efortului, privesc undeva mult deasupra mea şi, înainte ca eu să apuc măcar să-mi imaginez vreo navă extraterestră sau vreun pian care stă să ne cadă în cap, deja încep să simt în intestine că ceva nu tocmai în regulă se întâmplă acolo sus. Dar, când îmi întorc capul în direcţia spre care priveşte Pit-Pit, nu văd decât o clădire urâtă, cu patru etaje, acoperită cu bannere de plastic şi aparate de aer condiţionat, ca şi cum ar fi suferit de o boală de piele. Soarele apune exact deasupra ei, orbindu-mă, iar în timp ce încerc să găsesc un unghi mai bun, îl aud pe Pit-Pit zicând:

— Vrea să zboare.

Acum observ silueta unui om îmbrăcat într-o cămaşă albă, încheiată cu nasturi, căţărat pe balustrada acoperişului şi privind în jos, chiar spre mine, în timp ce îl aud pe Pit-Pit şoptind în spatele meu:

— E un supererou?

În loc să-i răspund, strig către bărbat:

— Nu face asta!

Bărbatul mă priveşte fix. Îi mai strig o dată:

— Nu face asta, te rog! Orice te-ar fi adus în punctul ăsta – cu siguranţă pare că nu va trece niciodată, dar crede-mă, va trece. Dacă sari acum, o să părăseşti lumea asta cu sentimentul ăla de neputinţă, ultima ta amintire din viaţa asta. Nu familia, nu iubirea – doar înfrângerea. Dar dacă rămâi, îţi jur pe tot ce am mai scump că tristeţea şi durerea vor începe să dispară, iar peste câţiva ani nu va mai rămâne din ele decât o poveste amuzantă, pe care le-o vei spune prietenilor la o bere, o poveste despre cum ai vrut la un moment dat să sari de pe acoperişul unei clădiri, iar un bărbat de pe stradă a strigat la tine...

— Ce?

Bărbatul de pe acoperiş răcni la rândul lui către mine, ducându-şi degetele la ureche. Din câte se pare, nu mă aude, din pricina gălăgiei de pe bulevard. Sau poate că nu din pricina gălăgiei, pentru că eu am auzit perfect „Ce”-ul lui. Poate că pur şi simplu nu aude. Poate că are o problemă de auz. Pit-Pit, care şi-a trecut deja braţele în jurul coapselor mele, nereuşind să le cuprindă cu totul, ca şi cum aş fi fost un copac cu trunchi uriaş, îi strigă:

— Ai superputeri?

Dar bărbatul arată din nou spre propria ureche, ca şi cum nu ar reuşi să audă, apoi strigă:

— M-am săturat! Gata! Cât să mai înghit?

Şi Pit-Pit îi răspunde urlând, ca şi cum ar purta cea mai firească dintre conversaţii:

— Haide, zboară odată!

Şi eu încep să intru în starea aceea de încordare, încordarea pe care o simţi când ştii că totul depinde numai de tine.

Simt asta mereu la serviciu. Chiar şi în familie, dar mai puţin. Ca atunci, pe drum spre Kinneret, când am încercat să frânez, iar roţile s-au blocat. Maşina începuse să derapeze pe şosea, şi eu mi-am spus, fie faci ceva rapid, fie se duce naibii totul. Atunci, pe drum spre Kinneret, n-am reuşit să preîntâmpin nimic şi am făcut un accident groaznic. Liat, care nu avea centura de siguranţă, a murit, iar eu am rămas singur cu copiii. Pit-Pit avea doi ani pe atunci şi abia dacă ştia să rostească două vorbe, însă Noam mă întreba fără încetare: „Când se întoarce mami? Când se întoarce mami?” Şi asta la multă vreme după înmormântare. Avea opt ani la vremea aceea, adică o vârstă la care se presupune că poţi înţelege când cineva moare, însă el nu se oprea din întrebat. Iar eu, care şi fără toate întrebările acelea enervante eram conştient că totul se întâmplase din vina mea, voiam deja să-mi pun capăt zilelor. Exact ca bărbatul ăsta de pe acoperiş. Dar am reuşit să fac faţă. Şi uite-mă astăzi, merg fără cârje, locuiesc cu Simona, tata e bine. Şi despre toate astea vreau să-i povestesc bărbatului de pe acoperiş, să-i spun că ştiu exact prin ce trece, dar că, dacă nu se va transforma într-o pizza storcoşită de asfalt, totul va trece. În cele din urmă. Nu există nici un alt om pe planeta asta albastră care să fi fost atât de nenorocit ca mine. Nu trebuie decât să se dea jos de acolo şi să-şi ia o săptămână. O lună. Un an, dacă e nevoie.

Dar cum îi spui asta unui om pe jumătate surd? Pit-Pit mă trage de mână şi spune:

— Nu o să zboare azi, tati. Haide, vino, să mergem în parc înainte să se întunece.

Dar eu rămân ca împietrit şi urlu din toţi rărunchii:

— Oamenii mor tot timpul, ca muştele, chiar şi fără să-şi ia singuri viaţa. Nu face asta! Te rog, nu face asta!

Bărbatul de pe acoperiş dă din cap, pare că de data aceasta a auzit ceva, apoi îmi răspunde strigând:

— De unde ai ştiut? De unde ai ştiut că ea a murit?

Întotdeauna este vorba despre o femeie care a murit, vreau să-i strig înapoi. Întotdeauna. Iar dacă nu a murit ea, atunci a murit altcineva. Însă asta nu-l va aduce înapoi jos, pe pământ, aşa că în loc de asta, îi strig:

— Am aici, cu mine, un copil, şi arăt către Pit-Pit, el nu trebuie să vadă aşa ceva.

Iar Pit-Pit, de lângă mine, urlă:

— Sunt aici! Sunt aici! Haide, zboară odată, înainte să se facă întuneric!

Suntem în decembrie, se întunecă într-adevăr devreme. Dacă sare – voi avea şi asta pe conştiinţă. Irena, psiholoaga de la Maccabi, îmi va arunca din nou privirea aceea a ei, „după-tine-plec-acasă”, şi îmi va spune: „Asta nu are nimic de-a face cu tine, nu e vina ta. Trebuie să-ţi intre odată în cap.” Iar eu voi ofta, pentru că ştiu că după numai două minute şedinţa se va încheia, iar ea va trebui să-şi ia fiica de la grădiniţă, şi nu se va schimba nimic, deoarece eu va trebui să duc în spate povara acestui bărbat pe jumătate surd, alături de cea a lui Liat şi de ochiul de sticlă al lui Noam. Trebuie să-l salvez.

— Aşteaptă-mă acolo! îi strig eu cât de tare pot. O secundă! Vin la tine, să vorbim!

Şi el îmi strigă de sus:

— Nu pot fără ea! Pur şi simplu nu pot!

Iar eu îi răspund:

— O secundă!

Şi îi spun lui Pit-Pit:

— Hai, scumpule, să ne căţărăm pe acoperiş.

Pit-Pit schiţează un „nu” drăgălaş din cap, aşa cum face întotdeauna înainte să-mi bea sângele, apoi zice:

— Dacă zboară, se va vedea mai bine de aici.

— Nu va zbura, îi răspund eu, nu, nu astăzi. Hai să urcăm, numai pentru o clipă. Trebuie să-i spun ceva acestui bărbat.

— Atunci strigă-i de aici, insistă Pit-Pit.

Mânuţa lui alunecă din palma mea şi el se întinde pe trotuar, aşa cum îi place să ne facă mie şi Simonei la mall.

— Hai să facem o întrecere până pe acoperiş, i-am propus eu, iar dacă ajung acolo dintr-o suflare, fără nici o oprire, Pit-Pit şi tati primesc o îngheţată drept premiu.

— Acum vreau îngheţată, se mâţâie Pit-Pit şi se rostogoleşte pe trotuar, acum!

Dar eu n-am timp pentru asemenea prostii. Îl iau de mâini. El se zbate şi urlă, dar eu îl ignor şi încep să alerg către clădire.

— Ce a păţit copilul? îl aud pe bărbat strigându-mi de sus.

Nu-i răspund, ci mă reped spre casa scărilor. Poate curiozitatea îl va opri pentru moment. Poate că nu va sări şi mă va aştepta. Copilul e greu, e dificil să urci scările când ţii în braţe un copil de cinci ani şi jumătate, darmite când ţii unul care nici măcar nu vrea să urce. Pe la etajul al treilea, deja nu mai am aer. O roşcată grasă deschide uşa apartamentului ei şi mă întreabă pe cine caut – din câte se pare, a auzit ţipetele lui Pit-Pit –, iar eu o ignor şi continui să urc treptele. Şi să fi vrut să-i răspund ceva, nu aveam îndeajuns de mult aer în plămâni.

— Nu locuieşte nimeni la etaj, strigă ea în urma mea, nu-i decât acoperişul acolo. Şi în timp ce rosteşte cuvântul „acoperiş”, vocea ei ascuţită se sparge, iar Pit-Pit îi răspunde printr-un strigăt înecat în lacrimi:

— Acum îngheţata! Acum!

Nu am nici o mână liberă, cu care să împing uşa care ar trebui să dea pe acoperiş, ambele mele mâini sunt ocupate cu Pit-Pit, care continuă să se zbată, aşa că o

izbesc cu piciorul, cu toată forţa. Acoperişul e gol. Bărbatul care cu numai o clipă în urmă stătuse pe balustradă nu mai era acum acolo. Nu ne aşteptase. Nu aşteptase să vadă ce se întâmplase cu copilul.

— A zburat, a spus printre sughiţuri Pit-Pit, din braţele mele, a zburat, iar din cauza ta n-am văzut nimic!

Încep să mă apropii de balustradă. Poate că s-a răzgândit şi s-a întors în clădire, încerc să mă conving singur. Însă nu pot crede ceea ce-mi spun. Ştiu că e acolo, jos, întins pe trotuar, într-o poziţie nefirească. Ştiu, şi am în braţe un copil care nu trebuie cu nici un chip să vadă asta, aşa ceva este pur şi simplu interzis, pentru că ar rămâne traumatizat pe viaţă, şi a trecut deja printr-o traumă, nu mai are nevoie de încă una, însă picioarele continuă să mă ducă spre marginea acoperişului. Ca atunci când rupi coaja de pe o rană, ca atunci când mai comanzi un pahar de Chivas, în ciuda faptului că ştii că ai băut deja prea mult, ca atunci când conduci pe autostradă, deşi ştii că eşti prea obosit, atât de obosit. În clipa în care suntem deja foarte aproape de balustradă, începem să simţim că ne aflăm la mare înălţime. Pit-Pit se linişteşte, iar eu aud respiraţia amândurora şi sirenele ambulanţelor apropiindu-se, ca şi cum mi-ar fi spus: „De ce te miri? La ce bun să vezi? Crezi că asta va schimba ceva? Îi va face cuiva vreun bine?” Şi deodată aud în spatele meu vocea ascuţită a femeii roşcate, ordonându-mi:

— Lasă-l jos!

Mă întorc spre ea, neînţelegând prea bine ce vrea.

— Lasă-mă jos! strigă şi Pit-Pit.

Se însufleţeşte întotdeauna când apare o persoană străină.

— Nu e decât un copil, continuă roşcata, dar vocea ei devine într-o clipă blândă şi caldă. Este pe punctul de a

izbucni în lacrimi. Sunetul sirenei se aude tot mai aproape, iar femeia roşcată păşeşte spre mine.

— Ştiu că suferi, îmi spune, ştiu că e foarte greu. Ştiu. Crede-mă.

În vocea ei este atât de multă durere, încât până şi Pit-Pit se opreşte locului şi o priveşte ca vrăjit.

— Uită-te la mine, şopteşte ea, uită-te!

O grăsană singură.

— Şi eu am avut odată un copil. Ştii ce înseamnă să pierzi un copil? Îţi dai seama ce eşti pe cale să faci?

Pit-Pit era încă în braţele mele, strângându-mă tare de tot.

— Uite ce copil dulce, spune ea, deja foarte aproape de noi, mâna ei groasă dezmierdând părul lui Pit-Pit.

— A fost aici un bărbat, zice Pit-Pit, întorcând spre ea ochii lui căprui şi frumoşi, ochii lui Liat. A fost aici un bărbat, dar acum a zburat. Iar din cauza lui tati, nu l-am văzut.

Sirenele se opresc exact sub noi. Mai fac un pas către balustradă, iar palma transpirată a roşcatei o prinde pe a mea.

— Nu face asta, spune ea, te rog, nu face asta!

Pit-Pit primeşte o cupă de vanilie, într-un păhărel de plastic. Eu îmi iau fistic cu fulgi de ciocolată, la cornet. Femeia roşcată cere un *milkshake* de ciocolată. Toate mesele de la gelaterie sunt murdare, aşa că şterg una pentru noi cu un şerveţel. Pit-Pit se încăpăţânează să guste din *milkshake*-ul femeii, iar ea îl lasă s-o facă. Şi pe ea o cheamă tot Liat. E un nume comun. Nu ştie nimic despre Liat, despre accident, nu ştie absolut nimic. Cum nu ştiu nici eu nimic despre ea. În afară de faptul că a pierdut un copil. Chiar când ieşeam din clădire, medicii urcau trupul bărbatului în ambulanţă. Din fericire, era deja acoperit cu un cearşaf alb, o imagine a unui cadavru mai

puţin în mintea mea. Îngheţata e mult prea dulce pentru gustul meu, dar Pit-Pit şi vecina par fericiţi. Pit-Pit îşi ţine paharul de plastic într-o mână, iar pe cealaltă o întinde către *milkshake*-ul femeii roşcovane. Întotdeauna face asta, nu înţeleg de ce, are deja o îngheţată în mână, pentru ce îi trebuie mai mult? Deschid gura ca să-i atrag atenţia, dar femeia îmi face semn că e în regulă şi îi dă paharul ei de *milkshake* aproape gol. Fiul ei e mort, soţia mea e moartă, bărbatul de pe acoperiş e mort şi el.

— Uite cât e de drăgălaş, şopteşte ea, în timp ce Pit-Pit se chinuie din răsputeri să soarbă ultima picătură din paharul care fusese al ei.

Şi chiar e drăgălaş.

O floare cu inimă de aur

La cafeneaua de lângă casa mea lucrează o chelneriţă foarte frumoasă. Oren, care e angajat la bucătărie, îmi spune că nu are prieten, că o cheamă Sikma şi că îi plac drogurile uşoare. Înainte ca ea să înceapă să lucreze acolo nu intrasem în cafeneaua asta nici măcar o dată, dar acum stau aici în fiecare dimineaţă. Beau un espresso. Schimb două vorbe cu ea. Despre ce citesc în ziar, despre ceilalţi clienţi ai cafenelei, despre prăjituri. Uneori reuşesc chiar şi s-o fac să râdă, iar râsetul ei îmi face bine. De câteva ori am vrut s-o invit la cinema, dar ar fi mult prea evident. Mersul la cinema e la un pas doar de cina într-un restaurant sau de invitaţia de a face o excursie împreună

la Eilat. Mersul la cinema e un lucru căruia nu-i poţi da o multitudine de interpretări. Este ca şi cum i-ai spune „Te doresc”. Iar dacă ea nu e interesată şi refuză, atunci lucrurile se vor termina într-un mod deloc plăcut. Aşa că m-am gândit s-o invit în schimb la un joint. Îmi va răspunde cel mult „Nu fumez”, eu voi arunca o glumă despre consumatori, voi mai comanda un espresso scurt, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, şi lucrurile vor merge mai departe.

Aşa că îl sun pe Avri. Probabil că Avri este singurul dintre foştii mei colegi de liceu care a fost cu adevărat fumător înrăit. Ultima dată când am vorbit cu el se întâmpla în urmă cu mai bine de doi ani, iar în timp ce formez numărul, caut disperat un subiect mărunt de discuţie, ceva de spus, ca să nu-i cer direct iarba. Dar Avri, imediat după ce-l întreb ce mai face, îmi răspunde direct:

— Pe sec. Ne-au închis graniţa cu Libanul din cauza problemelor cu Siria, iar acum şi aia cu Egiptul, din cauza nebuniei cu Al-Qaeda. Nu mai avem ce fuma, omule. Mă urc pe pereţi.

Îl întreb cum o mai duce în rest, iar el îmi răspunde. Chiar dacă amândoi ştim că nu mă interesează. Îmi spune că prietena lui e însărcinată şi că amândoi îşi doresc copilul, dar că mama ei, care e văduvă, nu doar că îi presează să se căsătorească, dar vrea şi o ceremonie religioasă, deoarece spune că asta şi-ar fi dorit tatăl ei, dacă ar mai fi fost astăzi în viaţă. Şi luptă-te cu un argument ca ăsta! Ce poţi să faci? Să-l dezgropi pe tată cu un excavator şi să-l întrebi? Şi în tot timpul ăsta în care Avri dă din gură, încerc să-l liniştesc, să-i spun că nu are nici o importanţă. Fiindcă pentru mine chiar nu are nici un fel de importanţă dacă Avri face sau nu ceremonie religioasă. Nu mă afectează câtuşi de puţin nici dacă hotărăşte să plece din ţară sau să facă o operaţie de

schimbare de sex. Dar floarea pentru Sikma e cât se poate de importantă pentru mine. Aşa că îi zic din senin,

— Omule, dar nici măcar o floare? Nu pentru un trip, pentru o fată pe care vreau s-o impresionez.

— Sunt pe sec, a zis din nou Avri, îţi jur, am început să fumez Nice Guy, ca un narcoman.

— Nu pot să-i duc Nice Guy, îi răspund eu, n-aş da deloc bine.

— Ştiu, bolboroseşte el la celălalt capăt al firului, ştiu, dar n-am altceva.

Două zile mai târziu, Avri îmi telefonează şi-mi spune că poate are ceva, dar e destul de complicat. Îi răspund că sunt pregătit să cumpăr şi ceva scump. E o chestie pe care o voi folosi o singură dată, pentru o ocazie specială, aşa că n-am nevoie de mai mult de un gram.

— N-am spus „scump”, zice Avri iritat, am spus „complicat”. Hai să ne întâlnim peste patruzeci de minute, pe strada Carlebach, 46, şi îţi explic totul.

N-am deloc nevoie de ceva „complicat” acum. Din câte îmi aduc aminte din liceu, „complicaţiile” lui Avri sunt cu adevărat complicate. Iar eu nu vreau decât o floare, sau măcar un joint, pentru fata asta frumoasă pe care reuşesc s-o fac să râdă. N-am chef de întâlniri cu criminali periculoşi sau cu cine ştie cine o fi locuind acolo, pe strada Carlebach. Tonul vocii lui Avri la telefon a fost îndeajuns să mă pună în gardă, unde mai pui că a şi rostit de două ori cuvântul „complicat”. Când ajung la adresă, el e deja acolo, cu casca de la scuter încă pe cap.

— Omul ăsta, îmi zice el, răsuflând cu dificultate din pricina scărilor, ăsta la care ne ducem acum, e avocat. Prietena mea îi face curăţenie o dată pe săptămână, dar nu pentru bani, pentru iarbă medicinală. Are nu ştiu ce fel de cancer, sau aşa ceva, şi primeşte lunar patruzeci de grame, pe care abia dacă le fumează. Am rugat-o să-l

întrebe dacă nu ar vrea să ne dea şi nouă puţin din ce are, iar el i-a răspuns că putem sta de vorbă despre asta, dar să venim amândoi. Nu ştiu de ce. Aşa că de asta ţi-am dat telefon.

— Avri, îi spun, eu ţi-am cerut o floare, n-am de gând să merg cu tine la o întâlnire cu un avocat *dealer* pe care nu l-ai mai văzut niciodată până acum.

— Dar nu e *dealer*, e doar un om care ne-a cerut mie şi ţie să venim la el acasă singuri, doar noi doi, să stăm de vorbă. Dacă ne spune ceva ce nu ne convine, îi zicem scurt la revedere şi ne cărăm. În orice caz, nu vom încheia nici o afacere azi, fiindcă nu am nici un ban la mine. Cel mult vom şti dacă ni se deschide o uşă.

Eu ezit în continuare. Nu deoarece cred că va fi complicat. Ci deoarece mă tem că nu va fi deloc plăcut. Şi sunt incapabil să fac faţă lucrurilor neplăcute. Să stau cu oameni pe care nu-i cunosc, într-o casă pe care n-o cunosc, într-o atmosferă apăsătoare. Asta îmi face rău.

— Hai, spune Avri, urci un pic, iar după două minute te prefaci că ai primit un sms şi trebuie să pleci. Nu fi paranoic, mi-a cerut să venim doi, aşa că vino cu mine, ca să nu par tembel, iar în prima secundă după ce se termină totul, ne despărţim.

Încă nu-mi convine situaţia, dar după ce Avri spune toate astea, îmi vine deja greu să refuz fără să par paranoic.

Numele de familie al avocatului e Korman, sau cel puţin asta scrie pe uşa de la intrare, iar omul pare chiar cumsecade. Ne toarnă Coca-Cola şi pune câte o felie de lămâie şi gheaţă în fiecare pahar, ca şi cum ne-am afla în holul unui hotel. Şi apartamentul pare în regulă: luminos şi miroase bine.

— Uite cum stă treaba, peste o oră trebuie să fiu la tribunal. Un proces de drept civil, împotriva unuia care a

călcat o fetiţă de zece ani şi a fugit de la locul accidentului. Abia dacă a stat un an în închisoare, iar acum îi reprezint pe părinţi, care-i solicită despăgubiri în valoare de două milioane. Şoferul care a călcat-o e arab, dar dintr-o familie bogată.

— Uau! îi spune Avri, ca şi cum ar avea habar despre ce ne vorbeşte Korman ăsta, dar noi suntem aici pentru altceva, suntem prieteni cu Tina. Am venit pentru iarbă.

— Dar e acelaşi lucru, spune Korman, pierzându-şi răbdarea, dacă mă lăsaţi să termin, o să înţelegeţi. La procesul ăsta vor fi de faţă mulţi membri ai familiei şoferului, ca să-l susţină. Din partea fetiţei ucise, în afară de părinţii ei, nu va mai fi nimeni. Iar ei vor sta acolo în linişte, cu capetele plecate, şi nu vor scoate nici măcar un cuvânt.

Avri oftează în tăcere, încă nu pricepe, dar nu vrea să-l scoată din sărite pe Korman.

— Vreau ca tu şi prietenul tău să veniţi la tribunal, ca şi cum aţi face parte din familia fetei, şi să faceţi scandal. Gălăgie multă. Să-i strigaţi acuzatului că-i un criminal. Să plângeţi un pic, să-l înjuraţi, dar nimic rasist, doar „rahatule”, chestii de genul ăsta. Pe scurt, să vă faceţi simţită prezenţa. Cei din sală trebuie să simtă că în ţara asta sunt oameni care cred că a scăpat mult prea ieftin. Vă va părea stupid, dar lucrurile de felul acesta au o mare influenţă asupra juraţilor. Îi mai scutură puţin de naftalina legilor serbede, îi pune faţă în faţă cu lumea reală.

— Şi iarba… încearcă Avri.

— Ajung şi acolo imediat, îl întrerupe Korman. Voi faceţi spectacolul ăsta timp de o jumătate de oră pentru mine, la tribunal, iar eu îi voi aduce fiecăruia dintre voi câte zece grame. Iar dacă veţi striga destul de tare, chiar câte cincisprezece grame. Ce ziceţi?

— Dar eu n-am nevoie decât de un gram, îi răspund, poate că mai întâi îmi vinzi mie un gram, iar apoi, tu şi Avri...

— Să-ţi vând? întreabă Korman râzând, pe bani? Dar ce sunt eu, *dealer*? Cel mult fac cadou, din când în când, o punguţă câte unui prieten

— Atunci fă-mi şi mie cadou, mă tânguiesc eu, nu vreau decât un gram.

— Dar ce am spus eu mai devreme? întreabă Korman cu un zâmbet deloc plăcut pe buze. Am spus că îţi dau, dacă îmi dovedeşti mai întâi că îmi eşti cu adevărat prieten.

Dacă n-ar fi fost Avri, n-aş fi acceptat, dar el îmi repetă fără încetare că asta e şansa noastră, că nu e ca şi cum am face cine ştie ce lucru complicat sau ilegal. Să fumezi iarbă e în afara legii, dar să strigi la un arab care a călcat cu maşina o fetiţă – nu doar că este în conformitate cu legea, dar e chiar o chestiune normativă.

— Să ştiţi că, îmi spune avocatul, dacă va fi de faţă şi televiziunea, vom ajunge la ştiri.

— Dar care-i treaba cu prefăcutul că suntem parte din familie? cer eu lămuriri. Părinţii copilei ştiu prea bine că nu suntem rude.

— Nu ne-a zis să spunem că suntem parte din familie, intervine Avri apărându-l pe Korman, ci doar să fim vocali. Dacă ne întreabă cineva, putem oricând să spunem că am citit în ziar despre acest caz şi că ne pasă pur şi simplu de ce se întâmplă.

Purtăm conversaţia asta în holul clădirii tribunalului. În ciuda faptului că afară e soare, înăuntru nu e deloc lumină şi miroase a canal şi mucegai. Şi chiar dacă mă cert cu Avri, ne este deja limpede amândurora că o voi face. Altfel nu aş mai fi venit cu el până aici, aşezat în spatele lui, pe şaua scuterului.

— Nu-ţi face griji, o să strig eu cât pentru amândoi, tu nu va trebui să faci nimic, îmi spune el, ca un prieten care încearcă să mă calmeze. Ştii, să se simtă că eşti cu mine.

Motivul pentru care Avri îmi spune acum că nu trebuie să strig este acela că în sală sunt vreo cincizeci de indivizi, toţi rude cu şoferul acuzat. Iar acesta din urmă, un malac ce pare destul de tânăr, îl întâmpină pe fiecare nou sosit, îl sărută, de parcă ar fi la nuntă. În banca acuzării, alături de Korman şi de încă un avocat tinerel, cu barbă, stau părinţii fetiţei. Ei nu par a fi la nuntă. Par epuizaţi. Mama, care are cincizeci de ani, sau poate mai mult, e micuţă ca un puişor, are părul cărunt şi tuns scurt şi pare complet nevrotică. Tatăl stă acolo cu ochii închişi, din când în când îi deschide, pentru ca imediat după aceea să-i închidă la loc. Procesul începe, pare a fi sfârşitul a ceva ce a început la înfăţişarea anterioară, iar totul are un aer tehnic, bine pus la punct. Nu se aud decât înşiruiri de numere de articole legislative. Încerc să mă imaginez în sala asta împreună cu Sikma, după ce fiica noastră a fost lovită de maşină. Suntem distruşi, dar ne susţinem unul pe celălalt, iar ea îmi şopteşte la ureche: „Vreau ca ucigaşul ăsta să plătească”. Nu e deloc plăcut să-mi imaginez asta, aşa că mă opresc, apoi încep să-mi imaginez în schimb cum fumăm amândoi ceva acasă la mine, în timp ce ne uităm la un documentar despre animale pe National Geographic. Şi deodată, nu ştiu cum, începem să ne sărutăm, iar când ea se lipeşte de mine, îi simt sânii presându-mi pieptul...

— Ticălosule! se ridică deodată Avri în mijlocul sălii şi începe să urle. De ce zâmbeşti? Ai ucis o fetiţă! De ce zâmbeşti? Ruşine!

Câteva dintre rudele bărbatului vin în direcţia noastră, iar eu mă ridic în picioare şi mă prefac că încerc să-l calmez pe Avri. Şi, ca să fiu sincer, de fapt chiar încerc să-l calmez pe Avri. Judecătorul loveşte cu ciocănelul în pupitru

şi îi cere lui Avri să facă linişte. Îl avertizează că dacă nu încetează, oamenii de ordine ai tribunalului îl vor scoate din sală cu forţa, ceea ce pare a fi o alternativă mult mai plăcută decât aceea de a avea de-a face cu familia şoferului, ai cărei membri stau la numai câţiva milimetri de mutra mea, înjurându-l şi împingându-l pe Avri.

— Teroristule! strigă Avri. Te aşteaptă pedeapsa cu moartea!

Habar n-am de ce spune asta. Un tip cu mustaţă mare îi trage o palmă, iar eu încerc să mă strecor între el şi Avri şi mă aleg cu un pumn în faţă. Oamenii de ordine ai tribunalului îl târăsc pe Avri afară din sală. În timp ce fac asta, mai strigă o dată:

— Ai ucis o fetiţă. Ai rupt o floare. Să dea Domnul să-ţi ucidă şi ţie copila!

În timp ce el rosteşte aceste cuvinte, eu sunt deja pe podea, în patru labe. Îmi curge sânge din nas sau de pe frunte, nu ştiu exact de unde, dar sigur sângerez. Şi exact în clipa în care Avri aruncă fraza despre cum şi fiica şoferului ar trebui să moară, cineva îmi dă o lovitură zdravănă în coaste.

Când ajungem acasă la Korman, acesta deschide congelatorul şi îmi dă o punguţă cu mazăre congelată şi îmi spune să presez cu putere. Avri nu ne zice nimic, nici lui, nici mie, doar întreabă unde e iarba.

— De ce i-ai zis „terorist”? întreabă Korman. Doar v-am spus cât se poate de limpede înainte să ajungem acolo, nu pomeniţi nimic de faptul că e arab.

— Dar „terorist” nu însemnă arab, se apără Avri, e ca „ucigaş”. Şi printre coloniştii noştri au existat terorişti.

Korman nu-i răspunde, intră în baie şi se întoarce cu două punguţe mici, de plastic. Îmi dă mie una dintre ele, iar pe cealaltă i-o aruncă lui Avri, care abia reuşeşte s-o prindă.

— Câte douăzeci pentru fiecare, iar în timp ce ne deschide uşa de la intrare, îmi spune, poţi lua mazărea cu tine.

A doua zi dimineaţă, la cafenea, Sikma mă întreabă ce am păţit la faţă. Îi spun că am avut un accident, că am mers în vizită la un prieten căsătorit şi am alunecat pe o jucărie de-a copilului lor, în salon.

— Şi eu care deja mi te imaginam încasând pumni pentru o fată, zice Sikma râzând şi întinzându-mi cafeaua. Se mai întâmplă.

Încerc să-i zâmbesc înapoi.

— Dacă stai cu mine suficient de mult timp, o să vezi că o încasez atât pentru fete, cât şi pentru băieţi, sau chiar pentru pisici. Şi întotdeauna eu sunt cel bătut.

— Eşti ca fratele meu, spune ea, continuând să zâmbească. Reuşeşte mereu s-o încaseze.

Simt punguţa cu cele douăzeci de grame în buzunar şi, fără să-i dau vreo importanţă, o întreb pe Sikma dacă a văzut din întâmplare filmul cu astronauta a cărei navetă explodează în spaţiu şi rămâne blocată acolo cu George Clooney. Ea îmi răspunde că nu şi mă întreabă ce legătură are acest lucru cu discuţia noastră.

— Nu are nici o legătură, îi mărturisesc eu, dar pare foarte interesant. E 3D, cu ochelari şi tot tacâmul. Vrei să vii cu mine?

Urmează o clipă de tăcere, după care ştiu că va veni un „Da” sau un „Nu”. Timp în care, în mintea mea revine aceeaşi imagine. Sikma plânge, stăm amândoi în sala de tribunal, ţinându-ne de mână. Încerc să schimb pe canalul celălalt, unde apare imaginea cu noi doi sărutându-ne pe canapeaua din salon, dar nu reuşesc. Mi s-a fixat mult prea bine în creier.

Tod

Prietenul meu Tod mă roagă să-i scriu o poveste care să-l ajute să atragă femeile în patul lui.

— Ai scris deja poveşti care le fac pe fete să plângă, zice el, şi poveşti care le fac să râdă. Acum scrie una care să le atragă în patul meu.

Încerc să-i explic că lucrurile nu merg aşa, că într-adevăr câteva fete au plâns din cauza poveştilor mele, şi că şi unii tipi au...

— Lasă-i încolo pe tipi, mă întrerupe Tod, nu mă interesează tipii. Eu îţi spun din capul locului, să nu mă trezesc că-mi scrii o poveste care să atragă în patul meu pe oricine. Doar fete. Îţi zic asta ca să preîntâmpinăm orice neplăcere.

Îi mai explic o dată, pe cel mai răbdător ton cu putinţă, că nu merge aşa. O poveste nu funcţionează ca o vrajă sau transă hipnotică, o poveste este în primul rând o cale de a împărtăşi cu ceilalţi ceea ce simţi, lucruri intime, uneori chiar stânjenitoare, care...

— Minunat! mă întrerupe el din nou. Atunci împărtăşeşte cu publicul ceva intim-chiar-stânjenitor, care să le facă pe cititoare să intre în patul meu.

Nu ascultă deloc Tod ăsta. Nu ascultă niciodată. Cel puţin nu pe mine.

Ne-am cunoscut la o lectură publică, pe care el o organiza la Denver. Când vorbea despre lecturi publice şi despre cărţile care-i plăceau, începea să se bâlbâie din pricina emoţiilor. Tod e un tip plin de pasiune şi de energie. Dar se vede că nu prea are habar în ce să le investească. N-am apucat să vorbim prea mult în seara aceea, dar mi-am dat imediat seama că e un bărbat

inteligent şi de încredere. Pe care te poţi baza. Tod este exact genul de om pe care ai vrea să-l ai alături într-o casă cuprinsă de flăcări sau pe o corabie care stă să se scufunde. Genul care nu fuge să-şi salveze pielea, lăsându-te în urmă. Doar că deocamdată nu ne aflăm nici într-o casă cuprinsă de flăcări, nici pe o corabie pe punctul să se scufunde, ci stăm împreună la o cafea cu lapte de soia, într-o cafenea vegană de fiţe din Williamsburg. Iar asta mă întristează puţin. Pentru că dacă ceva din jurul nostru ar fi cuprins de flăcări sau pe cale să se scufunde, aş putea să-mi aduc aminte de ce îl plac, dar când Tod intră în bucla asta în care începe să mă preseze să-i scriu o poveste, abia dacă mai pot să-l suport.

— Numeşte povestea asta „Tod bărbatul”, îmi spune el, sau măcar „Tod”. De fapt, mai bine „Tod”, simplu. În felul ăsta, fetele care o vor citi nu-şi vor da seama încotro se îndreaptă, iar în cele din urmă, când apare... bang! Nici nu ştiu ce le-a lovit. Dintr-odată mă vor privi altfel. Dintr-odată îşi vor simţi tâmplele zvâcnind, vor înghiţi în sec şi vor zice: „Spune-mi, Tod, locuieşti cumva prin apropiere?” sau: „Hai, nu te uita la mine aşa!”, dar cu tonul acela care spune de fapt: „Te rog, te rog, continuă să te uiţi la mine în felul ăsta”, iar eu le voi privi şi astfel va începe totul, ca din întâmplare, aparent fără nici o legătură cu povestea pe care ai scris-o tu. Ăsta-i genul de poveste pe care o vreau eu. Înţelegi?

Şi eu îi răspund:

— Omule, nu te-am mai văzut de ani de zile. Povesteşte-mi ce-ai mai făcut. Ce mai e nou în viaţa ta. Întreabă-mă cum o mai duc, ce mai face copilul.

— Mie nu mi se întâmplă nimic, îmi spune el cu un aer nerăbdător, iar despre copil n-am de ce să te întreb, pentru că ştiu deja totul. Am ascultat interviul tău de la radio, din urmă cu câteva zile, iar în tot interviul ăla

nenorocit n-ai vorbit decât despre el. Cum ţi-a spus el asta, cum a făcut el cealaltă. Jurnalista te-a întrebat despre cărţile tale, despre viaţa în Israel, despre ameninţarea iraniană, iar tu ai rămas încleştat, ca fălcile unui Rotweiler, în cuvintele fiului tău, de parcă ar fi vreun mare înţelept sau cine mai ştie ce.

— Dar chiar este înţelept, ripostez eu, are o perspectivă cu totul deosebită asupra vieţii. O perspectivă complet diferită de a noastră, a adulţilor.

— Minunat! zice Tod printre dinţi. Bravo lui! Deci ce zici, îmi scrii sau nu povestea asta?

Aşa că mă aşez la biroul de plastic, imitaţie de lemn, din hotelul de trei stele, imitaţie a unui hotel de cinci stele, în camera pe care Consulatul Israelului a închiriat-o pe numele meu pentru două zile, străduindu-mă să scriu povestea lui Tod. Încerc să găsesc ceva în viaţa mea atât de plin de emoţie, încât să le determine pe femei să sară în patul lui Tod. Nu înţeleg de ce Tod nu-şi poate găsi fete singur. Este genul de bărbat şarmant şi atrăgător, care lasă însărcinată o chelneriţă frumoasă de la un dineu organizat de o primărie mică, după care îşi ia tălpăşiţa. Poate că tocmai asta e problema lui, faptul că nu inspiră încredere. Femeilor, vreau să zic. În chestiuni romantice. Pentru că atunci când vine vorba despre case în flăcări sau vapoare care se scufundă, am mai spus-o deja, te poţi baza pe el până în ultima clipă. Poate că tocmai asta ar trebui să scriu, o poveste care să le facă pe femei să creadă că Tod e un tip de încredere. Că te poţi baza pe el. Sau poate, din contră, o poveste prin care să-i devină clar oricărei femei care o citeşte că încrederea şi fidelitatea nu reprezintă cine ştie ce. Că trebuie să-ţi urmezi inima, fără să te gândeşti prea mult la viitor. Să-ţi urmezi inima şi să te trezeşti într-o bună zi cu burta la gură, în timp ce Tod va fi deja de mult în alt oraş, organizând o lectură pe Marte,

sponsorizată de NASA. Iar cinci ani mai târziu, în timpul unei emisiuni televizate transmise în direct, în timp ce el vă va dedica evenimentul Sylviei Plath şi ţie, vei putea să îndrepţi degetul către ecranul din sufragerie şi să spui: „Tod junior, îl vezi pe bărbatul ăla îmbrăcat în costum de astronaut? E tatăl tău.” Poate că ar trebui să scriu o poveste despre asta. Despre o femeie care cunoaşte un bărbat ca Tod, iar el este un seducător şi un adept al iubirii libere şi al tuturor lucrurilor în care cred din toată inima bărbaţii care vor să le-o tragă tuturor femeilor din lume. Şi îi explică plin de pasiune despre evoluţie şi despre cum femeile sunt monogame deoarece vor un mascul care să le protejeze copiii, în vreme ce bărbaţii sunt poligami, deoarece ei vor să însămânţeze cât mai multe femei posibil. Şi despre cum nu se poate face nimic în privinţa asta, pentru că e în firea lucrurilor, e un instinct mult mai puternic decât orice candidat conservator sau decât orice articol din revista *Cosmopolitan*, despre „Cum să-ţi păzeşti soţul”. „Trebuie să trăieşti clipa”, zice bărbatul din poveste, se culcă cu ea, iar apoi îi frânge inima. Şi în tot acest timp, nu se va purta ca un nemernic, de care ei i-ar putea veni uşor să se despartă. Se va purta ca Tod. Cu alte cuvinte, în timp ce-i face praf viaţa, continuă să fie drăguţ, bun şi atent – într-un mod obositor chiar, care-ţi amărăşte inima. Iar lucrul acesta va îngreuna şi mai mult chestiunea despărţirii de el. Dar, în cele din urmă, când se întâmplă şi asta, ea va înţelege că totuşi a meritat fiecare moment. Şi tocmai aici e şmecheria, partea cu „şi totuşi a meritat”. Pentru că mă pot conecta cu restul poveştii asemenea unui telefon inteligent la o reţea *wireless*, dar partea cu „şi totuşi a meritat” nu-mi este deloc la îndemână. Deoarece cu ce altceva s-ar alege fata din poveste, în urma ciocnirii accidentale cu Tod şi a dezertării acestuia, decât cu o tristeţe cicatrizată pe sufletul ei?

„Când ea s-a trezit dimineaţa, el nu mai era deja acolo”, citeşte Tod cu voce tare textul de pe pagină, „dar parfumul lui plutea încă în aer. Parfumul lacrimilor unui băieţel care se aruncă pe jos într-un magazin, pentru că nu i se cumpără jucăria dorită, mirosul transpiraţiei unui răufăcător care aude ieşind din difuzorul unei portavoce glasul autoritar şi gutural care-i cere să iasă din ascunzătoare, cu mâinile ridicate deasupra capului, mirosul unei fete de liceu încurajate să...” Se opreşte deodată şi mă priveşte dezamăgit.

— Ce-i porcăria asta? mă întreabă. Transpiraţia mea nu are nici un miros. *Fuck*, nici măcar nu transpir. Mi-am cumpărat un deodorant special, care are efect douăzeci şi patru de ore. Iar fata asta de liceu, şi răufăcătorul, şi copilul... Asta-i moartea pasiunii, omule. O tipă care citeşte povestea asta nu va intra în patul meu nici într-o mie de ani.

— Citeşte până la sfârşit, insist eu. E o poveste bună. Când am terminat-o de scris, am izbucnit pur şi simplu în lacrimi.

— Bravo ţie! zice Tod. Bravo! Ai idee când am plâns eu ultima oară? Când am căzut cu bicicleta şi mi-am spart capul, iar apoi au trebuit să-mi coasă douăzeci de copci. Şi asta a fost dureros, pentru că nu aveam asigurare medicală, aşa că în timp ce mă coseau n-am putut nici măcar să urlu şi să-mi plâng de milă, ca toată lumea, pentru că trebuia să mă gândesc de unde să fac rost de bani. Asta a fost ultima dată când am plâns. Iar faptul că şi tu ai plâns, ei bine, asta mă înduioşează, dar nu-mi rezolvă în nici un fel problemele cu fetele...

— Ce vreau eu să-ţi spun e că avem o poveste bună, îi răspund eu, şi că mă bucur că am scris-o.

— Dar nu ţi-a cerut nimeni să scrii o poveste bună, se înfurie Tod, te-am rugat să scrii o poveste care să mă

ajute. Care să-l ajute pe prietenul tău să depăşească o problemă intimă. Dacă te-aş fi rugat să-mi donezi sânge ca să-mi salvezi viaţa, iar în loc de asta ai fi scris o poveste bună şi ai fi izbucnit în lacrimi în timp ce o citeai la înmormântarea mea...

— Nu eşti mort, i-am tăiat-o eu scurt, nu eşti nică măcar pe moarte.

— Ba sunt, strigă Tod, sunt. Sunt pe moarte, sunt singur, iar a fi singur, fir-ar mama dracului, înseamnă să fii pe moarte. Chiar nu înţelegi? N-am un copil drăgălaş, ale cărui replici înţelepte de la grădiniţă să i le reproduc frumoasei mele soţii. N-am. Iar povestea asta? N-am dormit toată noaptea. Am stat întins pe pat toată noaptea şi m-am gândit: curând se va întâmpla, în curând prietenul meu din Israel îmi va arunca un colac de salvare, iar eu nu voi mai fi singur. Şi în timp ce eu mă consolam cu gândul ăsta liniştitor, tu stăteai la birou şi scriai o poveste bună.

După un scurt moment de tăcere, îi spun lui Tod că-mi pare rău. Tăcerile scurte mă determină mereu să fac asta. Tod dă din cap şi spune că nu-i nimic. Că şi el a fost puţin cam insistent. Că e doar vina lui. Că n-ar fi trebuit niciodată să-mi ceară un lucru atât de stupid, dar e pur şi simplu disperat.

— Am uitat pentru o clipă că eşti mai dificil când vine vorba despre scris, ştii tu, cu metaforele tale, cu introspecţia şi tot restul. În mintea mea, totul era mult mai simplu, mai amuzant. Nicidecum vreo capodoperă. Ceva uşurel, aşa. Ceva ce începe cu „Prietenul meu Tod mă roagă să-i scriu o poveste care să-l ajute să atragă femeile în patul lui” şi se termină cu cine ştie ce artificiu postmodern. Ştii tu, fără poantă, dar nu şi fără sens. Ceva sexy, ştii tu. Plin de mister.

— Pot să-ţi scriu şi o astfel de poveste, îi spun eu după încă un moment de tăcere. Serios, chiar pot să-ţi scriu o astfel de poveste.

Concentrat auto

În mijlocul salonului mare şi gol, între canapeaua uzată din piele şi casetofonul stereo la care îmi ascult şi azi casetele vechi cu muzică blues, se află o bucată de metal presat. E roşie, cu o dungă albă, iar când lumina soarelui o atinge din unghiul potrivit, devine de-a dreptul orbitoare. Nu e o masă, deşi adesea aşez pe ea tot felul de lucruri, şi nu există om care să intre în casa mea şi să nu întrebe despre ea. De fiecare dată dau câte un răspuns diferit, în funcţie de starea pe care o am în momentul respectiv şi de persoana care întreabă.

Uneori spun „E un obiect rămas de la tata”, alteori, „E un fragment greu dintr-o amintire”, uneori „E un Mustang 68 decapotabil” sau „E o răzbunare roşie şi strălucitoare”, iar alteori, „E o ancoră ce ţine pe loc toată casa asta, fără ea, totul ar fi fost de mult luat de vânt”. Uneori răspund pur şi simplu „E o operă de artă”. Bărbaţii încearcă mereu s-o ridice, dar nu reuşesc niciodată. Femeile, cel mai adesea, o ating cu multă grijă, cu dosul palmelor, ca şi cum ar lua temperatura unui copil bolnav. Dacă vreuna dintre ele o atinge cu podul palmei, o mângâie şi spune „E rece” sau „Ce senzaţie plăcută”, e un semn pentru mine că pot încerca s-o atrag în patul meu.

Faptul că omenii întreabă de bucata asta de metal presat a mea îmi face foarte bine. Asta şi pentru că e întotdeauna reconfortant să ştii că există măcar un lucru sigur şi stabil în lumea asta confuză. Ba mai mult, mă salvează şi de tot felul de alte întrebări, precum „Cu ce te ocupi?”, sau „Cum te-ai ales cu cicatricea asta?”, sau „Câţi ani ai?” Lucrez la cantina liceului Lincoln, cu cicatricea m-am ales în urma unui accident şi am patruzeci şi şase de ani. Nici una dintre informaţiile astea nu e vreun secret, şi cu toate astea prefer să fiu întrebat despre bucata de metal presat, pentru că de aici pot ajunge la orice subiect de conversaţie vreau, de la Robert Kennedy, care a fost asasinat în anul în care a fost produs Mustangul presat din salonul meu, până la arta contemporană de rahat, ca să nu mai pomenesc de tot ceea ce e între ele: cum tata ne plimba cu maşina de fiecare dată când venea să ne viziteze la cămin. Cum a fost nevoie de opt oameni s-o încarce în portbagaj şi cum pinioanele aproape au cedat sub greutatea ei. Mă mai pot folosi de întrebarea asta şi pentru a vorbi despre mama, care a murit când eram bebeluş, pentru că tata conducea beat o altă maşină, mai gri şi mai puţin arătoasă, şi despre cum, după accident, tata a schimbat-o cu un Mustang, folosindu-se de banii de asigurare. Totul depinde doar de punctul în care vreau să ajung. Orice conversaţie este asemenea unui tunel pe care-l sapi răbdător cu o lingură pe sub podeaua unei celule de închisoare. Are un singur scop, să te ducă departe de locul în care te afli. Şi ca întotdeauna când sapi un tunel, la capătul lui se află mereu o mână: empatie care sfârşeşte în aşternuturi, intimitate masculină excelent asezonată cu o sticlă de whisky, ceva care să stârnească încrederea proprietarului ce vine să-şi încaseze chiria. Fiecare tunel are o direcţie proprie, dar lingura, cel puţin în cazul meu, este mereu aceeaşi: un Mustang 68 roşu cu

alb, decapotabil, compactat până la dimensiunile unui minibar, care tronează în mijlocul sufrageriei mele.

Janet e colegă cu mine la cantină. Lucrează întotdeauna la casă, pentru că managerul are încredere în ea. Dar chiar şi acolo se află îndeajuns de aproape de bucătărie, încât părul ei să prindă miros de *minestrone*. Creşte singură gemeni. E o mamă bună, exact cum îmi imaginez că a fost mama mea. Când o văd împreună cu copiii, încerc adesea să-mi închipui cum ar fi fost dacă, în accidentul acela din urmă cu patruzeci de ani, tata ar fi fost cel ucis, iar mama ar fi rămas în viaţă. Cum am fi fost eu şi fratele meu astăzi? Dacă ne-am fi aflat altundeva în momentul ăsta, sau eu aş fi sfârşit oricum în bucătăria cantinei, iar fratele meu, într-o celulă a închisorii de maximă siguranţă din New Jersey? În cazul acesta, un singur lucru e sigur, şi anume că n-aş mai fi avut Mustangul ăsta presat în salon.

Janet este probabil singura femeie care doarme în casa mea şi care nu întreabă nimic despre bucata de metal roşu. După ce facem sex, pregătesc pentru amândoi câte un nes, iar în timp ce-l bem încerc să aduc în conversaţie Mustangul roşu. Îmi aşez pe bucata de metal paharul în care plutesc cuburi de gheaţă şi aştept întrebarea, iar când îmi dau seama că strategia nu funcţionează, încerc să ajung la el prin intermediul unei poveşti. Ezit puţin, întrebându-mă ce poveste să-i spun: pe cea despre cum, imediat după ce l-am adus acasă, blocul de metal a început să miroasă groaznic, iar eu crezusem că poate striviseră din greşeală o pisică înăuntru, sau pe cea despre hoţii care au intrat în casă şi, negăsind nimic de furat, au încercat să ridice blocul de metal. Din pricina efortului mult prea mare, se pare că unul dintre ei şi-a distrus coloana. În cele din urmă mă hotărăsc să-i spun povestea despre tata. Într-o manieră mai puţin amuzantă, mai caldă. Cum l-am căutat prin tot statul Ohio şi cum, imediat

după ce am descoperit că murise, ultima lui iubită a pomenit de maşină, spunându-mi că tocmai o trimiseseră la casat. Şi cum am ajuns la cimitirul de maşini cu numai câteva clipe prea târziu, iar din acest motiv, singurul lucru care mi-a rămas de la tata nu e o maşină clasică, impresionantă, ci bucata de metal presat din sufrageria mea.

— L-ai iubit? mă întreabă Janet. Îşi cufundă un deget în paharul de cafea cu gheaţă, după care îl linge, iar ceva din felul în care face asta, nu ştiu ce anume, mă scârbeşte. Mă gândesc repede cum aş putea să evit răspunsul. Nu simt cine ştie ce pentru tata, iar puţinele sentimente pe care le am faţă de el nu sunt câtuşi de puţin pozitive, aşa că nu am nici cel mai mic chef şi mi se pare şi complet neatrăgător să vorbesc despre ele acum, în timp ce stăm amândoi dezbrăcaţi, bând cafea cu gheaţă. În loc să-i răspund, îi propun ca weekendul următor când vine să se culce cu mine, să aducă şi gemenii.

— Eşti sigur? întreabă ea.

Locuieşte împreună cu mama ei, aşa că nu e nici o problemă, poate să-i lase cu ea şi să vină singură.

— Sunt sigur, îi răspund eu. Ne vom distra.

Nu o arată, dar ştiu că e fericită. Iar în loc să vorbesc despre toate rahaturile pe care eu şi fratele meu a trebuit să le înghiţim de la tata, înainte să ne facă tuturor un bine şi să dispară din vieţile noastre, eu şi Janet ne-o tragem chiar acolo, în salon, în timp ce ea stă aplecată deasupra Mustangului, iar eu o iau pe la spate.

Pe gemenii lui Janet îi cheamă David şi Jonathan. Numele le-au fost alese de către tatăl lor, căruia i s-au părut amuzante. Janet nu s-a dat în vânt după ele. I s-au părut chiar puţin *gay*, dar le-a acceptat fără să se opună. După ce timp de nouă luni s-a plimbat peste tot cu ei în burtă, i s-a părut justificat să accepte, să-i dea sentimentul

că sunt, măcar puţin, şi ai lui. Nu că asta ar fi ajutat cu ceva. De mai bine de cinci ani, nu mai ştie nimic despre el.

Băieţii au şapte ani acum, nişte copii minunaţi. Cum ajung, încep să cerceteze curtea şi descoperă imediat copacul strâmb. Încearcă să se caţăre în el şi cad. Încearcă iar, apoi cad din nou. Se lovesc şi se zgârie, dar nu plâng. Îmi plac mult de tot copiii care nu plâng. Şi eu am fost la fel. Apoi ne jucăm puţin cu un Frisbee în curte, iar Janet zice că e prea cald şi că ar fi mai bine să intrăm cu toţii în sufragerie, să bem ceva. Pregătesc o limonadă pentru toată lumea şi aşez paharele pe Mustang. Gemenii spun mulţumesc înainte să guste, par copii bine-crescuţi. David mă întreabă despre Mustang, iar eu îi răspund că este un concentrat auto pe care îl păstrez în sufragerie, pentru cazul în care, doamne fereşte, mă lasă camioneta.

— Şi ce faci dacă te lasă? mă întreabă David, iar ochii lui mari se deschid parcă şi mai mult.

— Atunci voi amesteca acest concentrat auto cu suficient de multă apă, pentru suficient de mult timp, până când din el va ieşi o maşină cu care să pot merge la serviciu.

— Dar nu o să fie udă? întreabă Jonathan, care ascultă conversaţia cu atenţie.

— Puţin, răspund eu, dar în orice caz, prefer o maşină udă decât să merg pe jos până la serviciu.

Seara le spun o poveste de noapte bună. Janet a uitat să ia cărţile lor, aşa că inventez pe loc o poveste. E o poveste despre doi gemeni care, luaţi fiecare în parte, sunt băieţei cât se poate de obişnuiţi, dar care, când se ating unul pe celălalt, capătă puteri supranaturale. Băieţii sunt numai ochi şi urechi, copiii sunt înnebuniţi după superputeri. După ce ei adorm, Janet şi cu mine fumăm ceva ce i-a vândut Ross, administratorul şcolii. E marfă bună. Amândoi

suntem luaţi. Toată noaptea ne-o tragem şi râdem, râdem şi ne-o tragem.

Ne trezim abia la amiază. Mai bine zis, Janet se trezeşte. Eu mă trezesc din pricina ţipetelor ei. Mă dau jos din pat şi văd că toată sufrageria e cu susu-n jos. David şi Jonathan stau în picioare lângă Mustang, ţinând în mâini un furtun pe care-l trăseseră din grădină. Janet le strigă să oprească apa, iar David aleargă imediat în curte. Jonathan mă vede lângă scară şi spune:

— E stricată. Am turnat deja o tonă de apă şi am încercat s-o amestecăm, dar nu merge.

Covorul roşu din sufragerie aproape a fost luat de apă, la fel şi discurile vechi. Din magnetofonul meu se ridică mici bule de aer, ca dintr-un animal înecat. Nu sunt decât obiecte, îmi spun. Obiecte de care nu am nevoie.

— Te-au păcălit ăia de la magazin, îmi spune Jonathan, ţinând încă furtunul în mână, ţi-au vândut un concentrat stricat.

Janet n-ar fi trebuit să-l pălmuiască, şi nici ce-am făcut eu n-a fost în regulă. N-ar fi trebuit să mă amestec, pentru că nu sunt copiii mei. Şi cu siguranţă n-ar fi trebuit să reacţionez aşa cum am reacţionat. Janet e o mamă bună, doar că situaţia asta neobişnuită în care s-a găsit a stresat-o foarte mult. La fel şi pe mine. Numai că dacă ar fi putut să înţeleagă cum lovitura ei de palmă a plecat fără vreo intenţie rea, poate ar fi putut încerca să înţeleagă şi impulsul meu. Ultimul lucru pe care mi l-aş fi dorit în lumea asta era s-o rănesc, nu voiam decât s-o îndepărtez de gemeni până când s-ar fi liniştit puţin, iar dacă n-ar fi fost toată apa aia pe podea, n-ar fi alunecat.

I-am trimis deja cinci mesaje, dar nu mi-a răspuns la nici unul. Ştiu că e bine, pentru că mi-a spus mama ei. Doar ceva sânge şi câteva copci. I-au făcut şi un antitetanos, pentru că Mustangul era puţin ruginit. După ce i-a luat pe

gemeni şi a plecat, mi-am făcut griji, aşa că m-am dus la ea acasă, iar mama ei m-a întâmpinat la uşă şi mi-a spus că Janet nu vrea să mă mai vadă niciodată, şi după un acces lung de tuse tabagică a adăugat că „niciodată” nu este întotdeauna atât de îndepărtat cum pare şi că dacă îi ofer suficient de mult timp şi spaţiu, cu siguranţă îi va trece.

În ziua următoare, când voi merge la serviciu, îi voi face un mic cadou: un gel de păr sau o pereche de şosete. E înnebunită după şosetele alea ciudate, cu buline mari, roşii, sau cu urechiuşe aplicate, ca de câine. Dacă nu va vrea să-mi vorbească, îi voi lăsa cadoul frumos ambalat lângă casa de marcat, după care voi merge la bucătărie. În cele din urmă mă va ierta, iar în timp ce o voi conduce acasă îi voi spune întreaga poveste despre maşină şi despre tata. Despre toate lucrurile pe care ni le-a făcut tata mie şi fratelui meu. Despre cât de mult l-am urât. Şi despre cum Don, atunci când a intrat în închisoare, m-a rugat să-l caut şi să-i spun drept în faţă, din partea amândurora, ce nenorocit de tată a fost. Îi voi povesti despre noaptea aceea, din cimitirul de maşini. Despre cum m-am bucurat atât de mult să văd maşina pe care a iubit-o mai mult decât orice redusă la dimensiunile unui bloc de oţel nefolositor. Îi voi povesti totul, şi poate că atunci va înţelege. De fapt, aproape totul. Mai puţin cum am dus maşina tatei la casat într-un depozit din Cleveland, în timp ce trupul lui, cald încă, se afla închis în portbagaj. Iar după ce mă va ierta, îi va aduce din nou pe gemeni, iar noi trei vom trage furtunul din curte până în sufragerie, vom închide uşile, vom rula covoarele şi le vom propti de ele, după care vom deschide la maximum robinetul din curte şi nu îl vom închide până când camera aceea mare şi goală nu se va umple complet de apă.

Noaptea

Noaptea, când toată lumea doarme deja, mama stă întinsă pe pat trează, cu ochii închişi. Odată, pe vremea când era copil, îşi dorise să devină om de ştiinţă. Visa să descopere un leac pentru cancer, sau pentru răceală, sau pentru tristeţea umană. Avea note bune şi caiete ordonate, iar în afară de vindecarea rasei umane, îşi dorea şi să călătorească în spaţiu şi să vadă un vulcan în plină erupţie. E greu de spus că ceva a mers prost în viaţa ei. S-a căsătorit cu bărbatul pe care îl iubea, a muncit într-un domeniu care îi stârnea interesul, a dat naştere unui copil drăgălaş, şi cu toate astea nu reuşeşte să doarmă. Poate pentru că omul ăsta pe care-l iubeşte s-a ridicat din pat de mai bine de o oră ca să facă pipi, şi nu s-a mai întors.

Noaptea, când toată lumea doarme deja, tata iese desculţ pe balcon ca să fumeze o ţigară şi să îşi numere datoriile. Munceşte ca un catâr. Încearcă să facă economii. Dar nu ştiu cum se face că totul costă un pic mai mult decât îşi poate permite. Bărbatul fără gât de la cafenea l-a împrumutat deja o dată. În curând va trebui să înceapă să returneze banii şi habar nu are cum o va face. După ce îşi termină ţigara, aruncă mucul de la balcon, ca şi cum ar fi o rachetă, apoi îl priveşte lovindu-se de trotuar. Nu e frumos să faci mizerie pe stradă, asta îi spune el copilului său ori de câte ori micuţul aruncă pe jos ambalajele de la îngheţată sau dulciuri, dar acum este deja târziu, iar el este foarte obosit. Şi în afară de gândurile legate de datoriile pe care le are, nu-i mai trece nimic prin minte.

Noaptea, când toată lumea doarme deja, copilul visează vise obositoare despre o pagină de ziar care i s-a lipit de talpa pantofului şi pe care nu reuşeşte s-o dezlipească.

Mama i-a spus odată că visele sunt modalitatea prin care creierul încearcă să transmită ceva, însă creierul copilului vorbeşte o limbă neclară. Şi, în ciuda faptului că visul ăsta enervant revine noapte de noapte, însoţit de mirosul fumului de ţigară şi de aerul umed al nopţii, copilul nu reuşeşte să priceapă o iotă. Se foieşte în pat şi ştie, undeva adânc înăuntrul lui, că la un moment dat mama sau tata va intra în cameră şi-l va acoperi, iar între timp speră că în clipa în care va reuşi să dezlipească ziarul de pe talpa pantofului, dacă va reuşi într-adevăr vreodată, va începe în sfârşit să viseze altceva.

Noaptea, când toată lumea doarme deja, peştişorul de aur iese din acvariu şi se încalţă cu papucii de casă în carouri ai tatei. Apoi se aşază pe canapeaua din sufragerie şi începe să schimbe canalele la televizor. Cel mai mult îi place să se uite la desene animate, la documentare despre natură şi puţin la CNN, dar numai când sunt atentate sau dezastre naturale. Şi le priveşte pe toate fără sonor, ca nu cumva să trezească pe cineva. În jur de ora patru, se întoarce în acvariu. Papucii de casă uzi leoarcă îi lasă în mijlocul sufrageriei. Nu-i pasă câtuşi de puţin că mama îl ceartă dimineaţa pe tata pentru asta. E peşte, iar în afară de acvariu şi televizor, nu are nimic în cap.

Ferestre

Bărbatul în costum maro i-a spus că e în regulă dacă nu-şi aminteşte nimic, medicii i-au explicat deja că nu trebuie

decât să aibă răbdare. Bărbatul adaugă că medicii le-au spus asta amândurora, iar dacă nu-şi aduce aminte nici asta – e în perfectă regulă, aşa se întâmplă când treci printr-un asemenea accident. El a încercat să zâmbească şi l-a întrebat pe bărbat dacă nu cumva medicii i-au spus, din întâmplare, şi cum îl cheamă. Bărbatul în costum a dat din cap că nu şi i-a spus că, atunci când l-au găsit pe marginea drumului, nu avea asupra lui nici un act de identitate, doar că, până una-alta, puteau să-i spună Miki.

— Bine, a zis el, n-am nici o problemă cu asta, până una-alta, o să mă numesc Miki.

Bărbatul în costum a arătat cu degetul către pereţii goi ai salonului lipsit de ferestre.

— Nu e chiar camera cea mai frumoasă din oraş, a spus el pe un ton prin care părea că-şi cere scuze, dar e un loc de recuperare minunat. De fiecare dată când îţi vei aminti ceva, a zis arătând către laptopul aşezat pe birou, scrie totul aici, să nu cumva să uiţi din nou. Apoi, pe un ton plin de emfază, a adăugat, memoria este precum oceanul. Vei vedea că, încetul cu încetul, lucrurile vor începe să iasă la suprafaţă.

— Mulţumesc, apreciez foarte mult, a spus Miki, întinzând mâna în semn de despărţire. Şi apropo, nu mi-ai spus cum te numeşti. Sau poate mi-ai spus, iar eu am uitat.

Amândoi au râs scurt, iar imediat după asta, bărbatul în costum maro a strâns cu căldură mâna întinsă şi a zis:

— Nu are nici o importanţă cum mă numesc eu, oricum nu ne vom mai vedea niciodată. Dar dacă vei avea vreo problemă sau dacă vei avea nevoie de ceva, nu trebuie decât să ridici receptorul telefonului de lângă pat şi să formezi zero, şi imediat îţi va răspunde cineva la celălalt capăt al firului, exact ca la hotel. Centrul nostru de

asistenţă lucrează douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Apoi bărbatul şi-a privit ceasul şi a spus că trebuie să plece, deoarece mai are încă trei pacienţi care aşteaptă să fie internaţi, iar Miki, care deodată nu mai voia ca omul să plece şi să-l lase singur, a zis:

— Este îngrozitor de trist că nu sunt ferestre aici.

Iar bărbatul în costum s-a lovit peste frunte şi a spus:

— Vai, ce-am uitat!

— Asta era replica mea, a zis Miki, iar bărbatul în costum a mai râs o dată scurt, s-a apropiat de laptop şi a apăsat câteva taste.

În clipa în care a terminat, pe doi dintre pereţi au apărut ferestre mari şi luminoase, în timp ce pe un al treilea perete a apărut o uşă pe jumătate deschisă, prin care puteai zări o bucătărie spaţioasă, amenajată cu mult bun-gust, în mijlocul căreia se afla o masă micuţă, pregătită pentru două persoane.

— Nu eşti primul care se plânge de confortul din camerele noastre, a recunoscut bărbatul în costum, iar instituţia pentru care lucrez s-a străduit să implementeze această aplicaţie, care oferă cel puţin o senzaţie de spaţiu mai mare. Prin fereastra asta, zice el arătând către fereastra care se profila deasupra biroului, poţi să vezi o curte şi un stejar bătrân, iar prin cea de-a doua fereastră poţi vedea bulevardul. E foarte liniştit, doar din când în când mai trece câte o maşină, iar uşa îţi oferă un sentiment al continuităţii, ca şi cum ai fi acasă. Nu e decât o iluzie, desigur, dar ferestrele şi uşa sunt sincronizate, aşa că vei vedea mereu aceeaşi vreme afară şi aceeaşi lumină. Destul de inteligent, dacă e să ne gândim la asta.

— Pare extraordinar, spune Miki, zici că sunt reale. Cum ziceai că se numeşte instituţia pentru care lucrezi?

— Nu am zis, a răspuns bărbatul în costum maro, făcând cu ochiul, şi chiar nu are nici un fel de importanţă. Nu uita, dacă ceva nu merge bine, chiar şi dacă simţi cel mai mic disconfort, nu trebuie decât să ridici receptorul şi să apeşi tasta zero.

În mijlocul nopţii, când Miki se va trezi, va încerca să-şi aducă aminte când anume a ieşit bărbatul în costum maro din cameră, însă nu va reuşi. Medicii, după cum îi explicase el, spuseseră că, din pricina loviturii, urma să sufere în continuare de pierderea memoriei, însă, atâta vreme cât aceasta nu era însoţită de vertij şi de tulburări de vedere, nu avea nici un motiv de îngrijorare. Miki va privi pe fereastră şi va vedea o lună plină, scăldând în lumină un stejar bătrân. Ar putea să jure că din crengile copacului s-a auzit ţipătul unei bufniţe. Pe bulevardul spre care dă cea de-a doua fereastră, va putea vedea luminile farurilor unui camion îndepărtându-se. Va închide ochii şi va încerca să adoarmă din nou. Unul dintre lucrurile pe care i le-a spus bărbatul în costum a fost acela că ar trebui să doarmă cât mai mult posibil, deoarece adesea amintirile revin prin intermediul viselor. Când va adormi din nou, chiar va visa, dar visul lui nu va aduce cu sine nici o soluţie, doar pe el şi pe bărbatul în costum maro, căţărându-se printre crengile stejarului. În vis vor arăta ca nişte copii şi ceva îi va face să râdă, iar bărbatul în costum maro, care va fi îmbrăcat de data asta într-o salopetă de blugi, va râde fără oprire, dar altfel, într-un hohot sălbatic, aşa cum Miki nu a mai auzit niciodată, sau cel puţin nu-şi aduce aminte să fi auzit. „Uite”, îi va striga el, în timp ce cu o mână se va ţine de creangă, iar cu cealaltă se va scărpina în cap, „sunt o maimuţă, sunt chiar o maimuţă”.

A trecut aproape o lună, cel puţin aşa pare, şi nu s-a schimbat mai nimic. Miki nu a reuşit să-şi amintească ceva din trecut şi continuă să uite lucrurile care i se întâmplă cu

numai câteva minute înainte. N-a venit nici un medic să-l consulte, dar îşi aducea aminte că bărbatul în costum maro îi spusese că nu avea nevoie de vizite medicale punctuale, deoarece era monitorizat permanent, iar în cazul în care ceva nu mergea bine, sistemul va reacţiona imediat. Lângă stejarul pe care îl vedea de la fereastră era parcată adesea o dubă albă, iar în dubă, un bărbat bronzat, cu părul cărunt, şi o tânără slăbuţă, cu ochi albaştri, care pare cu cel puţin douăzeci de ani mai tânără decât bărbatul ars de soare. Se tot foiau în maşină, iar o dată chiar au ieşit din dubă, s-au aşezat sub stejar şi au băut bere. În tot acest timp, nimic nu s-a schimbat în bucătărie. Şi acolo se afla o fereastră mare, prin care pătrundea multă lumină, însă era orientată în aşa fel, încât din camera lui Miki nu puteai vedea nimic prin ea. Miki se aşază în faţa laptopului, se uită pe pereţi şi aşteaptă să-i vină de undeva vreo amintire sau vreun gând, asemenea unei păsări care se opreşte pe creanga unui copac, asemenea bărbatului bronzat şi fetei slăbuţe, asemenea... La început, Miki a crezut că-şi imaginează: un fel de mişcare rapidă, o umbră fără corp, care a trecut prin cadrul uşii întredeschise, după care a dispărut. Miki s-a trezit ascunzându-se sub pat, ca un copil speriat de monştrii întunericului. Deja nu mai vedea nimic acum, dar auzea sunetul unui dulap deschizându-se şi pe cineva sau ceva apăsând o clanţă de uşă. După numai câteva minute, ceva a trecut din nou prin dreptul uşii întredeschise, de data asta încetişor. Era o femeie. Era îmbrăcată într-o fustă neagră, scurtă şi o cămaşă albă, cu nasturi, iar într-o mână ducea o cană de cafea pe care era desenat un soare, în jurul căruia scria cu litere colorate: „Rise and Shine!” Miki a rămas în continuare în ascunzătoarea sa. Şi-a adus aminte ce-i spusese bărbatul în costum maro şi a înţeles că, şi dacă s-ar ridica în picioare şi ar începe să-şi

fluture mâna, femeia din bucătărie nu ar putea să îl vadă. Pentru că femeia aceasta, de fapt, nici măcar nu există. Pentru că nu este decât o proiecţie pe un zid, a cărei unică menire e aceea de a-l împiedica pe el să se simtă prizonier într-o cameră micuţă, lipsită de ferestre. Femeia din bucătărie scria acum un mesaj pe telefonul mobil, iar în timp ce degetele mâinilor ei tastau literele, tălpile picioarelor ei loveau uşor podeaua de marmură albă. Avea picioare frumoase. Miki încerca să-şi aducă aminte de o fată cu picioare şi mai frumoase, însă în afară de femeia din bucătărie şi de tânăra slăbuţă din duba albă, nu reuşea să-şi amintească nici una. Femeia a terminat de scris mesajul, a luat o ultimă înghiţitură de cafea şi a ieşit din raza lui vizuală. Miki a mai aşteptat câteva clipe şi a auzit ceva ce ar fi putut să fie zgomotul unei uşi de la intrare, însă nu era sigur. S-a dus repede la birou, a luat telefonul, apoi s-a întors în ascunzătoarea de sub pat. A apăsat tasta zero. I-a răspuns o voce bărbătească obosită:

— Departamentul de asistenţă. Cu ce vă putem ajuta?

— În bucătărie... a zis Miki în şoaptă, adică, în bucătăria proiectată pe perete...

— În aplicaţie?

— Da, a spus Miki, continuând să şoptească, în aplicaţie, e cineva acolo. Cineva locuieşte acolo.

L-a auzit pe bărbatul obosit tastând ceva la capătul celălalt al firului.

— Cineva? a întrebat bărbatul obosit. Eşti sigur? Ar trebui să fie acolo o femeie, Natasha, înaltă, cu părul negru, creţ...

— Da, da, a încuviinţat Miki, ea este... Doar că... n-a mai fost nimeni acolo până acum, şi e puţin înfricoşător...

— Greşeala noastră, s-a scuzat bărbatul cel obosit, ar fi trebuit să te anunţăm dinainte. Aducem în permanenţă îmbunătăţiri aplicaţiei, deoarece în ultima vreme am avut

nu puţine plângeri de la utilizatori, legate de faptul că încăperile acestea goale îi fac să se simtă singuri. Prin urmare, încercăm să le adăugăm o notă de căldură umană. Departamentul de asistenţă ar fi trebuit să vă anunţe din timp că urmează să se producă o schimbare, nu am nici cea mai vagă idee de ce nu s-a întâmplat asta. Voi înregistra plângerea în dosarul dumneavoastră, iar cineva va plăti pentru asta, vă asigur.

— Nu e nevoie, a spus Miki, chiar nu e nevoie. Nu trebuie să plătească nimeni. Totul e în regulă. De altfel, e posibil ca cineva să mă fi anunţat, iar eu să fi uitat, de fapt, tocmai pentru asta mă aflu aici, pentru problemele cu memoria.

— În orice caz, eu îmi cer scuze în numele întregului departament, a zis bărbatul cu voce obosită. Schimbarea asta ar trebui să fie o îmbunătăţire adusă sistemului, nu ceva ce-i înfricoşează pe utilizatori. Şi trebuie să vă informez că deocamdată serviciul este gratuit, dar compania îşi rezervă dreptul de a percepe în viitor o taxă suplimentară pentru prezenţa umană, şi...

— Taxă?! a întrebat Miki.

— Nimeni n-o spune deocamdată, a zis bărbatul pe un ton împăciuitor, dar ne luăm dreptul acesta. Ştii şi tu, e nevoie de instanţe suplimentare şi...

— Desigur, l-a întrerupt Miki, e de înţeles, nu e mare lucru să fotografiezi nişte camere goale, dar o persoană în carne şi oase...

— Înţelegi cum vine treaba, a zis bărbatul cel obosit trezindu-se deodată, e o poveste complicată, mai ales în cazul aplicaţiei noastre, în care fiecare sistem e corelat cu o figură umană diferită. În orice caz, dacă simţi că te sperie, nu ezita să ne suni oricând. La fel cum a apărut, aşa, de nicăieri, poate să şi dispară.

Din clipa în care a apărut Natasha, timpul a început să treacă mai repede pentru Miki. Sau, poate, mai încet. În funcţie de ora din zi. Dimineaţa se trezea cu puţin înaintea ei şi aştepta să o vadă bându-şi cafeaua sau chiar mâncând o felie de pâine prăjită ori cereale, scriind mesaje sau vorbind cu cineva la telefon, probabil cu sora ei, din câte părea. După aceea, femeia pleca la serviciu, iar timpul începea să se târască. Miki încerca să-şi amintească lucruri, uneori schiţa câteva desene sau, mai bine zis, mâzgălea cu creionul pe paginile liniate ale unui carneţel pe care-l găsise într-un sertar. Alteori citea puţin. Odată chiar a avut loc un accident pe bulevard. Un motociclist derapase şi fusese nevoie să fie luat cu ambulanţa. Şi bărbatul bronzat şi fata cea slabă mai veneau din când în când, bâjbâiau pe acolo o vreme, iar apoi plecau. Dar, în cea mai mare parte a timpului, Miki stătea şi aştepta întoarcerea Natashei. Seara, ea mânca ceva uşor acasă, întotdeauna ceva simplu – părea că nu-i prea plăcea să gătească. Adesea lua cina după ce-şi făcea duş, desculţă şi îmbrăcată doar într-un tricou şi o pereche de chiloţi. Miki o privea şi încerca să-şi aducă aminte. Poate că şi el a cunoscut odată pe cineva ca ea, nu pe Natasha, ci o altă femeie, cu părul mai drept sau cu picioarele mai puţin frumoase, o femeie pe care a iubit-o sau care l-a iubit, o femeie care-l săruta pe buze, o femeie care îngenunchea în faţa lui şi îi lua penisul în gură, ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai firesc din lumea asta...

L-a trezit telefonul. A răspuns pe jumătate adormit. Era din partea administraţiei, o voce feminină de data asta, plictisită.

— Totul în ordine? a întrebat vocea.

— Da, a răspuns Miki, totul e minunat, cu excepţia faptului că m-ai trezit.

— Îmi cer scuze, a spus vocea, dar eşti monitorizat, iar pulsul tău a început brusc să se accelereze, aşa că...

— Visam, a zis Miki.

— Un coşmar? a întrebat vocea, care a părut pentru o clipă mai puţin plictisită. Ai avut un coşmar?

— Nu, s-a bâlbâit Miki. Dimpotrivă.

— Îmi permiţi să te întreb ce anume ai visat? a întrebat vocea.

— Îmi pare rău, a răspuns Miki, e ceva personal, după care a pus punct conversaţiei.

În dimineaţa zilei următoare, încă întins în pat, s-a gândit că poate făcuse o greşeală. Că poate nu avea voie să încheie conversaţia astfel. Că poate acum au suficiente motive de îngrijorare pentru a o scoate pe Natasha din aplicaţie, sau poate chiar pentru a anula complet aplicaţia. Nu ştia dacă să ridice receptorul, să formeze zero şi să-şi ceară scuze, să spună încă o dată că totul era bine, că-i pare rău că a închis telefonul, că apelul l-a trezit pur şi simplu în mijlocul nopţii şi...

Uşa întredeschisă de la bucătăria Natashei s-a deschis cu un scârţâit. În cadrul ei stătea Natasha, înfăşurată într-un halat şi cu părul complet ud. A păşit în camera lui Miki, ţinând în mână o cană de cafea.

— Mi s-a părut că te-am auzit, a spus ea şi i-a dat lui Miki un sărut umed pe gât, ia, ţi-am pregătit cafeaua.

Miki a încuviinţat dând din cap, nu ştia ce să spună. A sorbit din cafea. Fără lapte, cu o linguriţă şi jumătate de zahăr, exact aşa cum îi plăcea lui. Natasha a strecurat o mână sub pătură şi i-a atins vârful penisului erect. Mâna lui Miki a început să tremure, vărsând cafeaua fierbinte pe el şi pe pătură. Natasha a dat fuga în bucătărie, de unde s-a întors cu o pungă de mazăre congelată.

— Îmi pare rău, a zis ea, aşezând punga pe dosul palmei lui.

— N-ai pentru ce, a răspuns Miki zâmbind, a fost chiar plăcut.

— Arsura? a întrebat Natasha surâzând, pentru că, dacă e aşa, aş putea să te leg de pat când mă întorc de la serviciu, să mă îmbrac în costumul de piele şi... glumesc, linişteşte-te.

I-a mai dat un sărut umed, de data aceasta pe gură, atingându-i arsura cu degetele. A aruncat apoi o privire spre telefonul mobil şi a spus că trebuie să fugă.

— Termin programul la şase, a zis. Vei fi aici?

Miki a încuviinţat.

În momentul în care a auzit uşa de la intrare închizându-se, a sărit din pat şi a încercat să treacă prin uşa care dădea în bucătărie. Nu era nimic acolo, doar un perete pe care era proiectată o uşă, ce era acum, spre deosebire de săptămânile precedente, complet deschisă. Arsura dureroasă de pe mână şi soarele strălucitor de pe cană erau încă acolo, două dovezi ale faptului că ceea ce crezuse că se întâmplase mai devreme acolo chiar se întâmplase cu adevărat. A tastat zero. Vocea care a răspuns îi era cunoscută. Era a bărbatului obosit, însă acum avea o sonoritate plină de energie.

— Miki, a zis obositul, ca şi cum ar fi vorbit cu un prieten vechi. Totul în ordine? Mi-au scris că în noaptea asta ai avut pulsul accelerat.

— Totul e minunat, a zis Miki, doar că Natasha, ştii tu, din bucătăria din... aplicaţie...în dimineaţa asta a fost... ştiu că pare puţin ciudat, dar a intrat pur şi simplu în camera mea, fizic, şi mi-a vorbit...

— Nu pot să cred, a spus bărbatul, realmente înfuriat, nu-mi spune că nici de data asta nu te-au anunţat. Nu te-a sunat nimeni ieri-seară, să te informeze în legătură cu testarea noilor conţinuturi ale aplicaţiei?

— M-a sunat cineva, a spus Miki, dar dormeam. E posibil ca ea să fi încercat să-mi spună, dar eram pur şi simplu obosit.

— Înţeleg, a răspuns obositul, preferi să nu te plângi. Respect asta. Cu toate astea, e important să ştii că astfel de plângeri ne ajută foarte mult să remediem problemele de sistem. În orice caz, ar fi trebuit să te anunţe ieri în legătură cu îmbunătăţirea adusă aplicaţiei, care îi permite „vecinului” să interacţioneze cu utilizatorul, mai ales verbal, dar şi fizic, uneori.

— Fizic? a întrebat Miki.

— Da, a continuat obositul, şi ăsta, de asemenea, este un serviciu complet gratuit deocamdată. E o solicitare venită din partea utilizatorilor. Mulţi dintre ei au spus că prezenţa „vecinilor” trezeşte înăuntrul lor nevoia de apropiere umană. Dar este foarte important să ţii minte că nu este decât o dezvoltare suplimentară a platformei existente, iar dacă îţi trezeşte anxietate, poţi renunţa oricând la ea, iar „vecina” se va întoarce înapoi în camera ei şi cu asta, basta...

— Nu, nu, nu este nevoie, zău aşa, a zis Miki, cel puţin nu deocamdată.

— Super! a zis obositul, mă bucur că eşti mulţumit. Am început să implementăm îmbunătăţirile de numai câteva zile, iar reacţiile pe care le primim sunt fabuloase. Apropo, dacă vrei, există şi posibilitatea de a bloca interacţiunea sexuală. Ştii, dacă simţi că e nepotrivit sau că lucrurile avansează mult prea repede, ori poate că sexul...

— Mulţumesc, a spus Miki pe un ton care se căznea să pară lipsit de emoţie, deocamdată nu am nici un fel de problemă cu asta, deşi e bine să ştii că ai mereu la îndemână o alternativă.

Nopţile visa la Natasha, iar în clipa în care se trezea, ea stătea întinsă acolo, în patul lui. Dormea cu gura deschisă,

asemenea unei fetiţe. Miki nu ştia la ce visa ea. Dacă visa. Toată intrarea asta în camera lui, în viaţa lui a fost cât se poate de tulburătoare, însă în cel mai pozitiv mod cu putinţă. Încă nu-şi amintea nimic, însă lucrul acesta îl neliniştea mult mai puţin acum. Cine ar fi avut nevoie de trecut, când această Evă caldă şi suavă stătea cuibărită în pat, lângă el? Dimineţile, când Natasha mergea la serviciu, el desena schiţe în creion ale stejarului uriaş, ale mării, deşi nu vedea marea nicăieri în camera lui, însă cel mai des încerca s-o deseneze pe Natasha. Cu timpul a devenit din ce în ce mai priceput la asta, iar în clipa în care a reuşit să deseneze ceva ce părea suficient de bun, i-a arătat şi ei, iar Natasha, într-un fel numai de ea ştiut, a reuşit să-l şi complimenteze pentru reuşita lui şi să rămână şi indiferentă, în acelaşi timp. A fost o perioadă bună. Întrebări precum ce e ea?, cine e el?, de ce ea putea să se mişte liberă în spaţiul proiectat, în timp ce el rămânea mereu singur în cameră? n-au fost niciodată formulate. A fost doar multă căldură. Şi îmbrăţişări. Şi glume. Şi un sentiment care-l inunda pe dinăuntru, că nu era singur pe lume. Apoi au început certurile. Natasha vorbea despre faptul că el n-ar fi destul de ambiţios, că numai ea munceşte, că nu ies deloc împreună. El mai mult tăcea. La un moment dat, ea a început să se întoarcă tot mai târziu de la serviciu, iar în clipa în care acest lucru a devenit o obişnuinţă, Miki a apăsat tasta „zero” şi a vorbit cu o femeie cu nasul înfundat. I-a spus că primeau multe mesaje amestecate legate de ultima îmbunătăţire adusă aplicaţiei. Sunt unii utilizatori care se înţeleg bine cu „vecinii” şi alţii care pur şi simplu, nu. Miki voia să întrebe dacă există şi cazuri în care „vecinii” nu se înţeleg cu utilizatorii. Cel puţin asta simţea el în legătură cu Natasha. Însă în loc de asta a întrebat dacă există vreo posibilitate, în această etapă a recuperării sale, să iasă din cameră, iar

când funcţionara a vrut să ştie de ce întreabă asta şi dacă întâmpină vreo problemă în camera lui, a răspuns că nu, însă crede că, dacă ar putea să iasă măcar puţin, asta ar ajuta foarte mult la consolidarea legăturii sale cu „vecina”. Funcţionara cu nas înfundat i-a spus că va transmite mai departe cererea lui, dar tonul ei nu era câtuşi de puţin convingător. În noaptea aceea, Natasha nu s-a întors acasă. A revenit abia în seara următoare, s-a întins pe patul lui îmbrăcată în hainele de serviciu şi s-au îmbrăţişat. Cămaşa ei mirosea a transpiraţie şi fum de ţigară.

— Eu şi cu tine nu ne potrivim, i-a spus, cred că trebuie să ne despărţim.

Apoi şi-au tras-o ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, iar ea l-a sărutat şi i-a lins tot trupul, şi asta a fost foarte plăcut, dar s-a simţit, în acelaşi timp, ca o despărţire.

Când s-a trezit, ea deja nu mai era acolo. Peretele pe care fusese proiectată până atunci fereastra prin care se vedea stejarul uriaş redevenise un simplu perete, dispăruse şi cea de-a doua fereastră, la fel şi uşa care dădea spre bucătăria Natashei. Patru pereţi, nici o uşă.

Bărbatul în costum maro i-a mulţumit Natashei pentru cana de cafea.

— Îmi cer scuze pentru toate întrebările enervante, a zis el, ştiu că nu discutăm aici despre o experienţă obişnuită, ci despre ceva mult mai intim, însă cu ajutorul feedbackului tău putem aduce îmbunătăţiri în folosul a milioane de utilizatori.

— Nici o problemă, a răspuns Natasha cu un zâmbet acru, poţi să mă întrebi orice.

Bărbatul în costum a întrebat-o aproape totul: cât de tare a deranjat-o faptul că „vecinul” nu putea să iasă din camera lui? Ce părere avea despre numele „Miki”? Şi dacă i-ar fi plăcut să-i aleagă chiar ea numele? Cât de mult a excitat-o faptul că el nu ştia că nu e real? Contribuiseră

amnezia şi lipsa lui totală de relaţii independente în mod decisiv la luarea deciziei de a pune punct relaţiei? În momentul în care a fost întrebată dacă ceea ce s-a înfiripat între ea şi Miki ar putea fi numit „intimitate”, Natasha s-a trezit izbucnind pe neaşteptate în lacrimi.

— Dar era exact ca un bărbat adevărat, a spus ea, şi nu mă refer doar la felul în care îi simţeam trupul. Era cu adevărat însufleţit. Iar acum, că eu am renunţat, nu ştiu ce se va întâmpla cu el. Sper că nu-l veţi ucide sau mai ştiu eu ce. Dacă aş şti că mă fac vinovată de aşa ceva, n-aş mai putea trăi cu mine însămi.

Bărbatul în costum îşi aşează palma umedă de transpiraţie pe braţul ei, în încercarea de a o calma, după care s-a apropiat de chiuvetă şi i-a adus un pahar cu apă de la robinet. Ea l-a băut pe tot cu o înghiţitură lungă, străduindu-se apoi să inspire adânc.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, i-a zis el cu un zâmbet, nu ai cum să ucizi ceva ce n-a fost niciodată viu, poţi cel mult să-l scoţi din funcţiune, iar în ceea ce-i priveşte pe „vecini”, pot să te asigur, nu facem nici măcar asta. Dar hai să lăsăm deoparte chestiunea asta pentru moment, a spus el, aruncând o privire spre ceas, şi să revenim la caracteristicile de bază ale aplicaţiei: oare proiectarea ferestrelor cu vedere spre exterior şi a uşii care duce către camera suplimentară au reprezentat şi ele o problemă pentru tine?

Când te afli într-un loc întunecat, se presupune că te obişnuieşti treptat cu bezna, dar în cazul lui Miki, lucrurile s-au întâmplat exact pe dos. Cu fiecare minut care trecea, camera i se părea tot mai întunecată. Şi-a căutat drumul, pipăind obiectele din jur, a atins fiecare piesă de mobilier, fiecare centimetru al pereţilor, până când a ajuns din nou în punctul din care pornise: patru pereţi, nici o uşă. Mâna lui dreaptă a atins suprafaţa din lemn a măsuţei de scris,

până când a întâlnit telefonul. Şi-a apropiat receptorul de ureche şi a apăsat tasta zero. La celălalt capăt al firului, în afară de un ţârâit lung, nesfârşit, nu a reuşit să audă absolut nimic.

Către: sefi.moreh
De la: michael.warshavski

Subiect: Escape room „Eroarea de la marginea galaxiei”

Am auzit o grămadă de lucruri bune despre *escape room*-ul vostru şi vreau să fac o rezervare pentru mine şi mama mea pentru joia viitoare, dimineaţa sau la amiază. De asemenea, aş dori să-mi confirmaţi faptul că sala este potrivită pentru o persoană cu dizabilităţi, aşa cum scrie pe site.

Cu mulţumiri,
Michael Warshavski
Către: michael.warshavski
De la: sefi.moreh

Subiect: Re: Escape room „Eroarea de la marginea galaxiei”

Dragă domnule Warshavski,

Mulţumesc pentru mail. Ne bucură să auzim că foştii noştri clienţi v-au recomandat acest *escape room*. Noi iubim foarte mult acest loc şi suntem fericiţi să vedem că şi alţi oameni ne împărtăşesc dragostea. Încăperea este accesibilă persoanelor cu dizabilităţi, iar de vreme ce tematica ei are legătură cu astronomia şi fizica, până şi celebrul astrofizician Stephen Hawking a vizitat-o în timpul scurtei sale şederi în Israel (vă ataşez şi o fotografie făcută atunci). Din păcate, spaţiul va fi închis joia aceasta, din

pricina comemorării Zilei Holocaustului, însă vom fi încântaţi să vă aveam drept oaspeţi pe tine şi pe mama ta în orice altă zi.

Cele bune,
Sefi Moreh
Manager al escape room-ului „Eroarea de la marginea galaxiei”

Luăm mâine casa de marcat

Ziua de naştere a copilului o serbez întotdeauna la o altă dată. Mereu cu o zi după sau cu una înainte, dar niciodată atunci când ar trebui. De ce? Pentru că Înălţimea Sa Judecătorul a hotărât că micuţul trebuie să fie cu mama de ziua lui, chiar dacă ea e o ticăloasă şi o mincinoasă, care sare în patul oricui îi zâmbeşte la serviciu. Tatăl e mai puţin important.

Lidor şi cu mine mergem împreună la mall, nu ca să cumpărăm un cadou, i-am luat deja o dronă cu telecomandă când am fost în străinătate. 89 de dolari, din *duty-free*. 89 de dolari – şi nici măcar n-au pus baterii în pachet. Aşa că ne ducem la mall ca să cumpărăm baterii, deşi lui Lidor îi spun că mergem ca să ne distrăm. Să sărbătorim. Ce altceva aş putea să-i spun? Că tata i-a cumpărat un cadou, fără să verifice dacă are baterii incluse? De parcă n-ar fi fost de ajuns că n-a putut fi prezent de ziua lui, să-l urce pe scaun, acum să-i mai dea şi un cadou care nu funcţionează? Nici gând. Nenorocita.

Ieri-dimineaţă, îi spun, dă-mi voie să vin la petrecere, măcar zece minute. Să-i dau copilului un pupic, să-i fac o poză în timp ce suflă în lumânări, iar apoi mă car. Dar ea începe imediat cu ameninţările, cu ordinele de restricţie, zice că dacă îndrăznesc să pun piciorul în scara blocului, cheamă imediat poliţia.

Lidor vrea ca mai întâi să probăm drona şi abia apoi să mergem la mall. Dar drona n-are baterii, şi n-am de gând să-i zic asta, aşa că-i spun că mergem prima dată la magazinul de dulciuri de la etajul al treilea, cel cu baloane cu heliu în formă de Buretele Bob Pantaloni Pătraţi şi cu femeia aia cu dinţi galbeni, ieşiţi în afară, care strigă „Haideţi! Haideţi! Ceva dulce pentru copii!”, iar de acolo îi voi mai cumpăra un cadou, orice îşi doreşte el. Lidor spune că e distractiv la mall, dar că mai întâi vrea să probeze drona. Îl mint că mallul se închide devreme. Norocul meu e că se află încă la o vârstă la care crede tot ce i se spune.

Este ora trei după-amiaza, iar mallul geme de lume. În cinstea zilei de naştere a copilului, a trebuit să-mi iau o jumătate de zi liberă de la serviciu, dar, judecând după cât de plin e centrul comercial, pare că sunt singurul om din ţara asta care munceşte. Lidor, ce copil drăgălaş!, râde tot timpul. Nu se supără nici când aşteptăm o oră la intrare ca să fim lăsaţi înăuntru. La scara rulantă, vrea să urce pe banda care coboară, de distracţie, iar eu mă reped după el. E un exerciţiu bun pentru amândoi. Trebuie să alergăm repede, ca să nu ne întoarcem de unde am plecat, trebuie să ne străduim din greu, să nu cădem în fund. Exact ca în viaţă. O bătrână cocoşată care coboară scările încearcă să se certe cu noi. Ne întreabă de ce nu urcăm şi noi ca oamenii normali. E cu un picior în groapă, iar asta o deranjează pe ea acum, de ce un copil mic vrea să se

distreze, în timp ce pe ea nu o mai aşteaptă nimic, decât dureri de şale şi moartea? Nici măcar nu-i răspund.

Când ajungem la magazinul de dulciuri de la etajul al treilea, vânzătoarea cu dinţi galbeni nu e acolo. E doar un puşti slăbănog, cu faţa plină de coşuri. Îi spun lui Lidor:

— Alege-ţi orice vrei. Absolut orice vrei, mă auzi? Dar numai un singur lucru. Şi, oricât ar fi de scump, tata ţi-l cumpără. Îţi promit. Deci, ce-şi doreşte Lidor?

Copilul se entuziasmează. Se învârte prin magazin ca un narcoman printr-o farmacie. Ia lucruri de pe rafturi. Le miroase. Eu profit de ocazie şi cumpăr patru baterii AAA. Băiatul cu faţa plină de coşuri nu le bate pe casă, deşi îi întind o bancnotă.

— Ce aşteptaţi, domnule? îl întreb eu.

— Să aleagă copilul, îmi spune el, întinzând guma de mestecat pe care o are în gură, ca să fac un singur bon.

Şi înainte de a mai apuca să-i explic ceva, începe să se joace pe telefonul mobil.

— Fă-l pe ăsta separat, omule, insist eu şi îndes bateriile în plasa cu drona, înainte să se întoarcă micuţul. E o surpriză.

Slăbănogul cu coşuri bate preţul pe tastatura casei de marcat, iar sertarul cu bani se deschide cu un clinchet. Nu are o bancnotă de 50, să-mi dea rest, aşa că mă umple de monede. Exact atunci apare Lidor.

— Ce ai cumpărat, tati?

— Nimic, îi răspund eu, doar nişte gumă de mestecat.

— Unde e? mă întreabă copilul.

— Am înghiţit-o, mint eu.

— Dar nu e voie s-o înghiţi, îmi spune Lidor, ţi se poate lipi de burtă, iar slăbănogul plin de coşuri începe să râdă ca un tembel.

— Vrei un cadou, sau nu? întreb eu, ca să schimb subiectul. Hai, fugi şi alege-ţi odată ceva.

— Vreau casa de marcat, zice Lidor şi arată spre casa mare de marcat din faţa vânzătorului. Vreau casa de marcat, să mă joc cu Yanir şi Liri de-a magazinul de dulciuri.

— Nu ne pot vinde casa de marcat, spun eu, alege-ţi altceva.

— Vreau casa de marcat, se încăpăţânează copilul. Tati, am ales!

— Dar ţi-am spus că trebuie să alegi ceva doar dintre produsele de vânzare...

— Eşti un mincinos! îmi strigă copilul şi mă loveşte în picior cu toată puterea, chiar şi mama spune că numai gura e de tine, că nu te ţii niciodată de cuvânt.

Lovitura mă doare, iar atunci când mă doare ceva, îmi ies din pepeni, doar că astăzi reuşesc să mă controlez. Pentru că astăzi e o zi specială. Astăzi e ziua de naştere a fiului meu, pe care-l iubesc mai mult decât pe oricine altcineva în lumea asta. De fapt, astăzi e prima zi după ziua lui de naştere. Nenorocita.

— Cât vrei pentru casa de marcat? îl întreb pe slăbănogul plin de coşuri, ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

— Nu e de vânzare, îmi răspunde el cu un zâmbet strâmb, o ştii foarte bine. Înţeleg copilul, dar tu...

Rosteşte cuvântul ăsta, „copilul”, ca şi cum Lidor ar fi un idiot sau ceva, iar în clipa asta îmi dau seama că m-a prins într-o capcană, mă obligă să aleg o tabără, sunt fie de partea lui, fie de partea lui Lidor.

— O mie de şekeli, spun şi întind mâna spre el, hai să batem palma, iar eu cobor la bancomat şi mă întorc cu banii.

— Dar nu e a mea, a zis slăbănogul, devenind agitat, eu doar lucrez aici.

— Atunci a cui e? întreb, a femeii cu dinţi galbeni?

— Da, încuviinţează el, Tirtza.

— Dă-mi numărul ei de telefon, îi cer, vreau să vorbesc cu ea. Cu o mie de şekeli îşi poate cumpăra o casă de marcat nouă-nouţă. Mult mai bună decât asta.

Lidor se uită la mine ca la un rege. Nu e nimic mai plăcut în lumea asta decât să-ţi vezi copilul uitându-se la tine în felul ăsta. Nici măcar o vacanţă în Thailanda. Nici măcar un *blow job*. Nici măcar un pumn în faţa cuiva care şi-o cere.

— Hai odată, dă-i telefon, spun eu şi îl împing un pic, aşa, îmboldindu-l. Nu pentru că aş fi nervos. Pentru copil.

Formează numărul şi se îndepărtează puţin de noi. Vorbeşte aproape în şoaptă. Îl urmăresc oriunde s-ar duce, iar Lidor vine în urma noastră. Copilul pare fericit. Şi când m-am dus să-l iau părea fericit, însă acum pare că e de-a dreptul în al nouălea cer.

— Zice că nu se poate, spune slăbănogul plin de coşuri, ridicând din umeri, ca şi cum sentinţa ar fi fost dată de însuşi Dumnezeu.

— Dă-mi telefonul, să vorbesc eu cu ea, îi spun, gesticulând.

— Zice că aşa ceva nu se poate, insistă vânzătorul.

Îi smulg telefonul cu forţa. Asta îl face pe Lidor să râdă. Tati îl face pe Lidor să râdă.

— Tirtza, spun eu, sunt Gabi. Un client fidel, nu mă cunoşti după nume, dar după figură m-ai recunoaşte într-o clipă. Ascultă, trebuie să mă ajuţi cu asta. O mie de şekeli – nu doar că îţi cumperi o casă de marcat nouă cu banii ăştia, dar îţi mai şi rămân dator.

— Şi cum anume va încasa vânzătorul meu cei o mie de şekeli? întreabă Tirtza de la celălalt capăt al firului.

Mai sunt şi alţi oameni care vorbesc acolo, aşa că abia aud ce spune.

— Să nu-i bată pe casă! zic, ce sunt eu, biroul de taxe şi impozite? O mie de şekeli direct în buzunar. Ce zici?

— Dă-mi-l înapoi pe băiat, îmi cere ea nerăbdătoare.

— Pe cine? întreb eu. Pe băiat?

— Da, da, se enervează Tirtza, pe vânzător.

Îi dau slăbănogului telefonul. Vorbeşte cu ea o clipă, apoi închide.

— Zice că nu, îmi spune el, îmi pare rău.

Lidor mă ia de mână.

— Casa de marcat... zice el pe cel mai drăgălaş ton cu putinţă, mi-ai promis.

— Două mii, îi spun eu vânzătorului. Sun-o şi spune-i că dau două mii, o mie pe loc, iar încă o mie, mâine.

— Dar... începe vânzătorul.

— Bancomatul nu-mi eliberează mai mult de o mie odată, îl întrerup eu, aduc cea de-a doua mie mâine-dimineaţă, la prima oră. Îţi las garanţie un act de identitate.

— Dar mi-a spus să n-o mai sun, zice vânzătorul, e la *shivah* pentru tatăl ei şi mi-a cerut să n-o mai deranjez.

— Condoleanţe, spun eu, punându-mi mâna pe umărul lui, într-un gest de consolare. Numai să nu vă pară rău. Gândeşte-te puţin, nu fi idiot. O mie înseamnă o grămadă de bani. Dacă va afla mai târziu că am oferit atât de mult, iar tu ai refuzat, se va înfuria pe tine. Ascultă un om mai bătrân decât tine. N-are rost să intri în încurcătură pentru o nimica toată.

Apăs butonul casei de marcat, iar sertarul se deschide. E o şmecherie pe care am învăţat-o când am lucrat la un fast-food, după armată.

— Scoate banii, îi spun, dar el nu face nici o mişcare, aşa că adun eu bancnotele în locul lui şi i le îndes în buzunarul din faţă al blugilor.

— Dar nu se poate aşa ceva... spune el.

— Ba se poate, ba se poate, îi spun, făcându-i cu ochiul, ai încredere în mine, e o adevărată afacere, aşteaptă-mă aici, iar în cinci minute mă întorc cu încă o mie de şekeli, pe care să-i pui în buzunar, lângă ceilalţi, să le ţină de urât, iar înainte ca el să apuce să-mi răspundă, îl iau de mână pe Lidor şi coborâm la bancomat.

Uneori bancomatul îmi face probleme, dar astăzi îmi dă cei o mie de şekeli fără să se împotrivească, în bancnote albastre, de câte o sută. Când ne întoarcem la magazin, lângă slăbănogul plin de coşuri stă un grăsan cu mustaţă. Stau de vorbă. Îl cunosc. E proprietarul gelateriei de iaurt de alături. Lidor şi cu mine intrăm în magazin, iar slăbănogul plin de coşuri arată spre mine. Îi fac cu ochiul şi pun cei mie de şekeli pe tejghea.

— Ia, îi spun.

Slăbănogul nu se mişcă.

— Haide, ia-i odată, nu e mare lucru.

Adun cei o mie de şekeli de pe tejghea şi încerc să-i îndes în buzunarul lui.

— Lasă-l în pace, intervine mustăciosul, e doar un copil.

— Nu pot, insist eu, i-am promis fiului meu, astăzi e ziua lui.

— La mulţi ani! spune grăsanul şi mângâie creştetul lui Lidor, fără să se uite măcar la el. Vrei o îngheţată, micuţule? Cadou din partea mea, o cupă mare, cu frişcă şi sirop de ciocolată, şi cu ursuleţi gumaţi pe deasupra...?

Tot timpul cât vorbeşte, mă ţintuieşte fără întrerupere cu privirea.

— Vreau casa de marcat, spune Lidor, depărtându-se de el şi lipindu-se de mine, tati mi-a promis.

— Ce-o să faci cu casa de marcat? îl întreabă grăsanul, fără a-i da timp să răspundă. Şi noi avem una, dar numai pentru că ne obligă autoritatea fiscală, în rest nu foloseşte la nimic, nu e bună de mâncat, nu e distractivă, doar face

zgomot. Ce-ai zice dacă tata ar coborî cu tine la magazinul de electronice de la etajul al doilea şi ţi-ar cumpăra un *play-station*? Cu o mie de şekeli l-ai putea avea pe cel mai bun, cu Kinect şi tot ce-i trebuie.

Eu nu spun nimic, ba chiar îmi surâde ideea, mă scuteşte de o grămadă de necazuri, şi pe moment, dar şi mai târziu, cu Silvie, când îl voi duce înapoi acasă. Pentru că imediat ce va vedea casa de marcat, Silvie va începe să facă un scandal monstru.

— Deci ce spui? încearcă din nou grăsanul. Nimic nu se compară cu un *play-station*. Curse, explozii, orice vrei.

— Casa de marcat, zice Lidor şi mă strânge tare de picior.

— Uitaţi-vă la el, e ca un îngeraş, zic eu, întinzând bancnotele spre grăsan, haideţi, ajutaţi-mă să-l fac fericit de ziua lui.

— Nu e magazinul meu, spune grasul, nici măcar nu lucrez aici, eu doar încerc să ajut...

— Dar nu o faci deloc, îl întrerup eu şi mă apropii atât de mult de el, încât faţa mea aproape că o atinge pe a lui, nu faci decât să încurci.

Grăsanul ridică din umeri şi îi spune slăbănogului:

— Trebuie să mă întorc la magazin; dacă începe să ridice mâna, sună la poliţie.

După care pleacă. Ca un adevărat erou. Eu aşez mia de şekeli pe tejghea, deconectez casa de marcat şi încep să înfăşor cablul, iar când Lidor observă asta, începe să bată din palme.

— Chem poliţia, zice slăbănogul plin de coşuri, în timp ce pune mâna pe telefon.

— De ce? îl întreb eu, luându-i telefonul. E o zi de naştere azi, ar trebui să fim cu toţii fericiţi, nu strica totul.

Slăbănogul îşi priveşte telefonul, care acum e în mâna mea, apoi se uită la mine, după care iese alergând din magazin. Numai de nu s-ar termina rău ziua asta!

Pun telefonul slăbănogului pe tejghea şi iau în braţe casa de marcat.

— Acum hai să plecăm repede de aici, îi spun lui Lidor pe un ton vesel, ca şi cum am juca un joc, să ne întoarcem acasă şi să-i arătăm mamei ce ai primit.

— Nu, a zis Lidor, bătând din picior, mai întâi probăm drona, apoi mergem acasă. Ai promis.

— Da, îi explic eu pe cel mai blând ton cu putinţă, dar casa de marcat e grea, tata nu poate s-o ţină în braţe în timp ce pilotează drona. Acum casa de marcat, iar mâine, imediat după ce ieşi de la şcoală, mergem amândoi s-o probăm în parc.

Lidor se gândeşte preţ de o clipă.

— Atunci mai bine drona acum, zice el, azi drona, iar mâine, casa de marcat.

Exact la timp. Exact în clipa în care slăbănogul se întorcea alergând, însoţit de un paznic.

— Ce crezi că faci tu aici? întreabă paznicul.

E scund şi cărunt şi seamănă mai curând cu un pinscher pitic decât cu un paznic.

— Nimic, îi răspund şi îi fac cu ochiul, în timp ce aşez casa de marcat înapoi pe tejghea, pur şi simplu îl distram pe copil, astăzi e ziua lui de naştere.

— La mulţi ani, sufleţel, îi spune paznicul lui Lidor cu cea mai blândă voce, să ne trăieşti, dar acum tu şi tati trebuie să plecaţi de aici.

— Da, spune Lidor, plecăm să probăm drona.

În parc, eu şi Lidor ne jucăm pilotând drona. În instrucţiuni scrie că poate zbura până la o înălţime de patruzeci de metri, însă, după numai aproximativ cincisprezece, nu mai primeşte semnal de la telecomandă,

palele se opresc şi se prăbuşeşte. Lui Lidor îi place la nebunie.

— Cine îl iubeşte pe Lidor cel mai mult pe lumea asta? întreb eu, iar Lidor răspunde:

— Tati!

— Şi cât de mult îl iubeşte tati pe Lidor? continui eu în timp ce drona se roteşte în jurul copilului, iar acesta strigă:

— Muuult!

— Până la cer! strig eu. Şi până la lună, şi până la stele!

Mobilul începe să-mi sune în buzunar, dar îl ignor. Sigur e Silvie. Deasupra noastră, drona se face din ce în ce mai mică, iar în curând va ieşi din raza noastră vizuală şi se va prăbuşi, după care vom începe amândoi să alergăm după ea, încercând s-o prindem, iar dacă Lidor va reuşi să mă învingă, va izbucni în hohotele alea de râs ale lui, care-ţi înmoaie inima. Nu e nimic mai frumos în lumea asta decât hohotele de râs ale unui copil.

De la: sefi.moreh

Către: michael.warshavski

Subiect: Re: Re: Escape room „Eroarea de la marginea galaxiei”

Dragă domnule Sefi Moreh,

Sunt conştient de faptul că joia aceasta comemorăm Ziua Holocaustului, iar dacă îmi permiţi, aş vrea să-ţi aduc aminte că intenţia mea este tocmai aceea de a căuta o activitate potrivită pentru o ocazie atât de tristă şi teribilă precum Ziua Comemorării Holocaustului. Personal nu văd nici un motiv pentru care să închizi sala în ziua sus-menţionată. Dacă stăm să ne gândim, *escape room*-ul vostru are de-a face cu tot felul de corpuri cereşti, iar ele, din ceea ce ştiu, nu au deviat de pe orbită atunci când şase milioane de evrei au fost conduşi spre moarte.

Cu cele mai bune gânduri,
Michael Warshavski
Către: michael.warshavski
De la: sefi.moreh
Subiect: Re: Re: Re: Escape room „Eroarea de la marginea galaxiei”

Dragă domnule Warshavski,

Ziua de Comemorare a Holocaustului este una în care ar trebui să ne racordăm sufleteşte la un eveniment îngrozitor şi traumatizant, fără asemănare în lumea asta, iar poporul nostru, în special, a suferit teribil de pe urma lui, aşa încât eu m-aş simţi extrem de incomod dacă aş ignora lucrul acesta şi aş ţine sala deschisă, ca în orice altă zi obişnuită. După umila mea părere, ar fi mult mai bine dacă ne-am dedica timpul, chiar şi numai pentru o singură zi, aprofundând suferinţa acelei perioade înfricoşătoare şi amânând toate celelalte preocupări ale noastre, oricât de fascinaţi am fi de ele, pentru o dată cu mai puţine implicaţii emoţionale profunde.

Cu respect,
Sefi Moreh

GooDeed

O femeie bogată a îmbrăţişat un bărbat sărac. A fost ceva absolut spontan, complet neplanificat. El s-a apropiat

de ea şi i-a cerut bani pentru o cafea. În cartierul în care locuia ea nu erau cerşetori, aşa că gestul a luat-o pe nepregătite. Nici cerşetorul care s-a apropiat de ea nu era unul tipic. Era alb, vorbea bine engleza şi, în ciuda faptului că avea un cărucior de cumpărături şi era limpede că locuia pe străzi, părea curat şi proaspăt bărbierit. Femeia bogată a căutat în portmoneu o monedă, însă nu avea decât bancnote de o sută. Dacă ar fi găsit o bancnotă de zece dolari, sau măcar de douăzeci, i-ar fi dat-o fără să clipească, dar i se părea ciudat să-i dea una de o sută. Poate că nici el n-ar fi vrut să accepte atât de mult.

Chiar şi între cerşetori şi oamenii obişnuiţi de pe stradă există reguli clare ale jocului: îşi vorbesc unul altuia în mod politicos, nu se privesc în ochi, nu se întreabă unul pe celălalt cum îi cheamă şi nu se oferă o sumă mai mare de douăzeci de dolari. Tot ce e cuprins până la această sumă este considerat a se înscrie într-un standard de generozitate unanim acceptat, însă tot ceea ce depăşeşte acest standard este deja o încercare de a atrage atenţia. De a impresiona. De a-l determina pe cel sărac să spună „Doamnă, sunteţi o femeie deosebită”, sau, în egală măsură, să pară nerecunoscător. Ea nu voia să se pună într-o astfel de poziţie, aşa că i-a spus bărbatului cu căruciorul pentru cumpărături:

— Aşteaptă-mă aici un minut. Bine? Intru până la aprozar, să schimb nişte bani.

— Nu îţi va schimba banii, a zis bărbatul cel sărac, nu schimbă nimănui. Şi nici nu dă apă de băut de la robinet, şi nu te lasă nici să foloseşti toaleta.

— Aaa, a zis femeia, ce-ar fi să încerc totuşi?

— Nu te mai osteni, a spus bărbatul sărac, n-are nimic, îmi dai data viitoare. Cum ai zis că te cheamă?

Femeia cea bogată nu-i spusese cum o cheamă, însă acum simţea că nu mai are de ales.

— Eşti o femeie bună, Nora, i-a zis bărbatul sărac, cu siguranţă nu sunt primul om care ţi-o spune. Ai o inimă bună.

— Chiar eşti primul care mi-o spune, a zis Nora. Îmi ajut foarte mult fratele mai mare. Mai ales din punct de vedere financiar. Şi pe părinţii mei îi ajut. De fapt, pe tata. Pe mama nu o mai pot ajuta, a murit. Şi nici unul dintre ei, niciodată nu mi-a spus că am inimă bună, nici măcar mulţumesc nu mi-au spus.

— Asta-i de rahat, a zis bărbatul. E frustrant. Te face să te simţi invizibilă. Ca o sclavă. Te face să te simţi ca o sclavă invizibilă. Eşti observată doar atunci când ceilalţi nu mai primesc de la tine ceea ce se aşteaptă să le oferi.

Femeia bogată a încuviinţat. Ar fi vrut să-i spună bărbatului că a fost o vreme când îşi iubea foarte mult familia şi că şi-ar fi dorit să-i poată iubi şi astăzi, însă nu mai are putere pentru asta. Şi să-i povestească despre cum, atunci când îl cunoscuse pe soţul ei, acesta îi spusese: „Fără copii”, pentru că el era la a doua căsătorie şi avea deja o fiică de paisprezece ani, şi despre cum într-adevăr nu făcuse copii, dar chiar şi asta era în regulă, pentru că viaţa lor era bună şi aşa. Era împlinită. Dar ceea ce o ucidea pe dinăuntru era faptul că nu-i spusese nici măcar o singură dată că ea îşi dorea foarte mult copii.

Bărbatul a simţit că era agitată, aşa că i-a spus:

— Hai să ne aşezăm undeva. Ştiu în apropiere o bancă retrasă, iar nu departe, o cafenea. Fac eu cinste.

Dar ea nu voia. Nu voia cafea, şi nici să meargă altundeva decât acasă, singurul loc în care putea închide uşa în urma ei şi unde se putea retrage să plângă. Dar nu voia nici să-l rănească, nu voia ca el s-o creadă arogantă. Şi din toată dorinţa-nedorinţa asta a ieşit în cele din urmă o îmbrăţişare. O îmbrăţişare surprinzătoare şi caldă, care a impus însă şi limite. Ca şi cum ar fi spus „Sunt cu tine”,

dar, în acelaşi timp, şi „Eu sunt eu însămi”. Şi s-a simţit bine. S-a simţit atât de bine. Iar după ce l-a îmbrăţişat, i-a dat bărbatului şapte sute de dolari, fără să se gândească la cum ar putea fi interpretat acest lucru sau la cum ar încălca asta toate regulile. Oricum încălcaseră regulile deja, când ea îi spusese cum o cheamă. Şi bărbatul i-a zis:

— E mult prea mult.

Iar ea i-a răspuns:

— E exact cât trebuie.

Iar după ce el a luat banii, l-a mai îmbrăţişat o dată, apoi a plecat.

Mai devreme, se pregătea să ia un taxi, pentru a ajunge acasă cât mai repede posibil. Dar acum, a ajunge cât mai repede acasă nu mai era o prioritate, voia doar să se bucure de ziua asta specială. Şi oricum nici nu mai avea bani în portofel. Aşa că a mers pe jos tot drumul către casă, iar cu fiecare pas pe care îl făcea în pantofii ei Jimmy Choo roşii părea să calce pe nori.

Mai târziu, le-a povestit prietenelor ei despre asta. Despre sentimentul pe care ţi-l dă faptul de a face ceea ce vrei. De a-ţi da voie să te simţi bine. De a dărui şapte sute de dolari şi de a ţi se spune: „Îţi mulţumesc, Nora. Mi-ai luminat ziua, poate chiar întreg anul.” Când au auzit ele ultima oară asemenea cuvinte din gura cuiva? Toate au înţeles imediat ce voia să spună şi îşi doreau să se simtă la fel. Erau sătule de făcut donaţii la balurile pe la care erau cărate de către soţii lor, la finalul cărora primeau câte o broşă aurită şi un mulţumesc formal din partea primarului sau a câte unei vedete stafidite, scoasă de la naftalină pentru respectiva ocazie. Ele voiau să primească acel mulţumesc, acea privire, poate chiar şi îmbrăţişarea aceea, dacă ea va veni firesc, din partea bărbatului pe care-l salvau de la moarte; şi chiar dacă nu-l salvau tocmai de la moarte, îi ofereau un ajutor semnificativ. Îşi doreau

să-l vadă şi plângând poate puţin, sau mulţumindu-i lui Isus pentru faptul că le scosese în calea lui, ca şi cum ar fi fost nişte sfinte, nu doar nişte femei foarte bogate.

Nora le-a luat pe două dintre prietenele sale în Mini Cooperul ei argintiu şi le-a dus în zona de sud a oraşului. Nu era chiar o maşină ideală pentru trei persoane, aşa că Susan a fost nevoită să-şi adune picioarele ei lungi şi să se înghesuie în spate. Au dat în felul ăsta o raită prin partea de sud a oraşului, în care locuiau oameni obişnuiţi, unde erau mai puţini proprietari de firme şi imobile, deoarece Nora îşi imagina că acolo ar fi fost mai simplu să dea peste cerşetori şi oameni ai străzii, şi chiar au găsit unul în cele din urmă. Un cerşetor cu un câine şi fără un picior. Susan şi Karen se certau, încercând să decidă care din ele să-i dea banii, genul acela de ceartă în care fiecare insistă să-i cedeze celuilalt locul, iar în final, Karen a fost aceea care a ieşit din maşină şi s-a apropiat de cerşetor. În faţa lui era aşezată o bucată de carton, pe care scria cu cerneală neagră că era veteran de război, şi un pahar de plastic de unică folosinţă, pe care se vedea logoul Pepsi, iar Karen s-a aplecat şi a pus înăuntru o mie două sute de dolari. Bărbatul şi-a dat seama că era vorba de o sumă mare. Poate că nu a intuit suma exactă, dar a recunoscut imediat bancnotele de o sută şi a observat că femeia pusese mai multe în pahar. Nu a spus nimic, doar a privit-o îndelung în ochi pe Karen, după care a înclinat din cap, în semn de mulţumire. Iar seara, în timp ce stătea întinsă pe pat, după ce toţi ceilalţi adormiseră deja, Karen şi-a închis ochii şi s-a gândit la mulţumirea aceea tăcută, şi întreg corpul i-a fost traversat de un tremur. Era pentru prima dată, după foarte mult timp, când cineva o privea în felul acela.

În ziua următoare, au găsit unul şi pentru Susan. Dar cu acesta lucrurile n-au mers aşa cum se aşteptaseră. Adică luase banii, ba chiar îi mulţumise şi îi întorsese un zâmbet

ştirb, însă Nora şi-a dat imediat seama că era un narcoman care urma să risipească toţi banii pe droguri, iar între el şi Susan nu existase un moment de apropiere autentică. Cu toate acestea, nu se putea spune că fusese o experienţă proastă.

Au mai făcut apoi câteva încercări, dar nici Nora, nici Susan n-au mai reuşit să retrăiască acel prim sentiment, deşi continuau să se simtă bine. Şi oamenii care primeau bani de la ele se simţeau bine. În orice caz, mai bine decât înainte. Şi, foarte repede, Karen a venit cu ideea aplicaţiei: softul procesa toate datele despre cerşetori şi oameni ai străzii pe care oricine le putea încărca pe platformă, apoi, asemenea unui GPS, îţi putea oferi în orice moment informaţii despre cel mai apropiat loc în care se află o asemenea persoană aflată în nevoie.

A fost ceva genial. Fantastic. Oamenii au fost pur şi simplu daţi pe spate. Pe ele le-am văzut apărând pe prima pagină a ziarului San Francisco Chronicle, iar Mark Zuckerberg chiar le-a propus un preţ pentru companie. Au refuzat s-o vândă, însă în cele din urmă au acceptat să i-o dea, cu condiţia de a dona toate profiturile pe care i le-ar aduce şi de a nu păstra absolut nimic pentru el însuşi. El a părut jignit când ele i-au impus asta.

— Voi vă imaginaţi că vreau compania asta pentru bani? le-a întrebat el. Am deja îndeajuns de mulţi bani. Vreau să mă implic în acţiunea asta pentru a face bine. Iar când spun „pentru a face bine”, nu mă refer la a finanţa construirea de toalete în India ori Sudan, la celălalt capăt al pământului. Mă refer la a-i ajuta pe oamenii care trăiesc chiar aici, lângă noi, dar pe care aproape că nu-i vedem.

A spus toate astea într-un mod atât de frumos, încât Nora a simţit că se sufocă. Era un om plin de calităţi, nici nu e de mirare că a ajuns unde e astăzi. I-a spus că are nevoie de câteva minute, pentru a discuta problema cu

Karen, însă înainte de a mai apuca să adauge ceva, Karen a prins-o de braţ şi a zis:

— Trebuie să i-o cedăm.

Până la preluarea aplicaţiei de către Zuckerberg, o numiseră „Fă bine o dată pe zi”, dar el i-a schimbat imediat denumirea în „GooDeed”, ceea ce era mult, şi chiar mai mult decât mult, mai atractivă, iar în decurs de numai trei luni, a explodat pur şi simplu. Nu ca WhatsApp, dar a explodat.

Pe bărbatul pe care l-a îmbrăţişat pe stradă, Nora l-a reîntâlnit şase ani mai târziu, la intrarea în mall. Ea şi soţul ei semnaseră în luna aceea actele de divorţ, însă în clipa în care bărbatul a întrebat-o dacă e totul în regulă în viaţa ei, ea a răspuns că da. O parte din ea voia să-i spună că ea şi Walter se despărţiseră şi că, pentru prima dată în viaţa ei, înţelegea ce înseamnă să fii singur, dar în loc de asta i-a povestit despre aplicaţie, iar lui aproape că nu-i venea să creadă. Ştia aplicaţia, sigur c-o ştia, toată lumea o ştia, dar nu făcuse legătura cu el însuşi, cu întâlnirea dintre ei doi. Cu conversaţia pe care o avuseseră. Cu îmbrăţişarea. Iar înainte să se despartă, ea şi-a scos portmoneul şi i-a mai dat nişte bani.

— Nu mai sunt cerşetor, i-a zis el zâmbind, şi îţi datorez asta într-o mare măsură. După întâlnirea noastră, am hotărât să-mi iau viaţa în mâini, m-am lăsat de băut, iar acum predau la un centru comunitar. Mătuşa mea a murit în urmă cu câţiva ani şi mi-a lăsat o mică moştenire, iar cu banii mi-am cumpărat un apartament micuţ nu departe de locul ăsta. Hei! a zis el, fluturându-i mâna prin faţa ochilor şi arătându-i inelul de aur de pe unul dintre degete, m-am şi însurat între timp. Şi ghiceşte ce? Sunt tatăl unor gemeni.

Nora rămăsese în faţa lui, cu bancnotele în mână.

— Nu mai am nevoie, i-a zis el, aproape cerându-şi scuze, atunci aveam, dar acum sunt bine.

— Ia-i, a spus ea, izbucnind în lacrimi, te rog să-i iei. Pentru mine.

Avea în mână câteva sute de dolari, nici ea nu ştia exact câte, nici măcar nu le numărase, şi abia în clipa în care ea a început să plângă cu sughiţuri, a luat bancnotele din mâna ei.

Către: sefi.moreh
De la: michael.warshavski

Subiect: Re: Re: Re: Re: Escape room „Eroarea de la marginea galaxiei”

Dragă domnule Moreh,

Judecând după numele de familie, este dificil să stabilim care este originea ta („moreh” înseamnă „profesor” în ebraică. Este oare o ebraicizare a cuvântului german „Lehrer” sau a arabului „moalim”?) În cazul meu, lucrurile sunt cât se poate de simple şi de limpezi. Numele meu este Warshavski, deoarece familia mea îşi are rădăcinile în Varşovia, iar mama mea este imobilizată într-un scaun cu rotile, pentru că naziştii au pus-o acolo. Zilele de comemorare a Holocaustului sunt cele mai greu de îndurat pentru ea. Astfel de ocazii îi inundă creierul cu amintiri pe care orice om în toate minţile ar fi bucuros să le uite. Pentru că mamei îi plac foarte mult ghicitorile şi astronomia, m-am gândit să o aduc la sala voastră, în speranţa că asta îi va mai distrage puţin atenţia şi îi va mai uşura cât de cât suferinţa. Dar, dacă am înţeles bine, atât din punctul tău de vedere, cât şi din cel al partenerilor tăi de afaceri, Comemorarea Holocaustului reprezintă nu doar un prilej pentru a petrece o zi liberă plăcută, cât şi ocazia de a-i invita pe supravieţuitori să nu-şi evite

amintirile agonizante. De asemenea, în calitatea noastră de israelieni, avem datoria să ne înfigem degetul în rana deschisă pe care Holocaustul i-a provocat-o mamei mele şi să-l răsucim acolo, asigurându-ne că strigătul ei de durere se sincronizează perfect cu sunetul sirenei care marchează doliul nostru colectiv.

Îţi urez o Zi a Holocaustului încărcată de semnificaţii,
Michael Warshavski
Către: michael.warshavski
De la: sefi.moreh

Subiect: Re: Re: Re: Re: Re: Escape room „Eroarea de la marginea galaxiei”

Dragă domnule Warshavski,

Îmi cer iertare dacă maniera mea de exprimare te-a jignit pe tine sau pe mama ta. Aş vrea totuşi să clarific câteva lucruri: în conformitate cu hotărârile legislative ale municipalităţii, toate centrele de agrement sunt obligate să-şi întrerupă activitatea în zilele de doliu naţional, inclusiv în Ziua Comemorării Holocaustului. Nu a fost ideea mea, şi nici a vreunuia dintre partenerii mei de afaceri, de a închide sala în data respectivă, decizia fiind una luată în conformitate cu legislaţia în vigoare.

Îmi exprim cu toată sinceritatea speranţa că mama ta va găsi puţină consolare într-o zi atât de tristă. Am fi cât se poate de bucuroşi să vă avem ca oaspeţi fie înainte, fie după Ziua Comemorării Holocaustului.

Cu respect,
Sefi Moreh

Tort sfărâmicios

În ziua în care împlinesc cincizeci de ani, mama mă duce la prânz la Charley Grăsanu'. Eu vreau să comand un turn de clătite cu sirop de arţar şi frişcă, dar mama mă roagă, ca de obicei, să comand ceva mai sănătos.

— Dar e ziua mea, insist eu, împlinesc cincizeci de ani. Lasă-mă să comand clătite. O singură dată.

— Dar ţi-am făcut eu deja tort, zice mama printre dinţi, tort sfărâmicios, aşa cum îţi place ţie.

— Dacă mă laşi să mănânc clătite, nici măcar n-o să mă ating de tort, o asigur eu.

Mama se gândeşte preţ de câteva clipe, după care spune înciudată:

— Te las să mănânci şi clătite, şi tort, dar numai de data asta, şi numai pentru că astăzi e ziua ta.

Charlie Grăsanu' îmi aduce turnul de clătite, cu o artificie aprinsă în vârf. Îmi cântă „La mulţi ani!" cu vocea lui groasă, aşteptând ca mama să i se alăture, dar ea nu face decât să arunce priviri furioase către farfuria cu clătite. Aşa că încep eu să cânt împreună cu Charlie, în locul ei.

— Câţi ani ai? mă întreabă Charlie.

— Cincizeci, îi răspund eu.

— Ai cincizeci de ani şi încă îţi sărbătoreşti ziua de naştere cu mama? întreabă el, fluierând surprins, după care continuă, te invidiez, doamnă Peikov. Fiica mea are jumătate din vârsta lui şi a trecut multă vreme de când nu mai vrea să-şi petreacă ziua de naştere cu noi. Suntem deja prea bătrâni pentru ea.

— Cu ce se ocupă fiica ta? întreabă mama, fără să ridice ochii de la turnul de clătite din farfuria mea.

— Nu ştiu exact, îi spune Charlie, ceva legat de tehnologie.

— Fiul meu este gras şi n-are nici o ocupaţie, spune mama aproape în şoaptă, aşa că nu te grăbi să mă invidiezi.

— Dar nu e gras, se bâlbâie Charlie, încercând să zâmbească.

În comparaţie cu Charlie, chiar că nu sunt gras.

— Şi nu sunt nici fără ocupaţie, adaug eu cu gura plină de clătite.

— Dragul meu, zice mama, să-mi aranjezi mie pastilele în cutie în schimbul a doi dolari pe zi nu e tocmai o slujbă în adevăratul sens al cuvântului.

— La mulţi ani! îmi spune Charlie. Poftă bună şi încă o dată La mulţi ani!

După care se îndepărtează de masa noastră păşind cu spatele, aşa cum te îndepărtezi de un câine care te latră. Când mama merge la toaletă, Charlie se apropie din nou de masa noastră.

— Vreau să-ţi spun, zice el, că faci foarte bine. Că locuieşti cu mama ta şi tot restul. După ce a murit tata, mama a rămas singură. Ar fi trebuit s-o vezi. S-a stins mai repede decât artificiile de pe tortul tău. Să te critice ea până nu mai poate, dar tu eşti cel care o ţine în viaţă, iar fapta ta e desprinsă direct din Tora. Onorează pe tatăl tău şi onorează pe mama ta. Cum sunt clătitele?

— Extraordinare, îi spun eu, păcat că nu pot veni aici mai des.

— Eşti invitatul meu oricând te afli prin apropiere, îmi spune Charlie, făcându-mi cu ochiul, te servesc cu bucurie. Din partea casei.

Nu ştiu ce să-i răspund, aşa că doar zâmbesc şi dau uşor din cap.

— Vorbesc serios, spune Charlie. Mi-ar face mare plăcere. Sunt ani buni de când fiica mea nu mai vrea nici măcar să guste din clătitele mele, e tot timpul la dietă.

— O să vin, îi răspund eu lui Charlie, promit!

— Minunat! răspunde Charlie. Minunat! Iar eu promit să nu-i spun mamei tale nimic despre asta. O săptămâna fabuloasă!

Pe drum spre casă ne oprim la supermarket, iar mama îmi spune, ca de obicei, că, fiind ziua mea, îmi pot alege un cadou. Eu vreau o băutură energizantă cu aromă de gumă de mestecat, dar mama îmi zice că am mâncat deja prea mult dulce pentru o singură zi, aşa că să-mi aleg altceva. Eu o rog să-mi un cumpere un bilet de loterie. Ea îmi răspunde că e împotriva jocurilor de noroc, pentru că ele îi fac pe oameni să devină pasivi, iar astfel, în loc să facă ceva pentru a-şi schimba vieţile, stau pe fundurile lor grase şi aşteaptă să dea norocul peste ei.

— Ştii care sunt şansele să câştigi la aşa ceva? întreabă ea. Una la un milion, poate chiar mai puţin. Ascultă bine la mine, avem mai multe şanse să fim ucişi într-un accident de maşină în drum spre casă decât să câştigi la loterie.

Iar după un scurt moment de tăcere, adaugă:

— Dar, dacă insişti, îţi cumpăr.

Eu insist, iar ea îmi cumpără. Împăturesc de două ori biletul, o dată pe lung şi încă o dată pe lat, apoi îl îndes în buzunarul micuţ, din faţă al blugilor. Tata a murit într-un accident de maşină, în timp ce se îndrepta spre casă, dar asta s-a întâmplat demult, pe vremea când eu eram încă în burta mamei, aşa că poate am totuşi o şansă.

Seara vreau să mă uit la un meci de baschet. Warriors joacă destul de bine anul ăsta. Curry e chiar bun la loviturile de trei puncte, n-am mai văzut aşa ceva în viaţa mea, aruncă mingea fără să se uite măcar la coş şi înscrie punct după punct. Mama nu-mi dă voie, zice că a citit în

program că pe National Geographic se difuzează un documentar despre cele mai sărace locuri din lume.

— Chiar nu poţi să mă laşi? o rog eu. E totuşi ziua mea.

Dar mama insistă că ziua mea a început cu o zi în urmă şi că s-a terminat la apusul soarelui, aşa încât acum nu mai este decât o zi oarecare.

În timp ce mama se uită la documentar, eu mă duc în bucătărie şi îi pregătesc cutiuţa cu medicamente. Ia mai mult de treizeci de pastile pe zi. Zece dimineaţa şi peste douăzeci, seara. Pastile pentru tensiune, şi pentru inimă, şi pentru colesterol, şi pentru tiroidă. Aşa de multe medicamente, încât te umpli înghiţindu-le doar pe ele. Ca să fiu sincer, cred că nu există boală pe lume pe care ea să n-o aibă deja. Poate doar SIDA. Şi lupus. După ce termin de aranjat pastilele în cutie, mă aşez lângă ea pe canapea şi mă uit la documentar. Văd un copil cocoşat, care a crescut în cel mai sărac cartier al Calcuttei. Noaptea, înainte să meargă la culcare, părinţii lui îl leagă cu o sfoară, pentru a dormi aplecat. În felul acesta, explica jurnalistul, cocoaşa lui va creşte şi mai mult, iar atunci când se va face mare, va putea stârni mila celorlalţi oameni şi va avea un real avantaj în faţa celorlalţi cerşetori din oraş. Eu nu sunt o persoană care se emoţionează uşor, însă povestea acestui copil e cu adevărat tristă.

— Vrei să schimbi la meciul de baschet? mă întreabă mama pe un ton blând, în timp ce mă mângâie pe cap.

— Nu, spun eu, ştergându-mi lacrimile cu mâneca şi zâmbind către ea, e un documentar interesant.

Şi documentarul chiar este interesant.

— Îmi pare rău că ţi-am vorbit urât la restaurant, zice ea, eşti un copil bun.

— Nu-i nimic, îi spun eu şi îi dau un sărut pe obraz, nu m-am supărat deloc.

În dimineaţa următoare, o însoţesc pe mama la medicul oftalmolog. El îi arată o tablă acoperită de litere şi o roagă să le citească. Citeşte pe un ton aproape răstit literele pe care le recunoaşte şi se încăpăţânează să le ghicească pe cele pe care nu le desluşeşte, ca şi cum recunoaşterea şi distingerea lor ar reprezenta tratamentul în sine. Medicul mai adaugă un medicament, o dată pe zi, pentru glaucom. După vizita la doctor, mergem la farmacie, să cumpărăm medicamentul cel nou şi, ca să nu uit, imediat după ce ne întoarcem acasă, îl adaug în cutia cu pastilele pentru seară. Apoi mă schimb în hainele de sport, îmi iau mingea de baschet şi merg la terenul copiilor.

În urmă cu câţiva ani, am avut probleme cu o roşcată plină de tatuaje, stresată de faptul că mă jucam cu fiul ei. Imediat ce m-a văzut lângă el pe teren, mi-a strigat pe un ton cât se poate de dur să nu care cumva să îndrăznesc să-l ating. I-am explicat că până şi regulamentul îţi interzice să-ţi atingi adversarul în timp ce-l blochezi, aşa că nu are de ce să-şi facă griji, eu ştiu că sunt mai mare şi mai puternic decât scumpul ei fiu, aşa că până şi blocajul îl voi face cu foarte multă atenţie. Dar ea, în loc să mă asculte, s-a înfuriat şi mai tare.

— Nici să nu îndrăzneşti să-i spui „scumpule” fiului meu, perversule! a urlat ea şi mi-a aruncat în faţă paharul de cafea.

Spre norocul meu, cafeaua era deja rece, aşa că nu m-am ales decât cu o pată pe tricou. După întâmplarea asta, n-am mai călcat pe acolo timp de câteva săptămâni, dar apoi a început campionatul, iar când vezi meciuri bune, îţi vine şi ţie cheful să joci. Nu voiam să mă întorc pe teren, deoarece îmi era teamă că roşcata plină de tatuaje va fi şi ea acolo şi va începe din nou să urle, aşa că am rugat-o pe mama să-mi cumpere un coş cu stâlp, pe care să-l instalez în curte. Iar mama, căreia i-am povestit atunci pentru

prima dată ce mi s-a întâmplat cu roşcata, a rămas încremenită în tăcere, aşa cum face de fiecare dată când e foarte supărată, apoi mi-a cerut să mă îmbrac în echipamentul de baschet, să-mi iau mingea, după care am ieşit din casă. Pe drum spre teren mi-a spus cu voce tremurândă că părinţii tuturor copiilor care se joacă acolo ar trebui să-mi mulţumească, deoarece nu sunt prea mulţi alţi adulţi pe lume care să aibă delicateţea şi bunăvoinţa de a intra în jocurile copiilor şi de a-i învăţa diverse lucruri, aşa cum făceam eu.

— Scumpul meu, mi-a zis ea cu vocea aproape ţăndări, dacă atunci când ajungem la terenul de baschet o vezi din nou pe maimuţa aia tatuată, te rog să-mi spui, bine?

Eu am încuviinţat, deşi în sufletul meu speram ca roşcata să nu mai fie acolo, deoarece, oricât de bătrână ar fi fost mama, o vedeam în stare să-i zdrobească ţeasta cu bastonul. Când am ajuns la terenul de baschet, mama s-a aşezat pe una dintre bănci şi a început să-i măsoare pe toţi ceilalţi părinţi, ca şi cum ar fi fost o gardă de corp, încercând să detecteze un posibil răufăcător. La început am avut jumătate de teren doar pentru mine, am driblat şi am aruncat la coş de unul singur, dar, foarte repede, copiii din cealaltă jumătate de teren m-au rugat să mă alătur lor, deoarece le lipsea un jucător, aşa încât la finalul jocului, când am înscris punctul învingător, m-am uitat înspre mama, care şedea în continuare pe bancă, prefăcându-se că citeşte ceva pe ecranul telefonului, deşi ştiam că văzuse totul şi că era mândră.

Nu erau deloc copii pe teren când am ajuns, aşa că am aruncat încet de câteva ori şi am ratat coşul, iar după un sfert de oră m-am plictisit. Restaurantul lui Charlie se afla la numai cinci minute distanţă, iar când am ajuns acolo, locul era aproape gol, şi Charlie chiar s-a bucurat să mă vadă.

— Hei, dragule, îmi spune el, ai fost la baschet?

Eu îi răspund că nu era nimeni pe teren.

— E încă prea devreme, îmi spune şi îmi face cu ochiul, dar până voi termina eu de preparat turnul de clătite pentru tine, sigur vor mai veni câţiva jucători.

Clătitele lui Charlie sunt cu adevărat extraordinare. După ce termin de mâncat, îi spun mulţumesc şi îl mai întreb o dată dacă e în regulă că mănânc în restaurantul lui fără să plătesc.

— Oricând vrei tu, dragule, îmi răspunde el, e plăcerea mea.

— Dar nu-i vei spune nimic mamei, nu-i aşa? întreb eu înainte de a pleca.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, spune Charlie râzând şi lovindu-se uşor peste burtă. Secretul tău e foarte adânc îngropat.

Sâmbătă seara are loc marea extragere loto. Mama îmi aduce aminte de asta imediat după ce îşi ia medicamentele.

— Eşti emoţionat? mă întreabă ea.

Ridic din umeri. Îmi mai spune o dată că şansele ca eu să câştig la loterie sunt mai mici de una la un milion, după care mă întreabă ce voi face cu banii, dacă totuşi voi câştiga. Îi răspund că sigur îi voi trimite o parte din bani băiatului cocoşat pe care îl văzuserăm la televizor. Mama râde şi-mi spune că filmările acelea au fost realizate cu foarte mulţi ani în urmă şi că probabil copilul cocoşat a devenit între timp un adult cocoşat, care a cerşit atât de mult, încât acum nu mai are nevoie de favoruri din partea nimănui, sau poate că a murit de cine ştie ce boală, pentru că oamenii ca el mor adesea din cauză că nu se spală pe mâini.

— Lasă-i pe copiii de pe National Geographic, îmi spune ea şi mă mângâie pe creştet, aşa cum îmi place mie. Ce ţi-ai dori pentru tine?

Eu ridic iarăşi din umeri, pentru că pur şi simplu nu ştiu.

— Dacă o să câştigi, probabil o să te muţi într-o casă mare, o să-ţi faci abonament VIP la tribuna celor de la Warriors şi o să angajezi o filipineză toantă, care să-mi pregătească medicamentele în locul tău, zice mama, aruncându-mi un zâmbet nu tocmai fericit.

Dar mie chiar îmi place să pregătesc medicamentele mamei, mă linişteşte.

— Nu-mi place să merg la meciuri, îi răspund. Îţi aduci aminte când am mers în vizită la unchiul Larry, în Oakland, iar el m-a dus la meci? Am aşteptat aproape o oră la coadă, iar portarii urlau la toţi cei care intrau pe stadion.

— Atunci fără abonament, zice mama. Ce altceva ţi-ar plăcea să-ţi cumperi?

— Poate un televizor pentru camera mea, spun eu, dar unul mare de tot, nu ca acela din sufragerie.

— Scumpul meu, zice mama, premiul cel mare e de şaizeci şi trei de milioane de dolari. Dacă vei câştiga, va trebui să te gândeşti şi la altceva, în afară de televizorul cu ecran mare.

E pentru prima dată în viaţa mea când urmăresc extragerea loto. Văd un fel de maşinărie plină cu mingi de ping-pong, şi pe fiecare minge e scris câte un număr. Femeia care operează maşinăria e blondă şi afişează încontinuu un zâmbet forţat. Mama spune că sânii ei nu sunt naturali şi că se vede de la o poştă că e plină de botox, pentru că fruntea ei e pur şi simplu imobilă. Apoi mama zice că trebuie să meargă la toaletă. În ultimul an a început să aibă probleme serioase cu rinichii, iar din cauza asta trebuie să meargă la toaletă din jumătate în jumătate de oră.

— Mult noroc, fiule! Dacă vezi că ai câştigat în timp ce fac pipi, strigă tare şi ies cu chiloţii în vine, zice ea râzând şi îmi dă o sărutare înainte de a se ridica de pe canapea. Dar să nu strigi fără motiv, mă auzi? Îţi aduci aminte ce a zis doctorul despre inima mea.

Blonda cu zâmbet forţat apasă butonul care porneşte maşinăria. Mă uit la fruntea ei. Mama are dreptate, chiar că e complet rigidă. Pe prima bilă care a ieşit din maşinărie e scris numărul „46”, care e numărul casei noastre. Pe a doua e scris „30”, adică vârsta pe care o avea mama când a murit tata şi m-a născut pe mine. Pe bila a treia e scris „33”, adică numărul de pastile pe care le lua mama înainte ca medicul să-i prescrie tratamentul pentru glaucom. Ciudat cum fiecare număr pe care îl alege maşinăria blondei cu fruntea încremenită are legătură cu viaţa mamei şi a mea şi cum toate numerele astea se regăsesc pe biletul meu. Nici măcar nu mai verific ultimele trei cifre, mă gândesc doar la motivele pentru care ar alege o femeie să-şi injecteze fruntea cu o substanţă paralizantă şi la cât de trist ar fi ca eu şi mama să locuim în case diferite.

Când mama se întoarce în cameră, eu mă uit deja la baschet, dar mama insistă să schimb pe Fox News, pentru că e deja ora jurnalului de seară. La ştiri se vorbeşte despre un atentat cu bombă în Pakistan, în care şi-au pierdut viaţa şaizeci şi şapte de oameni. Nu spun în ce oraş a avut loc atentatul, iar eu sper că nu e vorba despre Calcutta. Mama îmi explică apoi că de fapt Calcutta e in India, iar Pakistanul e o altă ţară, chiar mai rea.

— Lucrurile pe care şi le fac oamenii unii altora... zice ea, în timp ce se îndreaptă încetişor spre bucătărie.

Atentatele teroriste îi provoacă întotdeauna foame. Mama mă întreabă dacă vreau să pregătească omletă

pentru amândoi, iar eu îi răspund că mi-e foame, dar nu am poftă de ouă.

— Vrei ultima felie din tortul sfărâmicios pe care l-am pregătit pentru ziua ta? îmi strigă ea din bucătărie.

— Îmi dai voie? o întreb eu. Chiar dacă e deja noapte?

De obicei e cât se poate de strictă în privinţa dulciurilor.

— Astăzi e o zi specială, zice mama, e ziua în care nu ai câştigat la loterie. Ai dreptul la un premiu de consolare.

— De ce eşti aşa sigură că n-am câştigat? o întreb eu.

— Pentru că nu te-am auzit strigându-mă, aşa cum ai promis, zice ea râzând.

— Dacă te-aş fi strigat, oricum n-ai fi auzit. Eşti aproape surdă, spun eu, zâmbindu-i.

— Aproape bătrână şi aproape surdă, zice mama încuviinţând şi aşezând pe masă ultima felie de tort, dar spune-mi sincer, scumpule, mai ştii tu pe cineva în lumea asta care să pregătească un tort sfărâmicios la fel de gustos ca cel al mamei tale?

Către: sefi.moreh
De la: michael.warshavski
Re: Re: Re: Re: Re: Re: Re:

Dragă domnule Moreh,

În ultimul tău mesaj, mi-ai vorbit despre supunere şi ţi-ai exprimat îndemnul de a ne abţine de la a face judecăţi, două chestiuni extraordinar de apăsătoare pentru orice om care îşi doreşte să se cufunde în amintirea Holocaustului şi să înveţe o lecţie din această experienţă. Nu pot spune că am fost surprins să descopăr faptul că ajutorul acordat unei femei evreice bătrâne şi imobilizate este mult mai puţin important pentru tine decât supunerea faţă de hotărârile legislative municipale. Nu pot decât să-mi imaginez care va fi atitudinea dumneavoastră, în cazul în care legislaţia v-ar cere să ne predaţi pe mine şi pe mama

mea în mâinile autorităţilor. Este cât se poate de simplu să trag concluzia, pe baza schimbului de mesaje dintre noi, că nu păreţi genul de persoană care ar ascunde în podul casei un om aparţinând unei minorităţi persecutate.

Tot înainte, în forţă!
Michael Warshavski
Către: michael.warshavski
De la: sefi.moreh
Re: Re: Re: Re: Re: Re: Re: Re:

Dragul meu Michael,

Ultimul mail pe care mi l-ai trimis m-a rănit profund. A ne compara pe mine şi familia mea cu naziştii este cât se poate de deplasat. Şi, referitor la o întrebare ridicată de tine într-un mesaj anterior, bunicii mei şi-au schimbat numele de familie din „Moalim” în „Moreh” după ce au emigrat din Irak. Au plecat de acolo deoarece bunicul meu, care era un sionist fervent, devenise victima persecuţiilor şi a torturii. Prin urmare, deşi rădăcinile mele nu sunt est-europene, şi familia mea a căzut victimă persecuţiilor şi suferinţei. Empatizând cu starea emoţională în care se află mama ta (şi în ciuda manierei tale agresive şi dureroase de adresare), am luat hotărârea, fără a mă consulta cu partenerii mei, de a vă găzdui pe tine şi pe mama ta în *escape room*-ul nostru, în dimineaţa Zilei Holocaustului, în speranţa că încercarea de a dezlega enigme profunde şi observarea corpurilor cereşti vor reuşi, chiar şi pentru puţin timp, să ţină la distanţă amintirile teribile care cu siguranţă o bântuie neîncetat.

Cu speranţa că ne vom revedea curând,
Sefi Moreh

P.S. Ataşez o fotografie a bunicului meu, stând deasupra unui tanc, imediat după eliberarea Beit Guvrinului.

Către: sefi.moreh
De la: michael.warshavski
Re: Re: Re: Re: Re: Re: Re: Re:

Mulţumesc, Sefi.

Mama mea şi cu mine apreciem foarte mult flexibilitatea de care dai dovadă şi ne bucurăm că vom avea privilegiul de a fi oaspeţii sălii voastre, despre ale cărei enigme vorbeşti în termeni atât de laudativi. Evitând să formulez o justificare defensivă a motivelor care au stat în spatele afirmaţiilor pe care le-am făcut, faptul că ele te-au jignit mă obligă să-mi cer scuze pentru acest lucru. Te rog să accepţi scuzele mele şi, odată cu ele, şi rezervele privitoare la comparaţia deplasată dintre persecuţiile suferite de bunicul tău în Irak şi suferinţa mamei mele. Din câte ştiu eu, în Irak nu a avut loc nici un genocid şi nici un evreu n-a fost dus în camera de gazare sau la crematoriu (oricum, mă îndoiesc de faptul că irakienii ar fi avut, la vremea respectivă, o tehnologie atât de avansată încât să le permită să construiască asemenea camere de gazare). Sunt convins că bunicul tău, însufleţit de idealuri înalte, a avut de înfruntat foarte multe experienţe neplăcute în ţara sa de baştină, însă orice comparaţie între ele şi ororile Holocaustului nu face decât să indice un înalt grad de insensibilitate şi ignoranţă. Sunt foarte bucuros că joia asta ne vom concentra asupra unor probleme legate de astronomie, şi nu asupra istoriei poporului nostru, evitând în felul acesta alte motive de a intra în dezacord.

Al tău,
Michael Warshavski

P.S. Mulţumesc pentru fotografie. Bunicul tău chiar pare a fi un bărbat curajos, cu picioarele pe pământ şi mă bucur tare mult că a reuşit să-şi vadă visul cu ochii.

Din nefericire, bunicii mei au fost trimişi la Auschwitz, fiind ceva mai puţin norocoşi. De vreme ce nu am o fotografie cu ei, îţi ataşez una cu criminalul (care nu a fost niciodată prins şi judecat) responsabil pentru moartea lor.

Piure cu tata

TATA

Stela, Ela şi cu mine aveam aproape zece ani în ziua în care tata şi-a schimbat forma. Mamei nu-i place când spunem că el „şi-a schimbat forma” şi insistă să spunem că „a plecat”, dar nu e ca şi cum ne-am fi întors acasă într-o zi şi am fi găsit casa goală. Pentru că ne aştepta acolo, în fotoliul lui, strălucind în impunătoarea lui blană albă, iar când ne-am aplecat pentru a-l scărpina după urechi, aşa cum îi plăcea lui, nu a luat-o la fugă, doar şi-a încreţit nasul de fericire. Mama a zis imediat că nu-l putem păstra, pentru că va umple casa de rahat, iar în clipa în care Stela a încercat să-i sugereze cu blândeţe că iepurele ar putea să fie chiar tata, mama s-a înfuriat şi i-a spus să înceteze, pentru că îi este şi aşa destul de greu, iar apoi imediat a început să plângă.

Ela şi cu mine i-am pregătit mamei ceai de iasomie şi prăjiturele cu migdale, pentru că iasomia linişteşte, iar migdalele înveselesc, şi asta pentru că, în după-amiaza aceea, mama nu părea nici liniştită, nici veselă, iar după ce a spus mulţumesc şi a băut puţin din ceai, ne-a sărutat pe toate trei şi ne-a povestit că în timpul nopţii dinainte, în timp ce noi dormeam, ea şi tata se certaseră în şoaptă, ca să nu ne trezească, şi că în cele din urmă tata îşi împachetase câteva lucruri, le îndesase în geanta de tenis albă şi plecase de acasă. Mama ne-a spus că ne aştepta o perioadă dificilă şi că trebuia să fim puternice şi să ne ajutăm una pe cealaltă, iar după ce a terminat de rostit aceste cuvinte, a urmat o pauză lungă şi nu tocmai plăcută. În cele din urmă, tata mi-a făcut semn din nas s-o îmbrăţişez, iar în timp ce o îmbrăţişam, mama a început din nou să plângă. Ela, pe care plânsul o sperie, mi-a spus în şoaptă:

— Dar de ce plânge? Important este că tata s-a întors.

După care a mângâiat obrazul mamei, însă mama a continuat să plângă, lacrimile ei fiind însoţite de suspine furioase. Ela a încercat să schimbe subiectul şi a propus ca toate patru să facem ceva drăguţ împreună, poate o prăjitură cu morcovi, dar mama s-a înfuriat şi mai tare şi a zis:

— Iepurele ăsta trebuie să dispară de aici astăzi! Mă auziţi?

După care s-a dus în pat, să se odihnească.

Când s-a trezit, i-am dus un pahar cu limonadă făcută chiar de noi, o felie de pâine cu unt şi cu dulceaţă şi o pastilă pentru dureri de cap, deoarece de fiecare dată când se trezea din somn avea dureri de cap. Înainte să mergem la ea, l-am închis pe tata în camera noastră, deoarece Stela ne-a spus că mutrele pe care le face când vorbim o scot pe mama din minţi şi că ne va fi mult mai

uşor s-o convingem să-l păstrăm dacă va fi închis în camera noastră. I-a mai explicat Elei şi că, atunci când vom vorbi cu mama despre el, nu avem voie să-l numim „tata”, asta pentru că mama e încă supărată pe tata din cauza certei, şi că până când nu-l va ierta, va trebui să ne prefacem pur şi simplu că tata nu e decât un iepure.

Mama a mâncat felia de pâine, a înghiţit pastila, a băut toată limonada, după care ne-a sărutat pe fiecare dintre noi pe frunte şi ne-a spus că ne iubeşte şi că de acum, de când rămăseserăm toate patru singure pe lume, noi eram unica ei consolare. Ela i-a spus că nu suntem singure, că îl avem şi pe iepure, şi chiar dacă nu era în stare de nimic, nici măcar să pună apă la fiert pentru ceai sau să desfacă un borcan de dulceaţă, putea totuşi să se gudure de picioarele noastre, să alerge pe lângă noi şi să ne lase să-i mângâiem blăniţa ori de câte ori avem chef s-o facem. Mama ne-a spus că suntem fete generoase şi că avem inimă bună, două calităţi extraordinare, care ne vor ajuta foarte mult în viaţă, dar că iepurele trebuie să dispară. Apoi s-a încălţat, a luat cheile de la maşină de pe raftul de lângă uşă şi ne-a spus că pleacă în oraş, să-l aducă pe omul de la *pet shop*, să ne ajute, iar după ce-l va prinde pe tata, îl va vinde unei familii cu o casă mare, cu grădină, care va putea avea grijă de el mai bine decât noi.

— Dar nici o familie nu va putea avea grijă de el mai bine decât noi, a zis plângând Ela, căreia îi fusese întotdeauna frică de omul acela ciudat de la magazinul de animale, fără noi va fi trist, şi noi vom fi triste fără el.

Dar mama a încuviinţat fără ca măcar să asculte, după care a spus că putem să ne uităm la televizor până se întoarce ea.

În clipa în care mama a ieşit pe uşă, Ela şi cu mine i-am spus Stelei că trebuie să-l ducem repede pe tata într-un loc în care mama şi bărbatul de la magazinul de animale

nu vor reuşi să-l găsească niciodată, dar Stela a insistat că nu va merge, pentru că mama caută foarte bine peste tot şi ştie cum să găsească orice, chiar şi lucruri care s-au pierdut în urmă cu mult timp.

— Dar e tatăl nostru, a zis Ela printre lacrimi, nu putem permite să fie luat de lângă noi.

— Ştiu, a zis Stela, cred că ar trebui să fugim cu el.

Am luat bicicleta cu trei locuri pe care tata a construit-o special pentru noi când am împlinit nouă ani, l-am aşezat pe tata în coşuleţul pentru ghiozdane, pe care chiar el ni-l montase pe ghidon, şi am început să pedalăm spre câmpie. Era o zi călduroasă şi am uitat să luăm cu noi apă, dar Stela a zis că nu putem să ne întoarcem cu nici un chip. Dintre noi patru, tata părea cel mai însetat, dar şi cel mai fericit. El fusese mereu cel căruia îi plăceau cel mai mult plimbările. Ela ne-a implorat să ne întoarcem şi să-i dăm apă, altfel va leşina sau se va deshidrata, dar Stela şi cu mine am insistat că trebuie să ne vedem în continuare de drum. Ela s-a supărat şi a zis că dacă nu facem cale întoarsă şi nu mergem înapoi acasă, nu ne va mai ajuta să pedalăm, şi aproape am început să ne certăm, când deodată, în mijlocul câmpului de porumb, Stela a văzut o cişmea. Am reuşit să deschid robinetul, deşi era ruginit, iar tata s-a ridicat pe picioarele din spate şi a băut îndelung. S-a udat cu totul, dar nu părea să-i pese câtuşi de puţin. Apoi Stela i-a dat un ştiulete de porumb, mâncarea preferată a tatei, iar el l-a ronţăit într-o clipă, şi chiar atunci Ela a început să plângă, spunând că poate mama are dreptate, că poate iepurele a intrat din întâmplare în casa noastră şi că poate chiar nu e tata. În timp ce Ela rostea aceste cuvinte, tata s-a oprit din ronţăit ştiuletele şi s-a apropiat de ea. Ela şedea în noroi şi plângea, iar tata şi-a aşezat două dintre lăbuţele lui moi pe ea şi a început s-o lingă; la început Ela s-a speriat puţin, dar apoi a

început să râdă, pentru că limba lui o gâdila, iar când am văzut-o pe ea râzând, şi eu şi Stela am izbucnit în hohote.

— Numai tata ştie să ne facă să râdem aşa, a zis Stela şi, în ciuda faptului că Ela nu spunea nimic şi că faţa ei era încă udă de lacrimi, am putut să-mi dau seama, din felul în care mângâia blăniţa tatei, că ştie că Stela are dreptate.

Chiar în momentul acela, undeva în spatele Elei, exact lângă cărare, am văzut frunzele de porumb mişcându-se. În prima clipă m-am gândit că era vântul, însă în ziua aceea vântul nici măcar nu adia, aşa că frunzele erau mişcate de cineva care se îndrepta în direcţia noastră. Nu am reuşit să-i văd chipul, dar, judecând după mişcări, părea a fi mult mai înalt decât noi, cineva de înălţimea mamei sau poate chiar de înălţimea bărbatului de la magazinul de animale. Nu mi-a plăcut niciodată de el, din primul moment în care mama ne-a dus la magazinul lui. Cuştile de acolo păreau mereu murdare, iar cu excepţia unui peştişor purpuriu strălucitor, nu am văzut niciodată în magazinul ăla vreun animal care să pară fericit. Voiam să le spun Stelei şi Elei să facă linişte, pentru că se apropie cineva, însă frica mă amuţise complet. Ştiam că dacă s-ar fi uitat la mine, ar fi ştiut imediat că suntem în pericol, însă ele erau prea ocupate să-l mângâie pe tata.

Când urmăritorul misterios a ieşit dintre frunzele de porumb, Stela l-a luat imediat în braţe pe tata şi l-a ascuns în sân. Ela şi cu mine ne-am aşezat repede în faţa ei, în timp ce nasul tatei fremăta şi ochii îi trădau starea de nervozitate, fiind cât se poate de clar că şi lui îi era frică. Era un copil slab şi înalt, cu dinţi uriaşi şi faţa plină de coşuri, şi avea şi el un iepure în braţe, dar iepurele lui era gras şi maroniu, cu pete albe pe tot corpul. Băiatul cu dinţi uriaşi stătea în picioare şi ne privea fără să spună nimic. Tata se zbătea în braţele Stelei, părând că recunoştea iepurele cel gras de cine ştie unde şi că voia să stea de

vorbă cu el, sau cel puţin să-l miroasă, dar Stela îl ţinea strâns şi nu i-a dat voie să plece.

— La ce te uiţi? i-a zis ea băiatului cu dinţi uriaşi, pe cel mai înspăimântător ton de care era în stare.

— Nu ştiu, a răspuns el, pur şi simplu... n-am mai văzut niciodată trei fete identice.

— Ce cauţi aici? l-am întrebat eu, dar cu o voce mult mai domoală şi blândă decât cea a Stelei.

— Nimic, a zis băiatul cu dinţi uriaşi, ridicând din umeri, ne întorceam de la casa bunicului şi s-a făcut cald, apoi ne-am adus aminte că e o cişmea...

— Ne-am adus aminte? a întrebat Ela.

— Da, a zis zâmbind băiatul cu dinţi uriaşi, arătând printr-o mişcare a capului către iepurele gras pe care îl ducea în braţe, şi tatăl meu e iepure.

ROBBIE

În dimineaţa zilei lui de naştere, Robbie s-a ridicat din pat şi a descoperit în salon, alături de cadourile împachetate în hârtie colorată, că tatăl lui se transformase în iepure. L-a recunoscut imediat, după mersul şchiopătat, dar şi mama lui Robbie, exact ca mama noastră, nu l-a crezut.

Tatăl lui Robbie era ofiţer în armată. Misiunea lui era să dezamorseze bombe. Robbie crezuse mereu că asta era cea mai enervantă şi cea mai puţin gratificantă slujbă posibilă, pentru că dacă o faci aşa cum se cuvine, atunci nu se întâmplă absolut nimic, iar dacă greşeşti, atunci nu doar că oamenii vor spune despre tine că ai făcut o treabă proastă, dar mai şi sari în aer, făcându-te fărâme. Nu ca la cofetari, îţi dai seama, dacă îi reuşeşte reţeta, avem parte de o prăjitură gustoasă, iar dacă nu, nu se întâmplă absolut nimic. Dar tatăl lui Robbie îşi iubea slujba. În urmă

cu câţiva ani, nu reuşise să dezamorseze o mină găsită de un copil pe un câmp de căpşune, iar în momentul în care aceasta a explodat, piciorul i-a fost rănit de un şrapnel, şi de atunci a rămas cu un şchiopătat. Superiorii tatălui lui Robbie doriseră să-l transfere la un alt departament, însă el insistase să rămână.

— Doar nu trebuie să alerg după bombe, le-a explicat el lui Robbie şi mamei acestuia, care şi-ar fi dorit şi ei ca tatăl să renunţe la această slujbă.

Iar când mama lui Robbie a încercat să-l convingă că slujba cea nouă ar putea fi la fel de interesantă, tatăl lui Robbie a zâmbit şi a spus:

— Detonarea unei bombe e ca dezlegarea unei enigme, iar tu ştii că nimic nu-mi place mai mult pe lumea asta decât dezlegarea enigmelor.

În dimineaţa ultimei zile de naştere a lui Robbie n-a existat nici un tort, nici o petrecere, nimic, doar un iepure gras şi şchiop, apărut de nicăieri. În aceeaşi zi, mama lui Robbie a stat lângă telefon, vorbind cu diverşi oameni şi plângând, iar în aceeaşi seară, tatăl lui Robbie a fost declarat dispărut. Robbie s-a apropiat de mama sa şi i-a spus să le zică poliţiştilor că tatăl lui se transformase în iepure, dar ea l-a pălmuit, după care şi-a cerut imediat iertare şi l-a luat în braţe. După această palmă, Robbie i-a promis să nu mai spună niciodată că iepurele e tata, iar drept recompensă pentru asta, mama i-a dat voie să-l păstreze şi să-l crească în salon.

— Mama noastră n-ar fi niciodată de acord cu aşa ceva, a zis Stela, e foarte încăpăţânată.

Acum eram în bucătărie, acasă la Robbie. Mama lui era încă la serviciu, iar tatăl lui stătea de vorbă cu tatăl nostru, pe covorul mititel din faţa sobei. Se miroseau unul pe celălalt şi îşi dădeau târcoale fericiţi, iar Stela a zis că, judecând după felul în care se joacă, ai putea spune că se

cunosc de ani de zile. Afară începuse să se întunece, şi Ela a zis că, dacă vrem să ne întoarcem acasă, ar fi bine să plecăm imediat, cât încă mai e un pic de lumină, pentru că farul de la bicicleta noastră e stricat.

— Nu putem să ne întoarcem, i-am explicat Elei. Când mama îl va vedea pe tata cu noi, îl va trimite imediat la bărbatul de la magazinul de animale, iar atunci tata va fi nevoit să trăiască într-o cuşcă micuţă, după care, cu o familie pe care e posibil să n-o iubească deloc şi...

— Da, a spus Stela, ştii că există oameni care cumpără iepuri din magazinele de animale de companie, după care îi prepară, cu piure alături?

— Să n-o crezi, i-am zis eu Elei, care a început imediat să plângă, e doar o invenţie.

— Nu e o invenţie, a insistat Stela, lucrul ăsta chiar se întâmplă.

— Nu vreau ca tata să fie mâncat cu piure, a continuat să scâncească Ela.

— Puteţi să-l lăsaţi aici şi să veniţi să-l vizitaţi oricând vreţi, a zis Robbie. Avem o casă mare, iar tata se înţelege foarte bine cu el.

MAMA

Pe drum către casă, Ela a continuat să plângă şi abia dacă a reuşit să pedaleze.

— Mi-ar plăcea ca tata să locuiască împreună cu noi, în casa noastră, nu aiurea, în casa unui alt copil.

— Dar nu e aiurea, am zis noi, încercând s-o liniştim, e o casă în care are un prieten iepure şi un copil drăguţ, care are grijă de el.

— Da, a continuat Ela, cu lacrimile curgându-i pe obraz, lui îi va fi bine, dar cum rămâne cu noi?

— Noi vom veni să-l vizităm în fiecare zi, îi vom aduce salată şi pătrunjel, iar el va alerga, făcând roată în jurul nostru, şi ne va linge labele picioarelor, aşa cum îţi place ţie, a spus Stela, dar pentru ca toate astea să se întâmple, trebuie să fim deştepte şi să nu-i mai spunem mamei că el e tata; promiteţi?

Acasă, mama ne aştepta îngrijorată. Eram sigură că va striga la noi, dar n-a făcut decât să plângă puţin şi ne-a zis că era bucuroasă că ne întorseserăm şi că eram bine, după care ne-a îmbrăţişat pe toate trei atât de tare, încât ne-a durut. În salon, în fotoliul tatei, şedea bărbatul acela ciudat de la magazinul de animale. Mama ne-a spus că, atunci când a ajuns acasă şi nu ne-a găsit, s-a speriat foarte tare şi că Alex a fost foarte drăguţ şi a liniştit-o, a ajutat-o şi chiar i-a pregătit ouă cu şuncă. Ne-am cerut scuze toate trei, iar Stela a minţit, spunând că a cunoscut în tabăra de vară un băiat care îşi dorea foarte mult un animal de companie, aşa că ne duseserăm împreună la el, să-i ducem iepurele.

— Ela ar fi trebuit să-ţi scrie un bileţel, a spus Stela, iar Ela a încuviinţat şi a zis:

— Am uitat.

Ştiam toate trei că era cel mai bine să dăm vina pe Ela, pentru că mama era mai îngăduitoare cu ea.

— Nu mai contează, a spus mama, important e că v-aţi întors. Pentru o clipă m-am gândit că m-aţi părăsit şi voi şi că am rămas complet singură pe lumea asta.

Deşi îmi doream foarte mult să-i spun să înceteze cu asta, pentru că tata nu ne-a părăsit nici o clipă, nu am zis nimic. Ela s-a apropiat de mama, a îmbrăţişat-o şi a spus:

— Nu te vom părăsi niciodată, mami.

Iar în clipa în care mama a îmbrăţişat-o, la rândul ei, a adăugat:

— Şi dacă vrei, mâine, după şcoală, putem merge împreună la casa acelui băiat, să ne jucăm cu iepuraşul.

Către: sefi.moreh
De la: michael.warshavski
Subiect: Re: Re: Re: Re: Re: Re: Re: Re: Re:

Dragul meu Sefi,

Voiam să-ţi mulţumesc încă o dată pentru efortul de a deschide sala în dimineaţa aceasta, special pentru mama. Enigmele propuse au fost destul de interesante, deşi puţin cam prea accesibile („Câte planete se află în sistemul nostru solar?”... Pe bune...?) Dar ultima dintre ele, camera care (dacă am înţeles corect) ar fi trebuit să semene cu o farfurie zburătoare, a fost de-a dreptul enervantă şi frustrantă. O cameră de evadare nu poate pretinde că are la bază adevăruri astronomice, dar să considere existenţa extratereştrilor ca fiind un lucru dovedit ştiinţific? Nici nu e de mirare că mama n-a reuşit să dezlege enigma, ceea ce a întristat-o foarte tare, provocându-i multă frustrare. Aş mai vrea să-ţi sugerez şi să opreşti aparatul de aer condiţionat din încăpere. Experienţa asta ar fi trebuit să fie o călătorie în spaţiu, nu o expediţie la Polul Nord.

Cu mulţumiri,
Michael (Warshavski)

Şopârla arctică

Când m-am înscris în unitatea 14+, am făcut-o doar pentru Summer. Mereu a fost alături de mine, atunci când am avut nevoie: prietenă, soră mai mare, gardă de corp, mamă. Amândurora ne era clar că, dacă mi se va întâmpla ceva rău pe front, atunci tot ceea ce reuşisem să câştig şi să economisesc până atunci avea să-i rămână ei. Dar, în dimineaţa asta, în timp ce mă întorceam de la spital către bază, mi-am schimbat testamentul, aşa că, dacă mâine sunt lovit de un dispozitiv exploziv artizanal pe vreo alee din Kiev sau dacă sunt nimerit de vreun lunetist undeva la marginea Minskului, totul îi va rămâne sergentului Baker. Summer nu va înţelege, ştiu asta. Doar m-am înrolat pentru ea. Pentru noi. Iar Baker ăsta e un pămpălău sadea. În timpul instrucţiei mi-a făcut nişte lucruri pentru care ar merita bătut măr. Sau chiar aruncat în închisoare. Dar după noaptea aia petrecută pe plută, pe Marea Baltică, nu pot continua să trăiesc ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Acest nou testament e unicul mod pe care l-am găsit pentru a-i arăta cât de mult apreciez ceea ce a făcut pentru mine. Mi-l şi imaginez stând în scaunul lui cu rotile, în casa părinţilor săi din Cleveland, uitându-se la filme porno pe internet, când, deodată, primeşte mailul:

„Sergent Baker, avem pentru tine o veste rea şi una bună. Ca să fim sinceri, vestea rea nu e chiar atât de rea, pe scurt, un caporal tembel care a luptat sub comanda ta (îţi aminteşti perioada aceea? Când încă îţi puteai folosi picioarele pentru a şutui fundul oricui te scotea din sărite?) s-a mutat cu tot cu echipament în marele cartier general din ceruri. Dar vestea bună e că – ţine-te bine, prietene, pentru că e cu adevărat bună: începând de astăzi eşti proprietarul a douăzeci şi nouă de personaje rare şi a patruzeci şi opt de ouă norocoase. Douăzeci şi nouă de personaje rare! Inclusiv o Şopârlă arctică, dintr-o ediţie limitată a Destromon Go, seria specială Marines. Numai

aceia care au fost în Bangkok în ziua Revoluţiei Tăcute au putut s-o procure. Nu sunt decât şase în tot universul ăsta de rahat. Şi acum, una dintre astea şase a intrat în posesia ta!”

Îl şi văd imitând mersul pe Lună, în scaunul lui cu rotile, acţionat electric. Urlând ca un nebun. Ştiu soldaţi care şi-au petrecut zece ani în cele mai nenorocite şi periculoase colţuri ale lumii şi care şi-ar da la schimb colecţiile lor fenomenale pentru nenorocita asta de Şopârlă. Am folosit-o în 142 de lupte corp la corp din momentul în care am câştigat-o, şi le-am câştigat pe toate, una câte una. 142 de lupte corp la corp! Câştigate. Pun pariu că dacă Baker ar şti că mi-am schimbat testamentul, s-ar târî până la sacul meu de dormit chiar în noaptea asta şi mi-ar lua gâtul. Aproape că-mi pot imagina grohăitul de fericire al porcului ăluia. Dar o merită, omul şi-a făcut coloana ţăndări pentru mine. Ar fi putut să ezite, aşa cum ar fi făcut orice alt soldat. Ar fi putut să ezite o secundă – şi atunci ar fi putut trage salve de tun la înmormântarea mea. Dar n-a făcut-o.

La câteva minute după ce-i trimit avocatului testamentul modificat, pe ecranul telefonului apare un mesaj de la Summer. Prima mea reacţie e una de panică. Sigur a descoperit ce-am făcut! Cineva de la departamentul care ţine legătura cu membrii familiilor a informat-o deja. În testament sunt trecute şi datele ei personale. Toţi banii şi toate bunurile vor ajunge la ea. Poate că toţi beneficiarii primesc în mod automat o notificare în momentul în care un soldat îşi schimbă testamentul? Privesc în tăcere ecranul telefonului, ca încremenit. În ultimul an am trecut prin momente înfricoşătoare: când jeepul în care mă aflam s-a aprins precum artificiile din Lima, sau când ne aflam pe plaja lunetiştilor, în Phuket, iar Timmy şi-a zburat creierii direct pe vesta mea antiglonţ, şi când eram în sătucul ăla de

lângă Ankara, iar rebelii au pus o capcană în bomboane, şi Jema şi Damien au sărit pur şi simplu în aer. Dar toate astea au fost nimic, în comparaţie cu frica pe care o simt în momentul ăsta, când deschid mesajul de la Summer. Pentru că dacă a descoperit chestia cu testamentul, atunci nu mai am de ce să mă întorc în San Diego. Nu mai am nici un loc pe lumea asta la care să mă întorc. A fost o greşeală din partea mea să trimit testamentul. Aş fi putut să-l schimb printr-o anexă scrisă de mână, pe care să i-o dau spre păstrare unui prieten şi să-l rog s-o trimită spre legalizare doar în cazul în care aş fi păţit ceva. Doar că eu, ca un idiot ce sunt, a trebuit s-o încarc pe serverul lor şi să privesc ca prostul cum ajunge la absolut toată lumea.

Deschid mesajul de la Summer, aşa cum întorci trupul unui terorist care ar putea fi blindat cu explozibil. Încet şi cu atenţie. Palma îmi este atât de transpirată, încât ecranul telefonului nu răspunde la atingerea ei, dar, după ce o şterg de pantaloni, reuşesc în sfârşit să deschid mesajul. Summer îmi scria că n-a mai primit veşti de la mine de câteva zile şi îşi făcea griji. Atunci încep să-i scriu despre rană. Despre cum sergentul meu mi-a salvat viaţa, despre faptul că simt că-i sunt dator, că trebuie să-l recompensez cumva. Despre cum, în ciuda faptului că e om în toată firea, are aproape douăzeci de ani, e înnebunit după Destomon Go, chiar mai înnebunit decât noi. Dar mă opresc în mijlocul mesajului, şterg totul şi îi trimit în schimb un alt mail, mai scurt. „Totul e bine. Am fost puţin cam ocupat.” Adaug trei inimioare roşii şi un *emoji* cu o gură, cu arătătorul lipit de buze, ca şi cum ar fi vorba despre un mare secret, apoi scriu: „Când mă întorc, îţi povestesc totul”. Ea nu va înţelege niciodată. Nu a fost acolo.

Divizia 14+ a fost înfiinţată la exact un an după ce Trump a fost reales pentru a treia oară. America îşi lingea

încă rănile după războiul din Mexic. Dacă vreţi adevărul, nu ne aşteptam să fie atât de greu. Dronele noastre îi loveau fără oprire din aer, dar n-am putut face mare lucru în privinţa atacurilor teroriste din malluri. Întreaga ţară a fost transformată într-un mare câmp de luptă. Jihadiştii şi ruşii s-au aliat împotriva noastră şi au început să-i aprovizioneze pe mexicani cu arme, ca şi cum n-ar mai fi existat ziua de mâine. Guvernul federal a invocat legea marţială. La început a fost doar un proiect, dar apoi, când situaţia a devenit tot mai dificilă, au înfiinţat Divizia 14+. Teoretic, pentru a te înrola, ai fi avut nevoie de acordul părinţilor, însă, după marele atac de Crăciun din San Diego, eu şi Summer am rămas singuri. Adică am primit un tutore din partea statului, dar decizia ne-a aparţinut în totalitate. La început, Summer nici n-a vrut să audă de aşa ceva, dar apoi au început să apară materiale de promovare peste tot, fără încetare, aşa că în cele din urmă a cedat şi ea. Soldaţii din Divizia 14+ primeau salarii adevărate, de cinci ori mai mari decât primea Summer la McDonald’s, deşi nu lucrul ăsta a fost decisiv. Ceea ce m-a adus în cele din urmă la baza de recrutare a fost colecţia de ediţii limitate pe care o promiteau în reclame. Ediţii limitate ale personajelor Destromon Go şi mega pachete CP, care apăreau doar în zonele de război. Armata Statelor Unite le punea la bătaie pentru un timp limitat la patruzeci şi opt de ore, iar singura modalitate de a obţine unul era să fii pe câmpul de luptă, ceea ce însemna să înfrunţi fie o unitate de infanterie, fie un comando rusesc, sau pe oricine dracu’ mai lupta pe acolo. I-am spus lui Summer: Mă înrolez pentru un an, îţi voi trimite acasă banii, lună de lună, iar când mă întorc acasă, vom avea cea mai tare colecţie din oraş şi, cine ştie, poate chiar din toată nenorocita asta de ţară. Şi am avut dreptate, o, câtă dreptate am avut! Trei boşi rari, de pe trei continente

diferite. Trei! Înainte să mă înrolez, singurul loc în care am mai văzut personaje mega CP a fost pe YouTube, iar acum, dacă voi mai rămâne în viaţă timp de zece săptămâni, mă voi întoarce cu ele la Summer ca un rege.

Dar dacă mor, totul va fi moştenit de Baker. O merită, porcul ăla nenorocit.

Când mă întorc la bază, băieţii se bucură să mă vadă. Un pui de puşcaş marin mă îmbrăţişează plângând. În buletinul lui scrie Robbie Ramirez, dar toată lumea îi spune pui de puşcaş marin. În buletinul lui mai scrie şi că are paisprezece ani şi jumătate, dar pun pariu că nu are mai mult de doisprezece ani şi un pic. Ţârul ăla abia dacă-mi ajunge până la piept, iar la duş se vede că n-are nici un fir de păr pe corp, nici măcar la subsuori sau pe boaşe. E spân ca un fund de bebeluş. Puiul a fost acolo în noaptea în care Baker a sărit între mine şi ceceni şi m-a ajutat să cărăm înapoi la navă ce mai rămăsese din sergent. Medicii m-au consultat şi pe mine, iar la spitalul de campanie şi-au dat seama că rana nu era chiar atât de gravă cum se crezuse iniţial. Doar un şrapnel în burtă, cam atât.

— Mă bucur să te văd pe picioare, omule! zice puiul, încercând să-şi ascundă lacrimile.

După masă, jucăm o partidă scurtă de Destromon Go – iar asta e victoria cu numărul 143 pentru Şopârla arctică.

— Ai auzit ceva despre sergent? mă întreabă el, în timp ce ne facem creierii pilaf cu băuturile roşii de la popotă. Cartierul General ne-a informat în legătură cu starea ta, dar n-au suflat o vorbă despre Baker.

Îi povestesc despre tot ce s-a întâmplat la spital. Despre cum medicii abia reuşiseră să-l salveze şi despre cum nu va mai putea niciodată să meargă. E prea mult pentru pui, care îşi scoate telefonul mobil şi începe să-mi arate colecţia lui.

— Vezi asta? mă întreabă, indicând spre un personaj care arată ca un baros uriaş. L-am găsit pe plută, în noaptea în care tu şi Baker aţi fost loviţi. Nu e chiar un bos, dar foloseşte un mod de atac special. Data viitoare când luptăm, îl arunc în bătălie împotriva nenorocitei tale de Şopârle şi o s-o transforme într-un şniţel.

Suntem chemaţi prin difuzoare să ne pregătim echipamentul şi să ne prezentăm înarmaţi. Pe drum, încerc să aflu de la noul sergent al plutonului unde vom fi trimişi de data asta, dar e mut ca un mort. Avem atât de mulţi duşmani în nenorocita asta de lume, încât ar putea fi orice loc de pe mapamond.

Treisprezece ore mai târziu, punem la pământ o bază al-Quaeda din Sinai. Acolo îl eliminăm pe Jamil „Zece vieţi” Alsharira, numărul doi al organizaţiei, iar lichidarea lui e pusă pe seama mea. Urmează o scurtă şedinţă de *debriefing*, după care comandantul diviziei tăbărăşte asupra mea ca o fată, zicându-le tuturor cum m-am întors dintr-o misiune în care am fost rănit, intrând direct în infern, şi cum, în clipa în care mă văzusem faţă în faţă cu Zece vieţi, arma mi s-a blocat, dar nu-mi pierdusem sângele rece, zdrobindu-i ţeasta cu patul puştii. Îmi dă salutul militar în faţa întregului pluton şi îmi spune că va avea grijă să primesc Medalia Congresului. Cu toţii sunt atenţi şi încordaţi, iar comandantul le spune să mă ovaţioneze, aşa că încep să strige ca o şleahtă de nebuni. În momentul în care pleacă, toată lumea se năpusteşte spre Sammy Mucosul. El, dintre toţi soldaţii, a fost singurul care a găsit o Cămilă de foc, un personaj epic, cel mai puternic din istoria jocului. Cu faimosul ei atac infernal şi cu defensiva pe care i-o oferă cocoaşa, Sammy ar putea să-mi spulbere Şopârla în două secunde. Turnăm pe Sammy găleţi de apă rece ca gheaţa, aşa cum facem mereu în divizia 14+ atunci când vreunul dintre noi

reuşeşte să pună mâna pe un personaj legendar, în timp ce Sammy, acoperit cu totul de noroi, ne mulţumeşte cu dulcegării. Dacă, în urmă cu o jumătate de an, în timp ce încă scria eseuri despre Tom Sawyer şi Huckleberry Finn într-o agendă jerpelită, undeva în Tuscaloosa, cineva i-ar fi spus că va veni un moment în care va câştiga Cămila de foc, sigur s-ar fi stricat de râs.

Seara în cort, în sacul de dormit, primesc pe Instagram o poză de la Summer. În poză apare un uriaş număr zece, din bombonele M&M presărate pe burta ei. În fiecare duminică îmi trimite numărul de săptămâni pe care le mai am până la întoarcerea acasă, de fiecare dată scrise cu câte ceva ce-mi place: figurine Star Wars, bomboane gumate, pliculeţe de ketchup. Mai am patru ore până la apelul de dimineaţa, dar, în loc să le dorm, mă gândesc la ea şi la Baker. Au mai rămas doar zece săptămâni până când îl voi face fericit pe unul din ei. Zece săptămâni, sau poate mai puţin.

Către:
şeful.departamentului.pentru.studiul.relaţiilor.dintre.specii

De la: Agent. Federal. SEFI

Subiect: Escape Room – Distrugerea probelor privind prezenţa extraterestră

În atenţia Şefului Departamentului pentru Studiul Relaţiilor dintre Specii,

După cinci luni de observare şi cercetare genetică a vizitatorilor care au călcat pragul sălii de evadare aflate în gestionarea mea, s-a decis întreruperea oricărui contact cu speciile la care se face referire. Ultima întâlnire cu pământeanul numit „Warshavski” a cântărit enorm în luarea acestei decizii. Aroganţa şi agresivitatea înregistrate pe parcursul interacţiunilor anterioare au putut fi observate izbucnind cu o asemenea forţă

ameninţătoare în ceea ce-l priveşte pe antemenţionatul pământean, aşa cum reiese, de altfel, din raportul ataşat acestui document, încât, dacă aceste tipare comportamentale reprezintă o uzanţă comună tuturor membrilor speciei lui, considerăm că o relaţie deschisă cu astfel de indivizi ar putea conduce către extincţia propriei noastre specii. Toate dovezile prezenţei extraterestre pe coordonatele 66:22:14 (denumire locală „Mall Rishon LeTzion”) au fost distruse şi iniţiez călătoria de întoarcere la planeta-mamă.

Molecularul Domniei Voastre,
Agent Federal SEFI, Sistemul Solar

Scara

REVELAŢIE DIVINĂ

În mijlocul postului, Rafael l-a învitat la o discuţie.

— Ce mai faci, Tzvi, toate bune?
— Da, mai mult sau mai puţin.
— Mă bucur să aud asta, pentru că începusem să mă cam îngrijorez.
— De ce? Am făcut ceva?
— Doamne fereşte, doar că în ultima vreme...

— Ieri-dimineaţă n-am greblat împreună cu ceilalţi, dar am avut învoire.

— Ştiu, ştiu. Nu sunt plângeri cu privire la felul în care îţi îndeplineşti îndatoririle...

— Atunci care-i problema? Cine a vorbit cu tine? Amatzia?

— N-a vorbit nimeni cu mine. Nici nu e nevoie să vorbească, îmi ajunge să privesc.

— Să priveşti la ce? Rafael, dacă ai ceva să-mi spui, atunci spune-mi pur şi simplu.

— Cât de bine vorbeşti idiş, Tzvi? Ştii ce înseamnă *farpishter punim*? E mutra unui om nefericit. O mutră încordată, tristă.

— Atunci problema e faţa mea?

— Nu faţa, Tzvi, ci ceea ce se află *în spatele* ei. Noi, toţi cei de aici, cum să-ţi explic, suntem fericiţi. Şi pentru că ne e bine – eşti de cord cu mine, Tzvi, că ne e bine?

— Şi?

— Şi pentru că avem alternativă. Cum să nu vezi asta? Toţi cei care ajung aici se simt norocoşi. Mai mult decât norocoşi. Binecuvântaţi, ăsta-i cuvântul. Pur şi simplu binecuvântaţi. Pentru faptul că se află aici, împreună cu noi, şi nu cu toţi rataţii din... ştii tu de unde.

— Ştiu, a zis Tzvi. M-ai auzit pe mine plângându-mă vreodată?

— Nu, a spus Rafael, inspirând adânc. Niciodată. Dar nici nu te-am auzit vreodată râzând. Nici măcar nu te-am văzut zâmbind vreodată de când ai venit la noi.

— Bine, a zis Tzvi, străduindu-se să zâmbească. Vrei să zâmbesc mai des?

Rafael a devenit serios.

— Nu, nu vreau să zâmbeşti. Vreau să fii fericit, tot timpul, să te veseleşti din toată inima. Dumnezeu ştie că ai multe motive să fii bucuros...

— Dumnezeu e mort, i-a tăiat vorba Tzvi.

— Ştiu, a zis Rafael, muşcându-şi buza de jos. Dar suntem încă aici, iar Grădina Raiului continuă să funcţioneze exact ca înainte, şi tu, având în vedere că înainte ai lucrat ca... ca ce anume ai lucrat, Tzvi?

— Ofiţer asistent în situaţii de urgenţă.

— Asta e în armată?

— Da.

— Ceva medical, nu-i aşa?

— Nu. Slujba mea era să informez familiile atunci când cineva murea într-un accident. Ştii şi tu: un soţ, un fiu, un frate.

— Îngrozitor. Chiar nu ştiam că există o asemenea meserie.

— De unde să ştii, Rafael, ai făcut cumva armata?

— Ai dreptate, Tzvi. Deci tu mergeai să duci familiilor vestea morţii celor dragi lor, apoi te duceai la bancă şi stăteai la coadă, să-ţi plăteşti ratele, temându-te că şi tu vei muri... presupun că şi tu te temeai de moarte, nu-i aşa?

— Da, mă temeam. Şi încă ce mă mai temeam!

— Atunci, uite, după toate astea, ai ajuns aici. Înger, fără credite, fără cozi, fără frici. Ar trebui să fii plin de recunoştinţă.

— Dar sunt plin de recunoştinţă.

— Se presupune că ar trebui să te simţi uşurat.

— Dar mă simt uşurat. Nu neapărat în clipa asta, vreau să spun, dar în general, aşa.

— Ar trebui să fii fericit.

— Încerc, Rafael, încerc din răsputeri.

— Şi? Ce? Nu eşti fericit când te trezeşti dimineaţa?

Tzvi şi-a dres gâtul.

— Sunt, sunt... dar e o fericire molatică, precum elasticul de la chiloţii spălaţi de mult prea multe ori...

— Trebuie să spun, Tzvi, că eu mă aflu de multă vreme aici, dar n-am mai auzit niciodată până acum expresia „fericire molatică”. După cum văd eu lucrurile, fericirea nu prea are cum să fie molatică.

— Ba poate, crede-mă pe cuvânt. Molatică, decolorată şi tocită. Ştii sentimentul acela pe care-l ai atunci când îţi doreşti foarte mult ceva, dar parcă nu doar ţi-l doreşti, îl doreşti cu atâta ardoare, încât tot corpul îţi tremură, şi ştii că şansele de a-l obţine sunt foarte, foarte mici? Şi stai aşa, în sufragerie, îmbrăcat doar în chiloţi, transpirat tot, încercând să-ţi imaginezi clipa în care buzele tale vor atinge buzele fetei pe care ai dorit-o dintotdeauna, sau cea în care îţi auzi fiul spunându-ţi „Eşti cel mai bun tată din lume”, sau pe aceea în care va suna telefonul de spital, ca să te anunţe că rezultatul biopsiei e negativ? Ţi-ai dorit vreodată ceva atât de mult, Rafael?

— Nu.

— Ei bine, eu mi-am dorit. Şi mi-e dor de sentimentul ăsta.

— Dar noi nu ţinem pe nimeni aici cu forţa, Tzvi. Dacă nu ţi-e bine, te putem transfera cu uşurinţă...

— Nu vreau să merg în Iad, Rafael. Ştii asta.

— Din câte ştiu eu, nu există decât două opţiuni, iar dacă vrei cu adevărat să rămâi aici, e de datoria mea să-ţi spun că un înger trebuie să fie fericit. Un înger trebuie să fie împăcat cu sine. Senin, ăsta e cuvântul pe care îl căutam. Senin. Pentru că, deşi nu e scris nicăieri, lucrul ăsta face parte din atribuţiile unui înger. Îmi cer scuze, îngerii nu au atribuţii. A fi înger nu e o meserie, e mai mult decât atât, şi...

— Privitor la greblatul norilor...

— Ce anume?

— Există îngeri care fac şi altceva?

— Nu, dar dacă nu îţi face plăcere să greblezi norii, ai putea pur şi simplu să...

— Întreb asta pentru că Gabriel ne-a povestit la un moment dat că, înainte ca Sara să rămână însărcinată, a coborât s-o vadă şi...

— N-a fost singur, au mai fost doi cu el.

— Şi mă gândeam că, poate... poate că există vreo şansă ca, în loc de greblat, să fac ceva de genul ăsta? Ştii tu, să-i vizitez pe oameni. Să le duc veşti. Aşa cum ţi-am spus deja, asta am făcut şi pe pământ. Am multă experienţă în ceea ce priveşte relaţiile interpersonale în situaţii-limită şi sunt sigur că, dacă voi avea voie să-i vizitez din când în când pe oameni, lucrul ăsta m-ar putea ajuta foarte mult. Şi poate nu doar pe mine, ci întregul sistem. Cu toată modestia, mă pricep foarte bine la asta...

— Dar nu mai facem astfel de lucruri.

— Şi totuşi Gabriel mi-a povestit că nu s-a întâmplat doar cu Sara...

— E adevărat, dar, de când Dumnezeu ne-a părăsit, am terminat-o cu asta. A fost întotdeauna revelaţia divină aceea care a stat la baza deciziilor de a coborî pe pământ şi de a intra în contact cu oamenii. Deşi o asemenea întâlnire poate fi eficientă, poate deopotrivă să producă şi multă nenorocire, şi nici unul dintre noi – nici eu, nici Gabriel, nici Ariel – nu avem emanaţia divină necesară pentru a lua o astfel de decizie.

— Cum adică nu aveţi emanaţia divină necesară? Doar sunteţi îngeri...

— Arhangheli. Misiunea noastră este aceea de a-l servi pe Dumnezeu, nu de a lua decizii.

— Dar voi toţi sunteţi...

— Puri, nu înţelepţi. Dar nu suntem nici proşti, să fim bine înţeleşi. Şi, dacă îmi este permis să întreb, de ce e

atât de important lucrul ăsta pentru tine? Îţi e dor de lumea vie?

— Nu de lume, a zis Tzvi, zâmbind trist, mi-e dor de oameni.

— Nici asta, trebuie să-ţi mărturisesc, a zis Rafael cu un zâmbet la fel de trist, n-am mai auzit până acum niciodată. Şi apropo de asta, ştii că e posibil ca ei nici să nu mai... să nu...

— Să nu ce?

— Să... ştii tu... să fi fost anihilaţi... să se fi anihilat unii pe alţii...

— Dar am ajuns aici în urmă cu puţin timp.

— Ştii când ai ajuns aici?

— Nu.

— Nici eu nu ştiu. Aici timpul trece cu totul altfel. Îngerii nu îmbătrânesc, şi nici norii. Mă bucur să aud că timpul a trecut repede pentru tine, ăsta-i un semn că te-ai simţit bine. Dar cine ştie câţi ani au trecut pe pământ: o sută? O mie? Un milion? Indiferent cât de mult ar fi trecut, e cu siguranţă suficient pentru ca o specie atât de vulnerabilă şi de instabilă să se autodistrugă.

— Vorbeşti asemenea cuiva care ştie ceva.

— Vorbesc asemenea cuiva care nu ştie nimic şi care admite asta. Din clipa în care Dumnezeu a murit, oamenii nu ne-au mai interesat deloc.

— Bun, deci dacă înţeleg bine, atunci nu există decât două posibilităţi, fie greblatul de nori, fie iadul, a zis Tzvi.

— Ai înţeles bine.

— Atunci mă întorc la greblat.

TRANSPIRAŢIE

Îngerii nu cad niciodată. Este aproape imposibil s-o facă, de vreme ce sunt suflete curate, fără dorinţe şi nevoi. Dar

Tzvi nu putea scăpa de sentimentul că era exact ceea ce era: un înger căzut. Plutea pe marea liniştită, ducând dorul vârtejurilor şi valurilor. Ceva nu era bine cu el, ceva ce nu putea împărtăşi cu nici un alt suflet. Problema asta era doar a lui, iar dacă nu va găsi o cale de a o rezolva, va ajunge în iad.

Iadul e plin de suflete care au trăit ca şi cum n-ar mai fi existat ziua de mâine şi care abia în clipa morţii descoperiseră că au de plătit un preţ pentru păcatele lor. Nu-şi dorea să fie primul care ajunge acolo, pur ca albul zăpezii, doar pentru că n-a reuşit să-şi găsească fericirea aici, în Grădina Raiului. Ştia că trebuie să găsească o metodă prin care să nu-i mai fie dor.

Îngerii nu visează niciodată. Activitatea cea mai apropiată de visare este privitul în zare. Primul lucru pe care Tzvi a trebuit să-l înveţe a fost tocmai privitul în zare. Cum să nu se concentreze asupra lucrurilor materiale şi cum, sub nici o formă, să nu ajungă în punctul în care să înceapă să compare viaţa fizică pe care a trăit-o, cu existenţa eterică actuală. De asemenea, trebuia să zâmbească mai mult. Nu zâmbete false. Îngerii sunt incapabili de falsitate. Trebuia pur şi simplu să găsească zâmbetul dinăuntrul lui.

Trecuse mult timp de la discuţia lui cu Rafael. Nu putea spune exact cât anume, în Grădina Raiului nu există ceas, dar cu siguranţă trecuse mult. Şi chiar dacă dorinţa lui de a se întoarce în lumea oamenilor nu dispăruse de tot, cel puţin nu-l mai chinuia clipă de clipă. Tzvi ştia că nu va fi niciodată un înger perfect, dar avea încredere în faptul că, dacă va munci îndeajuns cu sine însuşi, va reuşi să devină un înger comun, unul care nu va mai îngrijora şi nu va mai supăra pe nimeni. Şi, în ciuda modestiei sale angelice, ştia că schimbarea era vizibilă. Dintre toate zecile de îngeri, Rafael îl alesese tocmai pe el pentru a se îngriji de uneltele

de grădinărit. Din câte se pare, aceasta fusese modalitatea lui de a-i spune că vede că se află pe calea cea bună.

În calitatea lui de îngrijitor al uneltelor de grădinărit, Tzvi avea obligaţia de a ajunge la depozit înaintea tuturor celorlalţi îngeri, de a încărca greblele în roabă şi de a le duce la locul programat pentru a fi greblat în ziua respectivă. Mai erau şi alte unelte în depozit: ciocane, foarfeci, chiar şi un plug, însă nu aveau nevoie decât de greble. Momentul din zi pe care Tzvi îl iubea cel mai mult era acela în care termina lucrul şi, de dragul exactităţii, trebuie spus mai curând că momentul lui preferat era cel imediat de după ce termina lucrul. Toţi îngerii se relaxau, cufundându-se într-o mare de serenitate, aşa cum Tzvi nu reuşea niciodată pe deplin, în timp ce el îşi folosea întreaga energie pentru a aduna greblele, lucru care-l împiedica să se lase înghiţit de melancolia aceea atât de familiară. Lucrul ăsta îl ajuta exact ca un medicament. De fiecare dată când depista înăuntrul minţii lui chiar şi cea mai mică fărâmă de gând la viaţa lui anterioară sau vreo umbră de dor, dădea repede fuga la depozit şi începea să aranjeze uneltele de lucru.

Într-o astfel de noapte agitată, Tzvi a descoperit scara. Era o scară de neînţeles, un paradox în trepte: îndeajuns de scurtă, încât să poată fi depozitată acolo, în atelierul acela micuţ, şi suficient de lungă, încât... serios? Era imposibil să-i stabileşti lungimea după vreo unitate de măsură pământească şi, în ciuda faptului că s-a străduit s-o facă, Tzvi a trebuit să admită în cele din urmă că era infinită. L-a chestionat pe Rafael în legătură cu scara, iar Rafael, cu o răbdare de înger şi oferindu-i cele mai mici detalii, a început să-i spună povestea visului lui Iacov, ca şi cum Tzvi n-ar fi fost şi el evreu sau ca şi cum ar fi fost vreun ţânc care n-a deschis niciodată cartea Torei. Când

Rafael a observat că pe Tzvi îl entuziasma povestea, i l-a prezentat pe îngerul care se luptase cu Iacov în noaptea aceea şi chiar l-a rugat să-i spună lui Tzvi povestea, din punctul de vedere al unui participant la cele întâmplate. Iar îngerul i-a povestit. I-a spus lui Tzvi că aceea a fost prima şi ultima dată când a coborât pe pământ, iar lucrul cel mai dificil fusese, din punctul lui de vedere, să înfrunte mirosurile trupurilor omeneşti. Iacov, i-a spus îngerul lui Tzvi, avea un trup slab, mult inferior celui al unui înger, dar îngerul trebuia să ascundă lucrul acesta şi să facă să pară că între ei se ducea o luptă pe viaţă şi pe moarte. Iacov în schimb se străduia şi iar se străduia, fiind transpirat din cap până-n picioare, iar mirosul ăsta era atât de puternic, încât aproape că-l omorâse pe înger. Dar îngerul a reuşit să-şi ducă misiunea la îndeplinire, iar la sfârşitul acelei nopţi, după ce s-a întors în ceruri, primul lucru pe care i l-a cerut lui Dumnezeu, care trăia încă pe vremea aceea, a fost să nu-l mai trimită niciodată în misiuni care presupuneau interacţiune cu fiinţele pământene. După ce şi-a terminat povestea, îngerul şi-a ridicat ambele braţe în aer, într-o mişcare greu de interpretat, ca şi cum ar fi spus, povestea asta n-are nici o morală, iar Rafael, care stătea lângă Tzvi şi asculta povestea împreună cu el, a izbucnit în râs.

— E adevărat, i-a zis el lui Tzvi, şi pe mine m-au speriat întotdeauna mirosurile.

MIROS DE HAINE CURATE

În noaptea aceea, cuibărit pe un nor, pentru prima dată de când ajunsese în Grădina Raiului, Tzvi a avut un vis. Atunci când a ajuns aici, Rafael i-a explicat că privitul în zare se poate transforma din când în când în visare, iar în vis nu există niciodată poveşti, sau imagini, sau timp, sau

culoare. Dar visul pe care l-a avut Tzvi în noaptea aceea a fost unul de cu totul alt tip. În visul lui se făcea că grebla nori, când, deodată, grebla lui a lovit un obiect tare. Tzvi a săpat cu mâinile în nor şi a descoperit o cutie metalică. Pe cutie era o imagine cu biscuiţi cu unt, ca aceia pe care asistenta lui i-i servea la cafea, dar, când a deschis cutia, a găsit înăuntru un om micuţ, un omuleţ, iar omul acesta, în loc să spună ceva, l-a atacat pe Tzvi cu furie. În vis, omuleţul era aşa de mititel şi de inofensiv, încât Tzvi nu-şi putea explica de unde îşi adunase curajul să-l atace. La început, Tzvi a încercat să se apere cu delicateţe şi, cu două degete, să-l îndepărteze de el pe omul acela micuţ, dar omuleţul nu s-a lăsat: lovea cu picioarele, muşca, scuipa şi înjura, iar Tzvi şi-a dat seama în vis că omuleţul nu va înceta decât dacă-l va distruge şi că lupta aceasta era una pe viaţă şi pe moarte. Tzvi a încercat să-l strângă pe omuleţ între degete, să-l zdrobească, să-l facă bucăţi – dar n-a reuşit. Nu ştia din ce era făcut omul acesta minuscul şi păros, părea un material mai dur decât diamantul. Iar când Tzvi s-a trezit din somn şi a descoperit pe fruntea sa o picătură de transpiraţie, a gustat-o cu vârful limbii şi şi-a dat seama că era sărată.

Tzvi s-a ridicat. Fără să mai aştepte nici măcar o secundă, s-a dus direct la depozit, a luat scara şi a sprijinit-o de un nor. Scara avea trepte infinite şi, cu fiecare treaptă pe care o cobora, încerca să-şi imagineze mirosurile care-l aşteptau acolo jos: miros de transpiraţie, miros de haine curate, miros de lemn mucegăit. Poate chiar mirosul dulce şi uşor înecăcios al unei prăjituri lăsate prea mult timp în cuptor. Mirosul a orice.

Yad Vashem

Între secţiunea care expunea informaţii despre comunităţile evreieşti dinaintea ascensiunii nazismului şi aceea despre Noaptea de Cristal era amplasat un panou transparent de sticlă. Panoul acesta avea o utilitate strict simbolică – Europa dinaintea nopţii acelui pogrom istoric şi cea care a urmat după ea ar putea părea, pentru un ochi neexperimentat, unul şi acelaşi continent, însă adevărul este că erau complet diferite. Eugene, care mergea repede, fiind cu câţiva paşi înaintea ghidului, n-a observat panoul despărţitor. Izbitura a fost neaşteptată şi dureroasă. O picătură de sânge a început să i se prelingă dintr-o nară. Rachel a spus în şoaptă că nu arăta deloc bine şi că ar fi fost mai bine să se întoarcă la hotel, dar el şi-a îndesat câte o bucăţică de şerveţel mototolit în fiecare nară şi a zis că nu e nimic şi că vrea să continue vizita.

— Dacă nu punem puţină gheaţă, se va umfla, a încercat din nou Rachel, hai să mergem, nu trebuie să..., iar în momentul acela s-a oprit, în mijlocul propoziţiei, a tras aer în piept şi a spus: E nasul tău. Vrei că continuăm? Atunci hai să continuăm.

Eugene şi Rachel au prins din urmă grupul, care se afla acum în colţul dedicat procesului de la Nürnberg. În timp ce asculta explicaţiile ghidului, care avea un puternic accent sud-african, Eugene încerca să ghicească în ce fel s-ar fi încheiat propoziţia lui Rachel, dacă ar fi continuat-o. „Nu trebuie să faci o dramă din orice, Eugene, e atât de obositor.” Sau „Nu trebuie să-ţi pui gheaţă pe nas, dar asta ar ajuta cu siguranţă”. Oare ceva de felul ăsta avusese de gând să spună?

Multe gânduri îi trecuseră prin minte lui Eugene în clipa în care se hotărâse s-o surprindă pe Rachel cu două bilete spre Israel. Se gândea: mare. Se gândea: deşert. Se gândea: Rachel zâmbind din nou. Se gândea: noi, făcând dragoste în camera de hotel, în timp ce prin fereastra veche vedem soarele începând să apună peste zidurile Ierusalimului. Şi, în întreg oceanul acela de gânduri, nu existase nici măcar unul legat de firicele de sânge curgându-i din nări sau despre Rachel care începe o propoziţie pe care nu o mai termină, în felul acela al ei, care-l scoate din minţi. Dacă s-ar fi aflat acum în oricare alt loc din univers, cu siguranţă ar fi început să se autocompătimească, dar nu şi aici. Femeia sud-africană care le era ghid le-a indicat o fotografie cu mai mulţi evrei dezbrăcaţi, în zăpadă, sub ameninţarea puştii. Temperatura acolo, spunea femeia, era de minus cincisprezece grade Celsius. Imediat după ce au fost făcute fotografiile, au fost forţaţi cu toţii – femei, bătrâni şi copii – să intre într-o groapă săpată în pământ, apoi au fost împuşcaţi. După ce şi-a terminat propoziţia, l-a privit pentru un moment pe Eugene, cu ochi goi, şi n-a mai adăugat nimic. Nu înţelegea de ce se uita tocmai la el. Primul gând care i-a trecut prin minte a fost că el era singurul din grup care nu era evreu, însă, înainte ca gândul lui să fi apucat să se contureze pe deplin, şi-a dat seama că nu avea nici un sens.

— Ai sânge pe cămaşă, i-a spus ea, cu o voce care i-a părut destul de detaşată lui Eugene.

El s-a uitat la pata micuţă de pe cămaşa lui albastră, apoi a privit încă o dată fotografia unui cuplu în vârstă, dezbrăcat. Femeia din fotografie îşi acoperea goliciunea cu mâna dreaptă, în încercarea de a-şi păstra demnitatea, în timp ce soţul îi ţinea strâns mâna stângă în palma lui mare. Oare cum ar fi reacţionat el şi Rachel dacă într-o

bună zi ar fi fost scoşi cu forţa din apartamentul lor călduros, din Upper West Side, duşi în parcul din apropiere şi obligaţi să se dezbrace şi să coboare într-o groapă săpată în pământ? Oare şi ei şi-ar găsi sfârşitul ţinându-se de mână?

— Sângele, domnule, a zis femeia, întrerupându-i şirul gândurilor, continuă să curgă.

Eugene şi-a îndesat şi mai tare în nări bucăţile de hârtie igienică mototolită şi a încercat să zâmbească.

Totul a început lângă fotografia a şase femei cu capetele rase, în secţiunea despre Auschwitz. Adevărul este că începuse de fapt cu aproximativ patru săptămâni în urmă, când amenințase că-i va da în judecată ginecologul. Se aflau împreună în clinica bătrânului medic, iar în mijlocul monologului lui doar pe jumătate amenințător, ea îi spusese:

— Eugene, strigi.

Avea o privire pierdută şi lipsită de expresie. O căutătură pe care nu i-o cunoştea. Din câte se pare, el chiar vorbise pe un ton răstit, deoarece asistenta de la recepţie intrase în cabinet fără să bată la uşă şi îl întrebase pe medic dacă e totul în ordine. Atunci a început totul – şi a continuat să se ducă la vale acolo, lângă fotografia care le înfăţişa pe femeile acelea cu capetele rase. Ghidul le-a povestit că femeile însărcinate care ajungeau la Auschwitz trebuiau să avorteze înainte ca sarcina să devină vizibilă, deoarece sarcina însemna nici mai mult, nici mai puţin decât condamnare la moarte. În mijlocul explicaţiei, Rachel s-a întors cu spatele la ghid şi s-a îndepărtat de grup. Femeia care le servea drept ghid s-a uitat spre Eugene, care a spus, aproape reflex, „Îmi pare rău. Am pierdut de curând un copil”. A rostit cuvintele cu o voce pe care o credea suficient de tare, încât să poată fi auzită de ghid, dar nu şi de Rachel. Aceasta din urmă

continua să se îndepărteze de grup, dar, chiar şi de la depărtare, Eugene putea simţi fiorul care-i traversa spinarea în timp ce el rostea acele cuvinte.

Locul cel mai impresionant din întreg muzeul era Memorialul Copiilor. Tavanul acelei peşteri subterane fusese acoperit de candele fără număr, care încercau – fără prea mult succes – să alunge întunericul ce acoperise totul. În fundal se auzea o voce recitând numele copiilor ucişi în timpul Holocaustului. Ghidul le-a spus că erau atât de multe, încât rostirea tuturor ar fi durat mai mult de un an. Grupul a părăsit încăperea, dar Rachel a rămas pe loc. Eugene s-a apropiat de ea, îngheţat, ascultând numele rostite unul după altul, pe un ton lipsit de orice expresie. I-a mângâiat spinarea, prin jachetă. Ea n-a reacţionat în nici un fel. El i-a spus:

— Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să spun asta aşa, de faţă cu toată lumea. E ceva intim, care ţine doar de noi.

— Eugene, a zis Rachel, continuând să privească luminile difuze suspendate deasupra lor, noi n-am pierdut un copil. L-am avortat. Nu e acelaşi lucru.

— A fost o greşeală teribilă, a spus Eugene. Erai într-o stare emoţională dificilă, iar eu, în loc să încerc să te ajut, m-am cufundat în muncă. Te-am abandonat.

Rachel s-a uitat la el. Ochii ei arătau precum ochii cuiva care a plâns, dar în ei nu se vedea nici măcar o lacrimă.

— Starea mea emoţională era cât se poate de bună, a zis ea, am făcut avortul pentru că nu-mi doream copilul.

Vocea din fundal rostea acum numele „Shoshana Kaufman”. În urmă cu câţiva ani, când Eugene preda la şcoala primară, avusese o elevă tristă, pe care o chema Shoshana Kaufman. Ştia că nu era vorba despre aceeaşi fetiţă, însă imaginea ei, zăcând moartă în zăpadă, i-a trecut pentru o secundă prin faţa ochilor.

— Spui acum lucruri pe care nu le crezi cu adevărat, i-a zis el lui Rachel, le spui pentru că eşti furioasă, le spui pentru că ţi-e greu, pentru că suferi de depresie. Relaţia noastră trece printr-o perioadă îngrozitoare, e adevărat, iar eu sunt de vină pentru aproape tot ce s-a întâmplat în ultima vreme, dar...

— Nu sufăr de depresie, Eugene, l-a întrerupt Rachel, pur şi simplu nu mai sunt fericită cu tine.

Eugene a tăcut. Au mai ascultat numele câtorva dintre copiii uciși, apoi Rachel a spus că va ieşi să fumeze o ţigară. În încăpere era atât de întuneric, încât era greu să-ţi dai seama câţi oameni erau înăuntru, iar în afara japonezei în vârstă, care privea exponatele cu capul dat pe spate, n-a reuşit să mai vadă pe nimeni. Aflase pentru prima dată de sarcina lui Rachel atunci când ea îi povestise despre avort. El s-a înfuriat atunci. S-a înfuriat pe faptul că ea nu-i dăduse nici măcar răgazul de a-şi imagina împreună copilul, că nu-i dăduse şansa de a-şi aşeza capul pe pântecul ei moale şi de a încerca să-şi dea seama ce se întâmplă acolo, înăuntru. Furia lui a fost atât de puternică, îşi aducea el aminte, încât îl speriase până şi pe el. Se temea că i-ar putea face ceva rău. Rachel îi spusese atunci că era prima dată când îl vedea plângând. Dacă ar mai fi rămas câteva minute în muzeu, ar fi putut să-l vadă plângând pentru a doua oară. A simţit o mână caldă atingându-i ceafa, iar când şi-a ridicat privirea, a văzut-o pe japoneza în vârstă stând chiar lângă el. În ciuda întunericului şi a ochelarilor groşi pe care-i purta, şi-a putut da seama că şi ea plângea.

— E îngrozitor, i-a zis ea lui Eugene în engleză, cu un accent străin foarte puternic, e pur şi simplu îngrozitor ce sunt capabili oamenii să-şi facă unii altora.

Zi de naştere tot anul

Era odată un om bogat. Foarte bogat. Erau unii care spuneau că ar fi fost chiar mult prea bogat. În urmă cu mulţi ani, inventase ceva sau furase invenţia cuiva. Dar asta se întâmplase în urmă cu atât de mult timp, încât nici măcar el nu-şi mai aducea aminte. Invenţia asta a lui fusese vândută unei mari companii, în schimbul unei sume uriaşe. Bărbatul investise toţi banii primiţi în terenuri şi apă. Pe terenurile cumpărate, ridicase nişte cutii minuscule de beton, pe care le-a vândut oamenilor care aveau nevoie de ziduri şi de un acoperiş, iar apa a îmbuteliat-o în sticle şi le-a vândut-o oamenilor însetaţi. După ce a terminat de vândut totul la preţuri exorbitante, s-a dus la casa lui uriaşă şi foarte frumoasă şi a început să se gândească la lucrurile pe care le-ar fi putut face cu banii câştigaţi. Ar fi putut, desigur, să se gândească la ce va face cu viaţa lui, o chestiune nu mai puţin interesantă, dar oamenii cu mult prea mulţi bani nu au de obicei timp de pierdut cu astfel de gânduri.

Bărbatul bogat stătea în casa lui uriaşă, încercând să se gândească la lucruri pe care le-ar fi putut cumpăra la preţ mic, dar pe care le-ar fi putut vinde la preţ mai mare, dar şi la alte lucruri, care l-ar fi putut face pur şi simplu fericit. Era singur şi avea nevoie de lucruri care să-l facă fericit. Nu era singur pentru că n-ar fi fost un tip de treabă. Era un om bun, foarte popular, şi multă lume îşi dorea să se afle în preajma lui. Dar pentru că era şi sensibil şi suspicios, se gândea că oamenii îi căutau compania din cauza banilor lui. Aşa că a ales să se îndepărteze de toată lumea.

Adevărul este că bărbatul avea dreptate. Toţi oamenii din jurul lui, cu excepţia unuia singur, îl căutau şi din

pricina banilor. Pentru că nu aveau suficienţi, sau pentru că aveau impresia că nu au suficienţi, în timp ce credeau că el are. Toţi oamenii din jurul lui, cu excepţia unuia, credeau că dacă el le va da puţin din ceea ce are, viaţa lor se va schimba de la un capăt la altul, în vreme ce el nici măcar nu va simţi. Absolut toţi, cu o singură excepţie. Şi tocmai omul acesta care făcea excepţie, care nu era câtuşi de puţin interesat de banii lui şi de viitorul pe care şi l-ar putea cumpăra cu ei, s-a sinucis.

Bărbatul cel bogat s-a întins pe podeaua de marmură albă a salonului său şi a început să-şi plângă de milă. Era o zi plăcută de primăvară, iar marmura răcoroasă îi făcea corpul să se înfioare, ceea ce nu l-a împiedicat să rămână în continuare acolo şi să-şi plângă de milă. Bărbatul se gândea, „trebuie să existe pe lumea asta ceva ce-mi doresc, ceva care să mă facă fericit. Ceva ce altcineva ar putea să-şi petreacă o viaţă întreagă încercând să obţină, iar eu mi-aş putea procura fără cel mai mic efort.” Dar nu-i trecea absolut nici o idee prin minte.

A stat întins pe podeaua răcoroasă timp de patru zile întregi, până când i-a sunat telefonul mobil. La celălalt capăt al firului era mama sa, care-l sunase să-i ureze „La mulţi ani!”. Era deja foarte bătrână, iar celulele memoriei din creierul ei se împuţinaseră considerabil, aşa încât nu-şi mai putea aduce aminte decât numele rubedeniilor şi câteva date importante. Bărbatul cel bogat s-a bucurat să-i audă vocea, iar înainte de a încheia conversaţia cu ea, a auzit soneria sunând, şi când a deschis uşa, a văzut un curier, cu o cască de motociclist pe cap, ţinând în mână un buchet de flori frumos mirositoare şi o felicitare. Omul care-i trimisese florile era unul de care nu-i plăcea foarte mult, dar florile erau frumoase şi au reuşit să-l bucure şi mai mult. Toată bucuria aceea a trezit în mintea lui o idee antreprenorială: dacă ziua de naştere îl face să se simtă

atât de fericit, atunci de ce să se limiteze la una singură pe an?

A hotărât să dea un anunţ foarte mare la ziar, în care să scrie că era interesat să cumpere zilele de naştere ale altor oameni. De fapt, nu zilele de naştere în sine, pentru că acestea nu puteau fi vândute, ci tot ceea ce venea odată cu ele: cadouri, urări, petreceri şi tot restul. Reacţiile la anunţul lui au fost fantastice. Lucrul acesta putea fi explicat de situaţia economică din perioada respectivă sau, poate, de faptul că oamenii nu mai dădeau prea multă importanţă propriilor zile de naştere – programare după programare, bărbatul s-a trezit cu agenda aproape plină în mai puţin de o săptămână, având câte o zi de naştere pentru fiecare zi a anului.

Cei mai mulţi dintre vânzătorii zilelor de naştere erau oameni cinstiţi. Cu excepţia unui singur bătrân, care a încercat să ţină doar pentru el câteva sărutări umede şi un tablou cu o câmpie de flori, făcut de nepoţii lui, toţi ceilalţi vânzători respectau contractul întocmai şi îi trimiteau bărbatului bogat tot ceea ce primeau de zilele lor de naştere, fără a fi constrânşi prin ameninţări şi fără a apela la avocaţi.

Astfel, în fiecare zi, bărbatul cel bogat avea parte de o mulţime de conversaţii telefonice pline de afecţiune, care-i aduceau multă bucurie, şi, în fiecare zi, tot felul de copii şi de bătrâni pe care nu-i cunoştea îi cântau la telefon „La mulţi ani!”. Până şi mailul era plin de felicitări electronice şi o mulţime de cadouri frumos împachetate ajungeau acasă la el, fără oprire. Încă avea câteva „găuri” în agendă, mai ales în luna februarie, dar oamenii lui i-au arătat şiruri nesfârşite de tabele Excel, spunându-i că era doar o chestiune de timp până ce aveau să fie ocupate şi datele respective.

Bărbatul bogat era fericit. Un ziar a publicat la un moment dat o frumuseţe de articol sfâşietor împotriva iniţiativei lui de a cumpăra zilele de naştere, numind-o lipsită de etică, însă nici măcar acest lucru n-a reuşit să-i tulbure fericirea. În ziua aceea celebra aniversarea unei fete de optsprezece ani, iar prietenele acesteia îl bombardaseră pur şi simplu cu tot felul de urări călduroase, ceea ce reuşise să-l facă să se simtă ca şi cum în faţă i s-ar fi deschis un viitor complet necunoscut.

Aceea a fost o perioadă extraordinară, care s-a încheiat pe 1 martie. Chiar atunci avea programată sărbătorirea zilei de naştere a unei văduve furioase, însă, când s-a trezit în dimineaţa aceea şi şi-a dat seama că nu primise nici măcar o felicitare, nici măcar un telefon, s-a simţit înşelat. Fiind un om plin de resurse, a decis să nu se lase tulburat de acest eveniment şi să caute altceva care i-ar putea însenina ziua. Bărbatul cel bogat şi-a mai verificat o dată agenda şi a descoperit că aceasta era tocmai ziua în care îşi luase viaţa singurul om care nu voise niciodată nimic de la el, aşa încât a decis să facă o vizită la cimitir. Când a ajuns la mormântul prietenului mort, a văzut că acolo se afla o mulţime de oameni. Plângeau şi puneau flori roşii pe mormânt. Se îmbrăţişau şi îşi spuneau unii altora cât de dor le era de omul care, prin dispariţia lui, lăsase un gol în vieţile lor.

Bărbatul cel bogat s-a gândit: poate e ceva aici. Morţii nu se mai pot bucura de toată dragostea revărsată asupra lor, dar eu pot. Aş putea oare să cumpăr şi comemorările celor morţi? Adică, nu de la ei, ci de la urmaşii lor. Aş putea să-mi aşez pe mormânt un pat acoperit cu un fel de sticlă neagră, să mă întind pe el şi să-i ascult pe oameni plângând şi spunând cât de mult îmi simt lipsa.

Era o idee interesantă, dar bărbatul cel bogat n-a apucat s-o pună în practică. A murit a doua zi dimineaţa şi,

asemenea fericirii pe care o experimentase în ultima vreme, şi moartea lui a fost menită altcuiva. Trupul lui neînsufleţit a fost găsit printre ambalaje rupte de cadouri primite cu ocazia zilei de naştere a unui fost revoluţionar. Ulterior s-a descoperit că printre cadouri se strecurase şi unul trimis din partea unui regim totalitar.

La înmormântarea bărbatului bogat au participat mii de oameni. Cu toţii voiau banii lui, dar, pe de altă parte, îl şi iubiseră foarte mult. I-au povestit ore întregi, i-au cântat melodii triste şi au aşezat pietricele pe mormântul lui. Totul a fost atât de emoţionant, încât până şi tânărul miliardar chinez care cumpărase drepturile asupra desfăşurării înmormântării de la moştenitorii legali ai decedatului şi care urmărise întreaga ceremonie din interiorul cuştii sale întunecate, aşezată pe fundul gropii, a vărsat o lacrimă.

Alergii

Câinele a fost ideea mea. Tocmai ne întorceam de la cabinetul ginecologului. Rakefet plângea, iar şoferul taxiului, care era un individ cumsecade, ne-a lăsat în capătul străzii Arlozorov, pentru că Ibn Gavirol era închisă din cauza protestelor. Ne-am îndreptat spre casă pe jos. Strada era aglomerată şi umedă, iar oamenii din jurul nostru strigau în megafoane. O sperietoare uriaşă, care avea chipul ministrului de finanţe, fusese aşezată în mijlocul unui refugiu pietonal, iar oamenii aruncau în ea cu

bancnote; exact în momentul în care am trecut pe acolo, cineva a dat foc bancnotelor, iar sperietoarea a început să ardă.

— Nu vreau să adopt un copil, a zis Rakefet, mi-e şi aşa destul de greu că tu ai deja unul. Nu vreau copilul altcuiva.

Oamenii strigau în jurul nostru, dar ea continua să mă privească doar pe mine, aşteptându-mi răspunsul. Nu ştiam ce să spun, nu aveam nici cea mai vagă idee şi, chiar dacă aş fi avut, nu era momentul s-o rostesc. Dar am văzut că Rakefet era cu adevărat supărată.

— Poate ar trebui să mergem mâine să cumpărăm un căţel? am zis eu în cele din urmă, mai mult pentru a spune totuşi ceva. Sperietoarea de ciori ardea acum în flăcări roşii, iar deasupra noastră se auzea sunetul sirenelor unui elicopter de poliţie sau al unui car de televiziune.

— Nu cumpărăm, a strigat Rakefet, în încercarea de a se face auzită, vom salva unul. Sunt destui câini părăsiţi care au nevoie de o casă.

Şi astfel a apărut Araz.

L-am luat de la un adăpost de animale. Nu mai era pui, dar nici nu terminase de crescut. Îngrijitoarea ne-a spus că fusese abuzat şi că nimeni nu-l dorea, iar eu am vrut imediat să ştiu de ce, pentru că era un câine frumos, care părea de rasă, dar Rakefet n-a dat nici o importanţă acestei probleme. Când ne-am apropiat ca să-l mângâiem, a tresărit ca şi cum am fi avut de gând să-i facem rău, şi tot drumul spre casă a tremurat şi a scheunat îngrozitor. Dar Araz s-a obişnuit destul de repede cu noi. Ne iubea cu adevărat şi, de fiecare dată când unul din noi era nevoit să plece, plângea pur şi simplu, iar dacă ieşeam undeva amândoi, atunci lătra ca ieşit din minţi şi zgâria uşa. Prima dată când s-a întâmplat asta, am hotărât să aşteptăm jos, până când avea să înceteze, dar el n-a încetat, aşa că, după încă vreo câteva astfel de încercări, am încetat noi

să-l mai lăsăm singur. Având în vedere faptul că Rakefet lucra mai mult de acasă, n-a fost deloc complicat.

Pe cât de mult ne iubea pe noi, pe atât de mult îi ura Araz pe ceilalţi oameni, şi mai ales pe copii. După ce a muşcat-o pe fiica vecinei noastre de palier, am început să-l scoatem la plimbare numai cu lesă şi botniţă, dar vecina s-a încăpăţânat să facă un întreg circ din pricina asta. A făcut plângere la municipalitate şi l-a sunat pe proprietarul apartamentului în care locuiam, deşi acesta nici măcar nu ştia că ne luaserăm câine, iar în mai puţin de o săptămână am primit o scrisoare trimisă de avocatul lui, prin care ne solicita să eliberăm urgent apartamentul. Era greu să găsim un alt apartament în acelaşi cartier, mai ales unul în care să fie acceptate animale de companie, aşa încât ne-am mutat puţin mai la sud. Am închiriat unul pe strada Yona HaNavi, un apartament mare, dar foarte întunecos. Lui Araz i se potrivea de minune. El nu suporta lumina, iar acum avea şi mai mult spaţiu în care să alerge. Era de-a dreptul amuzant, Rakefet şi cu mine stăteam pe canapea şi povesteam sau ne uitam la televizor, în timp ce el alerga în jurul nostru ore întregi, fără să obosească.

— Dacă ar fi fost copil, i-am fi dat de mult Ritalin, am spus eu într-o zi în glumă, dar Rakefet mi-a răspuns cât se poate de serios că, şi dacă ar fi fost copil, tot nu i-am fi dat, pentru că Ritalinul este pentru părinţi leneşi, care nu sunt capabili să tolereze energia copiilor, şi nicidecum pentru copii.

Între timp, Araz a început să dezvolte o alergie ciudată, un fel de eczemă roşie, care i se întindea pe tot corpul şi care părea destul de îngrijorătoare. Veterinarul ne-a explicat că ar fi vorba despre o alergie la mâncarea de câini şi ne-a sugerat ca, în loc de hrana obişnuită, să încercăm să-i dăm carne crudă, iar în clipa în care l-am întrebat dacă nu cumva crede că apariţia eczemei ar

putea avea legătură cu atacurile cu rachetă asupra Tel Avivului – pentru că Araz, care era bine-mersi cu zgomotul exploziilor, se speria totuşi îngrozitor de sunetul sirenelor –, medicul a insistat asupra faptului că nu exista nici o legătură între cele două şi ne-a mai spus o dată să încercăm cu carne crudă. Dar numai vită, pentru că nici carnea de pui nu-i făcea bine lui Araz.

Lui Araz îi plăcea carnea de vită, iar eczema a dispărut. Începuse, de asemenea, să se manifeste mult mai ameninţător faţă de oamenii care veneau la noi în vizită, iar după ce l-a muşcat pe curierul de la supermarket, am luat hotărârea de a nu mai invita pe nimeni în casă. Am avut mare noroc în privinţa curierului. Araz i-a dat o pupătură serioasă şi aproape i-a sfâşiat unul din muşchii gemeni, dar pentru că era imigrant ilegal din Eritreea, n-a vrut să meargă la spital, aşa că, după ce Rakefet i-a curăţat şi i-a pansat rana, i-am dat o mie de şekeli, în bancnote de câte două sute, şi i-am cerut iertare, iar curierul s-a străduit să zâmbească, ne-a spus în engleză că va fi bine, apoi a zbughit-o afară.

Eczema a revenit după trei luni. Veterinarul ne-a spus că, din câte se părea, corpul se obişnuise cu noua hrană, aşa încât trebuia schimbată din nou. Am încercat să-i dăm carne de porc, dar nu reuşea s-o digere. Medicul ne-a recomandat carne de cămilă, şi chiar mi-a dat numărul de telefon al unui beduin care vindea aşa ceva. Beduinul era însă suspicios. Nu avea autorizaţie de comercializare de la minister, aşa că ne întâlneam de fiecare dată în altă intersecţie, la câteva ore distanţă de oraş, către sud, şi îmi cerea tot mereu să-i plătesc cu bani gheaţă. Lui Araz îi plăcea foarte mult mirosul acestei cărni, iar când i-o găteam, stătea lângă mine în bucătărie şi lătra rugător spre tigaie. Lătratul lui era aproape uman, semănând cu glasul unei mame care-şi roagă copilul să coboare din

copacul în care tocmai s-a urcat. Mie şi lui Rakefet ni se înmuiau inimile.

Odată, când l-am scos pe Araz în curte, l-a atacat pe bătrânul rus de la etajul al doilea. N-a reuşit să-l muşte, pentru că avea botniţă, dar a reuşit să sară pe el şi să-l trântească pe spate. Bătrânul s-a ales cu o lovitură serioasă la cap şi a fost dus la spital. Era inconştient când a ajuns ambulanţa, iar Rakefet i-a spus paramedicului că se împiedicase, deşi am intrat amândoi într-o stare depresivă din cauza întregii poveşti, ştiind foarte bine că, după ce bătrânul rus îşi va recăpăta cunoştinţa, va trebui să ne mutăm din nou. De fapt, eu am fost cel care a intrat în depresie din cauza asta, Rakefet se temea mai degrabă de faptul că ar fi putut să ni-l ia pe Araz. Am încercat să-i spun că poate chiar ar trebui să se întâmple asta, pentru că Araz e un suflet bun, dar n-ai ce să-i faci, e un pericol pentru ceilalţi, iar după ce am terminat de spus toate astea, Rakefet a început să plângă, a devenit dificilă şi nici măcar nu mi-a mai dat voie s-o ating. După o vreme mi-a zis că, după părerea ei, eu vorbisem astfel pentru că îmi era pur şi simplu mai uşor să scap de câine, din cauza tuturor dificultăţilor legate de hrană, şi de faptul că nu puteam invita pe nimeni la noi acasă, şi de faptul că nici noi nu puteam ieşi, pentru că nu-l puteam lăsa singur, dar că prin atitudinea mea o dezamăgeam foarte tare, deoarece îşi dorise să creadă că eram un bărbat mult mai puternic şi mult mai puţin egoist.

În săptămânile care au urmat acestei discuţii, Rakefet n-a mai acceptat să facem dragoste şi nu-mi mai vorbea decât atunci când era absolută nevoie. Am încercat să-i explic că problema n-are nimic de-a face cu egoismul. Că aş trece bucuros prin toate dificultăţile, dacă aş şti că există o soluţie, doar că Araz e un câine mult prea puternic şi mult prea înspăimântător şi că, indiferent cât de bine l-

ar păzi, el va continua să rănească oameni, şi era de datoria noastră să se gândim şi la ceilalţi. Rakefet m-a întrebat dacă ne-am eutanasia şi propriul copil, în cazul în care s-ar dovedi a fi un pericol, iar când i-am atras atenţia că Araz nu e un copil, că e câine şi că trebuie să privească realitatea cum e ea, am scos la lumină o rană veche. Puţin mai târziu, în timp ce plângea în dormitor, Araz s-a apropiat de ea şi a început să schelălăie, iar eu pur şi simplu n-am rezistat şi i-am cerut iertare. Nu că asta ar fi ajutat cu ceva.

După o lună, şi-a făcut apariţia fiul bătrânului rus, care a început să pună tot felul de întrebări. Tatăl lui murise la spital. Nu din cauza loviturii, ci din pricina unei infecţii contractate acolo. Rusul ne-a întrebat tot felul de detalii legate de ceea ce se întâmplase, pentru că avea de gând să dea în judecată autorităţile. A zis că pe trupul tatălui său fuseseră descoperite leziuni profunde, provocate de gheare de animal, însă în raportul oferit de către medicii de pe ambulanţă nu scria decât că tatăl lui căzuse, iar el dorea să ştie dacă mai era ceva ce omiseserăm să povestim. Nu l-am invitat în casă, dar în timp ce povesteam cu el pe casa scării Araz a început să latre, iar fiul bătrânului rus a început să pună întrebări legate de câine şi şi-a exprimat dorinţa de a-l vedea. I-am spus că nu poate să intre în casă şi că luaserăm câinele de curând, că îl primiserăm cu numai o săptămână înainte, ceea ce se întâmplase la mult timp după ce tatăl lui căzuse, dar el a insistat cu toate astea să-l vadă, iar când noi ne-am încăpăţânat să nu-l lăsăm, ne-a ameninţat că se va întoarce însoţit de poliţie. În aceeaşi seară, ne-am împachetat lucrurile şi ne-am mutat pentru câteva zile la părinţii lui Rakefet, undeva la ţară. Eu m-am învârtit puţin prin oraş şi am găsit un apartament în cartierul Florentin. Era micuţ şi gălăgios, dar proprietarul nu avea nici o

problemă cu câinele. Între timp, eu şi Rakefet am reînceput să dormim împreună. Se purta încă destul de rece faţă de mine, dar toată nebunia aia cu fiul bătrânului rus ne-a ajutat să ne apropiem din nou. Iar atunci a reapărut eczema lui Araz.

Cu vechiul nostru veterinar n-am mai putut lua legătura, deoarece se pare că era rezervist cu grade înalte în armată şi că fusese ucis în timpul unei misiuni desfăşurate în Siria, iar Rakefet n-a vrut să mergem la un alt medic, temându-se că ne va sugera să-l eutanasiem, prin urmare, în loc de carne de cămilă, am încercat să-i dăm peşte, însă nici măcar nu s-a atins de mâncare, iar după două zile în care n-a pus nimic în gură, Rakefet a spus că trebuie neapărat să găsim altfel de carne, ori pur şi simplu va muri de foame. Am umplut cu lapte un bol de plastic, iar Rakefet a dizolvat înăuntru câteva somnifere pe care i le dăduse mama ei mai demult, când călătoriserăm la New York, în luna de miere, am aşezat apoi bolul în curtea blocului, după care ne-am întors în apartament şi am ieşit pe terasă, stând la pândă. Câteva pisici s-au apropiat de bol şi au mirosit laptele, dar, cu excepţia uneia singure, maronie şi foarte slabă, nici una nu s-a atins de ce era înăuntru. Rakefet mi-a zis că trebuie să cobor, să urmăresc pisica maronie şi să mă asigur că nu ne scapă, dar pisica n-a plecat nicăieri, s-a întins pur şi simplu lângă bolul cu lapte şi n-a mai făcut nici o mişcare. Am coborât, iar când m-am apropiat de ea, s-a uitat la mine cu cei mai umani ochi din lume, iar privirea ei era tristă şi plină de înţelegere, ca şi cum ar fi ştiut ce urmează să se întâmple şi ar fi acceptat deja asta, pentru că lumea e un loc de rahat. Când a adormit de tot, am luat-o în braţe, dar n-am urcat cu ea la Rakefet şi la Araz. Îi simţeam respiraţia, aşa că pur şi simplu n-am putut. M-am aşezat pe trepte şi am început să plâng. După câteva minute, am simţit o mână

atingându-mi umărul. Era Rakefet; nici măcar nu o auzisem apropiindu-se.

— Încetează, mi-a spus ea, las-o aici şi hai sus. Găsim noi altceva.

Am hotărât să încercăm cu carne de porumbel. Pe Bulevardul Washington, la doi paşi de casa noastră, erau mulţi porumbei graşi, pe care oamenilor din cartier le plăcea să-i îndoape cu mâncare tot timpul. Am căutat pe internet modalităţi de a-i prinde. Am găsit o mulţime, dar toate erau destul de complicate. În cele din urmă mi-am cumpărat o praştie profesională, dintr-un magazin de echipament militar, din gara centrală. Mi-a luat câteva zile până când am învăţat cum s-o folosesc, dar într-o săptămână eram deja un adevărat expert.

După ce Araz a mâncat primul porumbel şi a părut să reacţioneze bine la noua hrană, Rakefet şi cu mine am băut două sticle de vin şi ne-am tras-o, ne-m tras-o cu pasiune, cum nu se mai întâmplase de foarte multă vreme. Ne era bine împreună, bine de tot. Şi simţeam că meritam din plin starea aceea de bine. Rakefet a sugerat că cel mai simplu ar fi să vânăm porumbeii dimineaţa, foarte devreme, când nu sunt încă oameni pe stradă, iar în felul ăsta vom evita şi întrebările incomode. De atunci, de două ori pe săptămână, îmi pun ceasul să sune la patru şi jumătate dimineaţa, ies când oraşul e încă adormit, presar firimituri de pâine şi mă ascund, la pândă, în tufişuri. Îmi plac la nebunie orele acelea ale dimineţii: când e suficient de răcoare încât să te trezeşti de-a binelea, dar nu suficient încât să îngheţi. Mă instalez în tufişuri, îmi pun căştile şi ascult muzică pe telefonul mobil. Ăsta e adevăratul meu moment de intimitate. Când sunt complet singur. Doar eu, cu gândurile mele, puţină muzică şi, din când în când, câte un porumbel care îmi intră în vizor. La început vânam doar câte doi, trei odată, dar acum sunt

deja expert. E o plăcere să te întorci acasă, la nevastă, cu vânatul în traistă, asemenea unui bărbat preistoric. Rakefet a găsit pe internet o reţetă fabuloasă, franţuzească, cred, iar de atunci ne pregăteşte mereu porumbel în vin, umplut cu orez – cea mai gustoasă mâncare din lume. Lui Araz îi place la nebunie când mâncăm toţi trei acelaşi fel de mâncare. Uneori, doar de amuzament, mă aşez în patru labe lângă Araz, pe podeaua bucătăriei, şi aştept aşa, în timp ce Rakefet ne pregăteşte porumbeii.

— Ridică-te de acolo! râde ea mereu. Ridică-te, să nu cred cumva din greşeală că m-am măritat cu un câine.

Dar eu, în loc să-i răspund, rămân în patru labe şi încep să schelălăi, şi imediat, Araz se apropie de mine îngrijorat şi se porneşte să-mi lingă faţa, plin de iubire.

Mucegai

Bărbatul cel slab a căzut pe podeaua cafenelei. Burta îl durea mai tare decât şi-ar fi putut imagina vreodată că poate durea burta, iar o serie de spasme involuntare îi scuturau întreg corpul. Cu siguranţă aşa te simţi în clipele dinaintea morţii, se gândea el, dar era imposibil ca acesta să fie sfârşitul. Sunt mult prea tânăr şi e mult prea stânjenitor să mori aşa, îmbrăcat în pantaloni scurţi şi încălţat cu Crocs, pe podeaua unei cafenele care a fost cândva la modă, dar al cărei farmec a dispărut deja de mult. Şi-a deschis gura, încercând să strige după ajutor,

dar nu avea suficient aer pentru asta. Povestea asta nu e despre el.

Chelneriţa care s-a apropiat de bărbatul cel slab se numea Galia. Nu-şi imaginase vreodată că va ajunge chelneriţă. Visase mereu să lucreze cu copii de vârstă preşcolară. Dar o astfel de meserie nu aduce bani, în timp ce munca într-un bar, da. Nu mulţi, dar îndeajuns încât să acopere chiria şi să mai rămână cu ceva pe lângă. Anul acela începuse să studieze psihopedagogie specială, la Colegiul Beit Berl, iar în zilele în care avea cursuri, lucra la cafenea în schimbul de după-amiază. Nici măcar un câine nu călca seara în cafenea, aşa că bacşişurile pe care le făcea în schimbul de după-amiază însumau mai puţin de jumătate din cele pe care le făcea dimineaţa, dar studiile erau foarte importante pentru ea.

— Te simţi bine? l-a întrebat ea pe bărbatul întins pe podea.

Ştia că nu se simte bine, dar l-a întrebat totuşi. Povestea asta nu e nici despre ea.

— Mor, i-a zis bărbatul, mor, cheamă o ambulanţă.

— N-are rost, a spus într-o doară un bărbat negricios şi chel, care stătea la bar, citind editorialul economic, durează o oră până ajunge ambulanţa. Din cauza reducerilor bugetare, ambulanţele lucrează în regim de weekend.

Iar în timp ce rostea aceste cuvinte, s-a ridicat şi l-a întors pe spate pe bărbatul cel slab.

— Îl duc eu la urgenţe, a zis el, am maşina chiar aici, afară.

Se oferise pentru că era un om bun şi voia ca femeia să observe asta. Abia divorţase, iar ceva din felul flegmatic de a fi al chelneriţei i se părea foarte atrăgător. Era mai în vârstă decât ea cu cel puţin zece ani, dar încă îşi putea

imagina că ar putea fi împreună. Dar povestea asta nu e nici despre el.

Drumul spre spital era aglomerat. Slăbănogul, care stătea întins pe bancheta din spate a maşinii, se tânguia cu voce stinsă, salivând pe tapiseria Alfa Romeoului cel nou. Când a divorţat, prietenii negriciosului cel chel i-au spus că trebuia să-şi schimbe Mitsubishi-ul de familie cu altceva, mai potrivit pentru un burlac. Fetele îşi dau seama de o grămadă de lucruri despre tine, în funcţie de maşina pe care o conduci. Mitsubishi-ul spune: divorţat devastat, caută o scorpie care să ia locul ticăloasei anterioare. O Alfa sport, în schimb, spune mai degrabă: tip atrăgător şi tânăr în spirit, în căutare de aventură. Până şi slăbănogul scuturat de convulsii de pe bancheta din spate era un fel de aventură. Negriciosul se gândea, acum sunt ca o ambulanţă. N-am sirenă, dar aş putea claxona maşinile din faţă, să mă lase să trec. Aş putea să trec pe roşu, ca în filme. În timp ce se gândea la asta – o dubiţă Renault albă i-a lovit una dintre portierele maşinii. Şoferul era ultraortodox. Şi nu-şi pusese centura de siguranţă. A murit pe loc în urma impactului. Dar povestea asta nu e nici despre el.

Cine fusese responsabil pentru accident? Bărbatul negricios, care accelerase, ignorând indicatorul pe care scria STOP? Şoferul dubei, care nu-şi pusese centura de siguranţă şi care conducea cu o viteză peste limita admisă? Nu există decât un singur responsabil pentru acest accident. De ce am inventat toate aceste personaje? De ce am ucis un purtător de kippa care nu-mi greşise cu nimic? De ce i-am provocat durere unui bărbat slab, care nici măcar nu trăieşte? De ce am distrus familia unui tip negricios şi chel? Faptul că inventezi ceva nu te exonerează de vină şi, spre deosebire de viaţa reală, în care poţi ridica din umeri şi poţi îndrepta degetul spre

Dumnezeu, aici nu există scuze. Aici tu eşti Dumnezeu. Dacă personajul tău eşuează, atunci tu eşti responsabil pentru asta. Dacă i se întâmplă ceva rău, asta este doar pentru că i-ai dorit răul. Ai vrut să-l vezi înecat în propriul sânge.

Soţia mea intră în cameră şi întreabă: „Scrii?” Adică vrea să întrebe ceva. Altceva. Văd asta pe faţa ei. Dar nici nu vrea să mă deranjeze. Nu vrea, dar m-a deranjat deja. Îi răspund că da, dar nu are nici o importanţă. Nu-mi iese povestea. Nici măcar nu e o poveste deocamdată. E doar o iritaţie. Un fir de mucegai sub unghie. Ea încuviinţează, ca şi cum ar înţelege despre ce vorbesc. Nu înţelege. Asta nu înseamnă că nu mă iubeşte. Poţi iubi şi fără să înţelegi.

Chipsuri

Prima fată pe care am sărutat-o pe gură se numea Vered, adică „trandafir”. A fost un sărut lung, iar dacă ar fi fost după mine, ar fi putut să ţină la nesfârşit, sau cel puţin până când am fi îmbătrânit, ne-am fi cocârjat şi am fi murit, însă Vered i-a pus capăt mult prea devreme. Amândoi am tăcut câteva clipe, după care i-am spus:

— Mulţumesc.

Ea mi-a răspuns:

— Eşti varză! Ştiai?

Iar după încă un moment de tăcere, a adăugat:

— „Mulţumescul” ăsta al tău e moartea pasiunii. Adică tocmai ne-am sărutat. Nu-i ca şi cum aş fi vreo mătuşă care ţi-a adus un cadou.

I-am zis:

— Nu te supăra, ţi-am mulţumit doar.

Iar ea mi-a spus:

— Taci odată! Bine?

Aşa că am tăcut. Nu voiam s-o înfurii tocmai pe ea, prima fată care m-a sărutat pe gură. Voiam să-i fac numai bine, dar nu ştiam cum. După asta, nici ea n-a mai zis nimic, s-a uitat doar puţin la mine, mi-a desfăcut şliţul pantalonilor şi a început să mi-o sugă. Aşa, pur şi simplu, din senin, în mijlocul holului din apartamentul părinţilor ei, care nu erau în momentul acela acasă. N-am zis nimic. Deja înţelesesem că nu ştiam cum să mă port în astfel de momente şi încercam să fac cât mai puţin. După ce mi-a supt-o, ne-am tras-o pe canapeaua din sufragerie, acoperită cu o folie de plastic. După orgasm, am mai aşteptat câteva minute, apoi ne-am tras-o din nou. Mi-a zis că e bine, că ea nu termină niciodată, dar că îi place oricum. Apoi mi-a spus că-i e sete, aşa că m-am dus în bucătărie şi am umplut un pahar cu apă pentru amândoi.

— E prima dată când eşti cu o fată, nu-i aşa? m-a întrebat ea, în timp ce-mi mângâia faţa.

Am încuviinţat, dând din cap.

— Super, mi-a zis ea, acel „mulţumesc” a fost pur şi simplu... ca şi cum... peste o secundă te-aş fi dat pur şi simplu afară. Dar pentru că este prima ta dată – e super.

— Mama spune mereu că „mulţumesc” e singurul cuvânt care nu poate răni niciodată, am zis eu.

— Atunci să ţi-o sugă mă-ta, mi-a răspuns Vered, zâmbind, iar eu m-am gândit: ce zi! Primul sărut. Prima dată când am parte de sex oral. Primul futai. Totul în aceeaşi după-amiază şi într-un mod oarecum miraculos.

Aveam nouăsprezece ani, eram soldat, şi deja destul de copt pentru primul sărut, poate chiar şi pentru primul *blow job*, dar mă simţeam norocos. Pentru că, deşi durase atât de mult, iată că se întâmplase în cele din urmă, şi asta cu o fată frumoasă, cu o fată cu nume de floare.

Vered mi-a spus că are prieten. Nu mi-a povestit asta înainte să ne sărutăm, pentru că un sărut nu-i mare lucru, poţi s-o faci şi dacă ai prieten, şi nu mi-a spus nici în timp ce mi-o sugea, dar asta mai ales pentru că avea penisul meu în gură. În orice caz, în momentul în care mi-a spus, mi-a mai zis şi că speră să nu mă simt jignit sau mai ştiu eu ce, pentru că îi par puţin cam sensibil şi ciudat. I-am spus că sunt surprins, dar nicidecum jignit. Ba chiar din contră, faptul că are prieten şi că s-a culcat totuşi cu mine e chiar puţin flatant. Ea a râs şi a spus:

— „Flatant” e un cuvânt mare. Am prieten, dar e un ratat, pe când tu... de când ne-am sărutat, mi-am dat seama că erai virgin, şi n-ai ce să-i faci, pentru că virginii au ceva cu totul special.

Mi-a povestit că, atunci când era mică, părinţii o trimiteau într-o tabără de vară, iar acolo, seara, după ce luau cina, îngrijitorii aruncau în aer pungi uriaşe de chipsuri, iar ei, copiii, trebuiau să le prindă cu gurile, înainte de a cădea.

— Înţelegi tu, a spus ea, în timp ce-mi mângâia cele cinci fire de păr care-mi răsăriseră pe piept, erau destule chipsuri pentru toată lumea, şi cu toţii ştiam asta, dar nu există nici o altă senzaţie care să se compare cu cea pe care o simţi în momentul în care rupi punga şi mănânci primul din ea.

— Iar acum, că sunt deja început, am spus pe un ton stins, nu mai am nici o valoare?

— Nu exagera, mi-a zis Vered, să zicem doar că valorezi ceva mai puţin.

Am întrebat-o când se întorc părinţii ei şi mi-a răspuns că peste cel puţin o oră şi jumătate. Am întrebat-o apoi dacă ar fi de acord să mai facem o dată dragoste, iar ea mi-a tras o palmă. Nu cu putere, dar destul de tare încât să doară, şi mi-a zis:

— Să nu mai foloseşti „a fi de acord”, spune şi tu „vrei”, fătălăule. Iar după câteva clipe, a adăugat: Eşti ca o cămilă, hm? Îţi imaginezi că, după ce pleci de aici, acolo afară te-aşteaptă un deşert, în care cine ştie când vei mai da de apă.

Apoi mi-a luat penisul în mână şi mi-a zis:

— Nu-ţi face griji. Afară nu te aşteaptă deşertul. Toată lumea şi-o trage acolo şi cu toţii vor continua s-o facă. Şi urâţii, şi proştii, şi rataţii, absolut toţi. Chiar şi tu o vei face.

După ce ne-am mai pus-o o dată, m-a condus la uşă, iar în timp ce-o deschidea, mi-a spus:

— Dacă ne întâlnim întâmplător la restaurant, sau la cinema, sau la mall, iar eu sunt cu prietenul meu, nu te preface că nu mă cunoşti, bine? Urăsc lucrul ăsta. Salută-mă, pur şi simplu, ca pe cineva pe care-l cunoşti din tabăra de cercetaşi, bine?

Am întrebat-o dacă ne mai putem întâlni o dată, iar ea mi-a mângâiat obrazul şi mi-a spus să nu mă simt jignit, dar pur şi simplu nu poate, din cauza lui Asi şi tot restul. Aşa mi-am dat seama că pe prietenul ei îl chema Asi. Nu-mi propusesem să plâng, dar am izbucnit în lacrimi, iar ea mi-a spus:

— Tu eşti din altă lume, zău aşa. În viaţa mea n-am mai întâlnit un ciudat ca tine.

I-am zis că plâng de fericire, dar nu m-a crezut.

— Nu-i deşert acolo, afară, mi-a spus, vei vedea, o să ţi-o tragi până nu mai poţi.

N-am mai întâlnit-o niciodată de atunci. Nici la cinema. Nici la restaurant. Nici la mall. Dar dacă, întâmplător,

citeşte povestea asta, aş vrea să-i mai spun o dată mulţumesc.

Tabula rasa

VACĂ TRISTĂ

A. avea un vis recurent. Îl visa aproape în fiecare noapte, dar dimineaţa, când Goodman sau vreo altă instructoare îl trezeau şi-l întrebau dacă îşi aduce aminte ce a visat, se grăbea să răspundă că nu. Şi asta nu pentru că ar fi fost înfricoşător sau stânjenitor, era un vis banal, în care stătea pe o culme înverzită, lângă un şevalet, pictând în acuarele peisajul pastoral care se întindea la picioarele lui. Peisajul din vis îţi tăia pur şi simplu respiraţia, şi cum A. fusese instituţionalizat de pe vremea când era bebeluş, părea că acea culme înverzită era un produs al imaginaţiei sale sau poate un loc real, văzut în vreo carte sau în vreun film, în timpul orelor de curs. Singurul lucru care făcea ca visul să nu fie unul perfect plăcut era o vacă uriaşă, cu privire umană, care păştea mereu lângă şevaletul lui A. Era ceva enervant şi nelalocul lui la vaca asta: saliva scurgându-i-se din gură, privirea tristă pe care i-o arunca lui A. şi petele negre de pe spinarea ei, care păreau mai degrabă o hartă a lumii. De fiecare dată când îl visa, visul trezea înăuntrul lui A. aceleaşi sentimente – o linişte care se transforma în frustrare, care se transforma întotdeauna

în furie şi care se transforma apoi repede în compasiune. În vis nu rănea niciodată vaca, nici măcar o singură dată, dar mereu şi-ar fi dorit s-o facă. Îşi aducea aminte că în vis căuta o piatră sau o armă, îşi amintea că voia s-o omoare, şi cu toate astea, în cele din urmă, i se făcea milă de ea. Nu reuşea niciodată să termine peisajul pe care încerca să-l picteze în vis. Mereu se trezea prea devreme, gâfâind şi transpirat, după care îi era greu să adoarmă la loc.

A. nu împărtăşise nimănui visul acesta. Voia ca pe lumea asta să existe un lucru numai al lui. Cu toate institutoarele care i se învârteau în jur şi camerele de luat vederi instalate pretutindeni, era aproape imposibil să păstreze ceva numai pentru el, iar pajiştea cu vaca aceea tristă reprezentau pentru A. singurele lucruri care puteau accede la statutul de secret. Un alt motiv – nu mai puţin important – pentru care nu voia să spună nimănui despre vis era faptul că nu-i plăcea deloc de Goodman, iar faptul că-i ascundea existenţa acestui vis secret era un fel de mică, dar semnificativă răzbunare.

GOODMAN

De ce, dintre toţi oamenii din lume, A. îl ura tocmai pe acela care-l ajutase cel mai mult pe lumea aceasta? De ce-i voia A. răul tocmai omului care-l luase sub aripa lui, după ce părinţii îl părăsiseră, şi care îşi dedicase întreaga viaţă lui şi copiilor care-i împărtăşeau soarta? Răspunsul era unul simplu şi cât se poate de clar: dacă există în lumea asta ceva mai enervant decât să depinzi de cineva, acela e să depinzi de un om care-ţi aminteşte lucrul acesta în fiecare clipă. Iar Goodman era exact aşa: un tip care jignea, care controla şi judeca, şi fiecare propoziţie pe care o rostea şi fiecare gest pe care-l făcea aveau un mesaj clar

– soarta voastră e în mâinile mele, iar fără mine aţi fi fost deja morţi cu toţii.

Copiii din orfelinat erau de naţionalităţi diferite, vorbeau limbi diferite şi comunicau foarte puţin, însă cu toţii împărtăşeau o trăsătură biografică esenţială: cu toţii fuseseră abandonaţi în sala de naşteri de către propriii părinţi, în clipa în care aflaseră că nou-născuţii lor sufereau de o boală genetică. Şi boala asta genetică avea un nume latinesc lung, dar toată lumea îi spunea „bătrâneţe”, pentru că îi făcea pe bebeluşii care sufereau de ea să îmbătrânească de zece ori mai repede decât copiii obişnuiţi. Dar tot boala îi ajuta şi să se dezvolte şi să înveţe mult mai repede decât oamenii obişnuiţi, astfel că, la vârsta de doi ani, A. avea deja cunoştinţe de matematică, istorie şi fizică la nivel de liceu, cunoştea pe dinafară mai multe compoziţii muzicale clasice, iar picturile şi desenele lui erau atât de bune, încât, conform spuselor lui Goodman, ar fi putut fi expuse în orice galerie şi orice muzeu din lumea de afară. Dar, aşa cum se întâmplă cu toate bolile, avantajele erau umbrite de dezavantaje. Orfanii din această instituţie ştiau că cei mai mulţi dintre ei nu vor atinge vârsta de zece ani, că vor muri din pricina unor afecţiuni cauzate de „bătrâneţe”: cancer, atac cerebral, diverse afecţiuni cardiace; ştiau că ceasul lor biologic va continua să ticăie cu o viteză ameţitoare, până când inimile lor uzate vor înceta să bată. De-a lungul anilor, le auziseră pe îngrijitoare spunându-le iar şi iar poveştile triste ale copilăriilor lor, poveşti spuse pe acelaşi ton indiferent pe care li se citea seara, înainte de culcare: cum mamele lor ştiuseră, din momentul în care ieşiseră din pântecele lor, că se îndreptau vertiginos către o moarte cumplită, şi cum deciseseră astfel să-i abandoneze. Ce părinte şi-ar dori să se ataşeze de un copil

cu zilele numărate, de parcă ar fi o cutie de lapte cu termen foarte scurt de garanţie?

În timpul meselor festive de sărbători, când era puţin băut, lui Goodman îi plăcea să le spună copiilor o poveste despre cum, pe vremea când era un tânăr obstetrician, a îngrijit pentru prima dată o mamă care şi-a abandonat nou-născutul bolnav de „bătrâneţe”, despre cum îl adoptase şi cum, în decurs de numai trei ani, îl învăţase tot ceea ce unui alt copil i-ar fi luat cel puţin doisprezece ani să înveţe. Lui Goodman îi plăcea să le spună pe un ton afectat de emoţie cum copilul se dezvoltase sub ochii lui cu o viteză uluitoare, amintind de filmările acelea date pe repede înainte, despre dezvoltarea plantelor, care încolţesc, înmuguresc, se dezvoltă, înfloresc şi pârguiesc – totul în mai puţin de un minut. Odată cu copilul, într-un ritm la fel de accelerat, povestea Goodman, în mintea lui a început să se contureze planul de a-i ajuta pe toţi bebeluşii abandonaţi şi lăsaţi să înfrunte singuri enormele provocări ale bolii. Centrul pe care l-a deschis în Elveţia a adunat toţi copiii bolnavi şi nedoriţi şi a pregătit pentru fiecare dintre ei câte un program individual de studiu, menit să-i instruiască, în cel mai scurt timp posibil, pentru a se întoarce în lume, să-şi trăiască în mod independent scurta şi înspăimântătoarea existenţă. De fiecare dată când îşi spunea povestea, Goddman ajungea la final cu ochii în lacrimi, iar orfanii se ridicau în picioare, aplaudându-l şi ovaţionându-l, şi A. se ridica şi el în picioare şi bătea din palme, însă din gura lui nu ieşea nici un sunet.

NADIA

Pentru a putea ieşi în lume, Goddman îi cerea fiecărui orfan să treacă printr-un examen al „înzestrării pentru viaţă”. Examenul acesta, care se organiza în fiecare lună,

urma îndeaproape programa de studiu a fiecărui elev în parte, iar cei care-l promovau cu notă maximă treceau la proba interviului personal. Se zvonea că, în cadrul acestui interviu, Goodman ar pune întrebări dintre cele mai grele, că i-ar ataca fără întrerupere, i-ar umili şi chiar i-ar lovi. Dar dacă reuşeau să treacă şi de etapa interviului, puteau ieşi pe porţile orfelinatului echipaţi cu un act de identitate, cu o scrisoare de recomandare care le atesta pregătirea profesională, cu o mie de franci elveţieni în buzunar şi un bilet de tren spre unul din marile oraşe aglomerate.

Lucrul pe care A. şi-l dorea cel mai mult era să plece de la orfelinat. Mai mult decât să sărute o femeie, mai mult decât să asculte un concert desăvârşit, în interpretarea unor îngeri, şi mai mult decât să creeze o pictură perfectă – mai mult decât toate astea, A. îşi dorea să treacă examenul „înzestrării pentru viaţă” şi interviul care-i urma şi să-şi trăiască puţinul de viaţă care-i rămăsese pe o culme înverzită, sub cerul albastru, printre oameni, şi nu doar printre orfani şi instructori.

De nouăsprezece ori a picat A. examenul lunar. În toată această perioadă, se săturase să vadă ieşind pe porţile orfelinatului şi plecând pentru totdeauna nu puţini copii, parte din ei mai tineri decât el, parte din ei mai puţin inteligenţi şi mai puţin motivaţi. Dar la examenul următor, cel din luna aprilie, îi promisese lui N. că va promova. N. era cu patru luni mai tânără decât el. Şi ea studiase artele plastice, ceea ce-i oferise lui A. prilejul de a o întâlni aproape zilnic. Dintre cele patru limbi oficiale vorbite în Elveţia, la orfelinat învăţau germana, franceza şi italiana. Pentru că prima limbă a lui A. fusese germana, iar prima limbă a lui N. fusese franceza, comunicarea dintre ei era oarecum limitată, însă asta nu-l împiedica pe A. să-i facă zilnic câte un mic dar: un pescăruş origami pictat, o floare adevărată, furată din vaza din sala de mese, un desen

care înfăţişa o creatură înaripată ce semăna cu N., zburând pe deasupra unui gard din sârmă ghimpată.

N. se încăpăţâna să-i spună lui A. pe numele pe care i-l scorniseră, Albert. El, la rândul său, o numea Nadia, după numele unei gimnaste române triste şi agile, pe care o văzuse odată într-un film vechi, difuzat pe un canal sportiv. În conformitate cu regulile centrului, orfanii primeau nume complete şi acte de identitate abia în ziua în care părăseau pentru totdeauna instituţia, iar până atunci le era absolut interzis să-şi atribuie vreun nume sau vreo poreclă, cu excepţia iniţialei primite în ziua în care fuseseră aduşi în centru. A. ştia că, atunci când el şi Nadia vor pleca din orfelinat, vor primi nume complet diferite şi că toată lumea li se va adresa folosind acele nume noi, dar, pentru el, ea va rămâne mereu „Nadia”.

SPONSORUL MISTERIOS

Instituţia era întreţinută din donaţii, şi în spatele fiecărui orfan se afla un sponsor personal, a cărui identitate era păstrată secretă. Sponsorul era cel care oferea iniţiala de identificare a fiecărui orfan, viitorul său nume, planul de studii şi destinaţia de pe biletul de tren pe care-l primeau în ziua în care părăseau orfelinatul. De vreme ce Nadia era vorbitoare de limba franceză, iar A. vorbea germana, presupuseseră că biletele lor de tren îi vor duce spre destinaţii diferite din Elveţia, aşa încât puseseră la cale un plan: primul dintre ei care va ajunge în gară, va scrijeli pe banca situată în cel mai nordic punct numele oraşului în care a fost trimis, iar în momentul în care va ajunge în oraşul respectiv, va merge la intrarea gării centrale dimineaţă după dimineaţă, la ora şapte fix, şi nu va înceta să facă asta până când nu se vor reuni. Dar înainte de asta aveau de trecut examenul. Sponsorul misterios al Nadiei

îşi dorea ca ea să devină medic, era cât se poate de limpede, judecând după programul ei privat de studii. La ultimul examen picase testul de anatomie, dar îi promisese lui A. că data viitoare avea să fie pregătită. Viitorul pe care-l pregătise pentru A. donatorul său misterios era mult mai puţin evident. Pe lângă orele de arte plastice, programul lui particular de studii punea accent pe dobândirea de competenţe sociale şi lingvistice, iar A. învăţa, printre altele, să scrie eseuri şi să compună discursuri bine argumentate, destinate prezentării publice. Oare sponsorul lui A. îşi dorea ca el să devină un artist de renume? Poate. Indiferent ce şi-ar fi propus, părea că ceruse ca A. să-şi lase o barbă deasă şi neîngrijită, potrivită unei figuri boeme, deoarece, spre deosebire de ceilalţi orfani, A. nu primise niciodată un set de instrumente pentru bărbierit, iar în momentul în care încercase, în timpul unei conversaţii cu Goodman, să abordeze acest subiect, fusese întrerupt cu o propoziţie laconică, prin care i se transmitea că ar fi fost mai bine să se concentreze asupra examenului care-l aştepta, în loc „să se ocupe de prostii”. A. credea că sponsorul lui voia ca el să-şi lase barbă pentru simplul fapt că el însuşi avea, la rândul lui, barbă. Odată, prin fereastra de sticlă a sălii de sport, îl zărise pe Goodman stând de vorbă cu un om în vârstă, cu o barbă albă, lungă. A. tocmai terminase o tură de alergare în jurul sălii şi îl văzuse cât se poate de clar pe Goodman arătând către el, şi pe bătrân urmărindu-l cu o privire serioasă şi încuviinţând printr-o mişcare a capului. Ce l-ar fi putut determina pe bărbatul acela bătrân să investească atât de mulţi bani în educaţia unui copil orfan ca A.? Mărinimia? Generozitatea? Poate dorinţa de a-şi spăla păcatele? Şi de ce a ales să investească tocmai într-un copil care suferea de o boală genetică, şi nu într-un copil genial, care cu ajutorul lui ar fi putut să-şi dezvolte

talentele ieşite din comun şi să aducă un beneficiu întregii omeniri? A. se întreba dacă el însuşi ar fi făcut acelaşi lucru pentru un copil bolnav, în cazul în care s-ar fi născut sănătos şi bogat. Cine ştie. Poate că există un univers în care A. însuşi stă alături de Goodman şi arată către un copil orfan, poate chiar către Nadia, în timp ce Goodman îi şopteşte la ureche informaţii despre evoluţia ei, despre pasiunile pe care le are, despre şansele de a lua examenul şi de a-şi trăi restul vieţii în lumea sălbatică şi nesigură care-i înconjura pretutindeni?

EXAMENUL

Timpul alocat pentru examenul scris era de patru ore. A. încheiase celelalte probe chiar în ultima clipă, iar la două dintre ele nici măcar nu apucase să termine de răspuns la toate întrebările. De data aceasta însă a încheiat cu douăzeci şi cinci de minute mai devreme, punând creionul jos. Profesoara l-a întrebat dacă doreşte să predea lucrarea, dar A. a răspuns că nu. Erau mult prea multe în joc de data aceasta. Şi-a recitit cu atenţie răspunsurile, şi-a corectat greşelile de punctuaţie şi a rescris câteva cuvinte care i se păreau ilizibile. Când a expirat timpul, a fost sigur că făcuse o lucrare perfectă. Şi, într-adevăr, din cei şapte candidaţi înscrişi la examenul din aprilie, doar el şi Nadia au trecut la etapa următoare, interviul.

A întâlnit-o exact în momentul în care ieşea din biroul lui Goodman. Nu-i putea povesti nimic, pentru că era însoţită de instructoarea ei personală, dar faţa ei radioasă spunea totul. Acum A. nu mai trebuia decât să treacă de interviul cu Goodman – şi amândoi aveau să plece. Era interesant de văzut care din ei va ajunge primul în gara centrală; care din ei va scrijeli pe bancă numele oraşului scris pe biletul de tren. Şi dacă nu va fi nici o bancă în gară? Pe A.

l-a cuprins deodată groaza. Visul lui nu era doar să plece să de la orfelinat, ci şi să trăiască acolo, în lume, împreună cu Nadia. Şi dacă, din pricina unei mici scăpări în planul lor, se vor rata unul pe altul? Pentru că nici unul nu va şti noul nume al celuilalt şi, dacă nu vor reuşi să-şi transmită numele oraşului spre care se îndrepta unul din ei, era posibil să nu se mai întâlnească niciodată.

— La ce te gândeşti? l-a întrebat Goodman.

— La viaţa mea. La viitorul care mă aşteaptă acolo, afară, a răspuns A. în şoaptă, după care a adăugat repede, pe un ton plin de recunoştinţă, şi la cât de mult datorez acestei instituţii, şi cu precădere dumneavoastră, care m-aţi ajutat să ajung până în acest punct.

— Vorbeşti ca şi cum ţi-ai fi încheiat deja socotelile aici şi mi-ai flutura o batistă albă de la fereastra trenului, a zis Goodman, cu faţa schimonosită de un zâmbet urât. Pentru cineva care a dat examenul de nouăsprezece ori, atitudinea asta a ta pare puţin cam arogantă, nu crezi?

— Lucrarea mea a fost excelentă de data aceasta, a bâiguit A., sunt sigur de asta.

— Eşti sigur, l-a întrerupt Goodman, dar eu, din păcate, nu sunt chiar atât de sigur.

— De data aceasta toate răspunsurile mele au fost corecte, a insistat A.

— Aaaa, a şuierat Goodman, de asta nu mă îndoiesc nici eu. Dar examenul nu înseamnă doar răspunsuri corecte scrise pe o foaie de hârtie. Dincolo de răspunsul la întrebare există deopotrivă intenţie şi caracter, iar în ceea ce priveşte aceste două chestiuni, mă tem că încă ai foarte multe de învăţat.

A. stătea în faţa lui, şocat. Căuta cu fervoare în mintea lui un argument care să-l facă pe Goodman să-şi schimbe părerea, dar singurele cuvinte care i-au ieşit din gură au fost:

— Te urăsc!

— În regulă, a încuviinţat Goodman, după care a apăsat imediat butonul interfonului şi a cerut să fie chemată instructoarea personală a lui A., să-l conducă înapoi în dormitorul lui. E bine că mă urăşti. Face parte din procesul de dezvoltare. Eu nu fac ceea ce fac pentru a fi iubit.

— Te urăsc, a repetat A., simţind cum clocotea furia înăuntrul lui, poate îţi închipui că eşti un om bun, dar de fapt eşti arogant şi rău. În fiecare seară, când merg la culcare şi închid ochii, îmi imaginez cum mă trezesc dimineaţa şi descopăr că ai murit.

— E foarte bine, a continuat Goodman, toate pedepsele pe care ţi le aplic eu, toată ura pe care o simţi faţă de mine, toate sunt parte dintr-un plan care te pregăteşte pentru ceva cu adevărat măreţ. Pe când afecţiunea sau gratitudinea nu fac nicidecum parte dintr-un astfel de plan.

EVADAREA

A fost nevoie de patru oameni de ordine pentru a-l îndepărta pe A. de Goodman. De pe urma scurtei şi violentei confruntări cu ei, A. s-a ales cu o vânătaie uriaşă pe frunte şi cu două falange rupte la mâna stângă, dar nici pe departe doar cu atât. S-a mai ales şi cu legitimaţia unuia dintre oamenii de ordine, pe care reuşise să i-o smulgă de pe uniformă în timp ce se luptau şi pe care o ascunsese în buzunar, fără ca nimeni să observe.

În noaptea aceea, A. s-a prefăcut că merge la culcare, dar la exact ora unu, s-a dat jos din pat şi a început să se îndrepte cu paşi silenţioşi spre ieşirea din aripa de clădire care găzduia dormitoarele orfanilor. Cu ajutorul legitimaţiei furate, ştia, va reuşi să iasă din clădire. Lângă aripa care adăpostea dormitoarele se găsea o alta, în care se aflau camerele de oaspeţi, unde orfanilor le era interzis

să intre, iar imediat după aceasta era poarta principală. A. nu mai trecuse niciodată de poarta aceea, dar avea încredere că legitimaţia gardianului va reuşi s-o deschidă până şi pe aceasta. Iar dacă nu va reuşi, se va căţăra şi va sări pe deasupra ei, sau va săpa pe dedesubtul ei, sau va ieşi pur şi simplu prin ea, va face orice va fi nevoie pentru a pleca de acolo.

A. şi-a continuat drumul pe coridorul care făcea legătura cu aripa de clădire ce adăpostea camerele de oaspeţi. Aici erau cazaţi sponsorii misterioşi atunci când veneau în vizitele lor periodice, pentru a primi informaţii la zi legate de evoluţia potejaţilor lor. A. îşi imaginase întotdeauna aripa aceasta ca pe un fel de hotel, cu o sală mare de mese, cu candelabre atârnând din tavan, dar în realitate arăta complet diferit. Holul principal semăna cu cel al unei clădiri de birouri, iar fiecare uşă dădea spre o cameră care semăna cu o scenă de teatru: o sală semăna cu un buncăr militar, o alta semăna cu o sală de clasă din şcoala primară, iar o alta avea în centrul ei o piscină, în mijlocul căreia plutea un cadavru dezbrăcat. A. şi-a luminat drumul cu ajutorul unei lanterne vechi, pe care o luase din camera amenajată astfel încât să pară un buncăr, şi a îndreptat fasciculul de lumină către faţa cadavrului. Aceasta fusese transformată într-o masă de sânge şi carne, dar A. a recunoscut-o imediat: a sărit în apă şi a strâns în braţe trupul gol al Nadiei. Se simţea zdrobit. Devastat. Terminat. Evadarea aceasta ar fi trebuit să-l ducă afară, la o viaţă mai bună, iar acum, într-o singură clipă, întreaga lui dorinţă pierise. Fără Nadia, nu-şi mai dorea absolut nimic. A auzit pe cineva trăgând apa la toaletă şi a ridicat capul. Din vestiarul bărbaţilor a ieşit un individ atletic, roşcat, îmbrăcat în costum de baie. L-a observat imediat pe A. în piscină şi a început să strige în franceză, iar în numai câteva secunde, în cameră au intrat patru gardieni.

Bărbatul atletic şi roşcat le-a spus ceva pe un ton gutural, arătând spre A. şi spre cadavru. Gardienii s-au aruncat în apă, încercând să-i despartă pe A. şi pe Nadia, dar A. s-a opus. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era mirosul de clor şi de sânge, apoi întuneric.

FURIE ŞI FAPTE BUNE

A. s-a trezit legat de scaun. Se afla în prima cameră de oaspeţi pe care o văzuse, buncărul militar prăfuit, din care luase lanterna. Lângă el se afla Goodman.

— Cineva a ucis-o pe N., i-a zis el lui Goodman cu voce gâtuită.

— Ştiu, a încuviinţat Goodman.

— Cred că a fost un tip roşcat, scund... a şuierat A.

— E în regulă, a spus Goodman, îi aparţinea.

— Nu e în regulă, s-a tânguit A., a fost ucisă! Trebuie să chemi poliţia...

— Pentru a putea fi ucis, trebuie să fii mai întâi om, a zis Goodman pe un ton didactic, iar N. nu era om.

— Ea... ce? Cum îndrăzneşti??? a izbucnit A. N. a fost un om minunat, o femeie bună...

— N. a fost o clonă, l-a întrerupt Goodman, era o clonă a lui Natalie Loreaux, soţia omului care a comandat-o, adică Philippe, bărbatul scund şi roşcat pe care l-ai văzut.

A. şi-a deschis gura, să spună ceva, dar părea că aerul refuză să-i intre în plămâni. Camera se învârtea în jurul lui, iar dacă nu ar fi fost legat de scaun, cu siguranţă s-ar fi prăbuşit.

— Nu ai pentru ce să-ţi faci griji, a zis Goodman, aşezându-şi o mână pe umărul lui, într-un gest menit să-l liniştească. Natalie Loreaux cea adevărată este încă în viaţă şi îşi aşteaptă nerăbdătoare soţul, care în curând se va întoarce acasă, după o scurtă călătorie de afaceri în

Elveţia. Iar acum, după ce Philippe şi-a vărsat întreaga furie asupra clonei ei, va întâmpina în prag un soţ mult mai iubitor şi mult mai liniştit. Şi nu pot decât să presupun că, la întoarcerea acasă, Philippe va reuşi să aprecieze ceva mai mult calităţile lui Natalie, pentru că amândoi ştim, şi tu, şi eu, că este înzestrată din plin cu aşa ceva.

— Dar a ucis-o... a bâiguit A.

— Nu, l-a corectat Goodman, a distrus o clonă.

— Era om... a insistat A.

— Arăta ca un om, l-a corectat Goodman, exact aşa cum şi tu arăţi ca un om.

— Dar sunt om! a urlat A., m-am născut bolnav de bătrâneţe şi am fost abandonat de mama... dar privirea batjocoritoare din ochii lui Goodman l-a împiedicat să-şi încheie fraza. Şi eu sunt clonă? a întrebat A. cu lacrimi în ochi. Şi pe mine m-a comandat o persoană apropiată care mă urăşte?...

— Pe tine? a zis Goodman zâmbind. Cu tine e ceva mai complicat.

— Complicat? a bâiguit A., iar Goodman a ridicat o oglindă mică de pe scaun şi a aşezat-o în faţa lui.

În oglindă, A. a văzut că barba lui deasă dispăruse cu totul, iar din ea nu mai rămăsese decât o mustăcioară fină, chiar sub nas, iar părul îi era pieptănat cu cărare pe-o parte, într-un mod ciudat şi urât. Acum, în timp ce se privea în oglindă, A. şi-a dat seama pentru prima dată că era îmbrăcat într-o uniformă militară maronie.

— Iată, dragul meu, numele tău e Adolf, i-a spus Goodman, iar stăpânii tăi trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

TABULA RASA

Bătrânul cu barba albă i-a aruncat lui A. o privire cercetătoare.

— Puteţi să vă apropiaţi de el, domnule Klein, a zis Goodman. E legat, nu poate să vă facă nici un rău.

— Trebuie să recunosc că seamănă izbitor, a spus bătrânul cu voce tremurătoare.

— Nu seamănă cu el, domnule, l-a corectat Goodman, este chiar el. Adolf Hitler sută la sută. Nu doar trupeşte, ci şi pe dinăuntru: aceeaşi minte, acelaşi temperament, aceleaşi talente. Vreau să vă arăt ceva.

Goodman a scos din geanta lui de piele o tabletă, pe care a pus-o în faţa bătrânului. A. nu putea să vadă imaginile, dar putea să-şi audă vocea venind dinspre ea. Se auzea urlându-i lui Goodman că-l urăşte şi că-i doreşte moartea.

— Aţi văzut? a întrebat Goodman mândru. Aţi observat mişcările mâinilor? Aţi văzut cum...

Acum A. se auzea spunând lucruri pe care nu le rostise niciodată, un discurs despre o Germanie puternică, despre o Germanie care nu va îngenunchea niciodată în faţa nimănui. Goodman a oprit filmul.

— Vedeţi? l-a întrebat el pe bătrân, este el, întocmai. I-am luat mintea tabula rasa şi am pus totul acolo. Din clipa în care a tras pentru prima dată aer în piept, am început să-l pregătim pentru momentul acesta.

Goodman a scos din geantă o armă de foc şi un cuţit şi le-a aşezat pe amândouă în faţa bătrânului.

— Nu ştiam pe care dintre ele o veţi prefera, a zis, ridicând din umeri. Între timp, cu voia dumneavoastră, eu aştept afară, în faţa uşii.

SOLUŢIA FINALĂ

Bătrânul a îndreptat arma spre fruntea lui A.

— Toată viaţa am aşteptat clipa asta, a spus el. Încă din ghetou, când mi-am pierdut părinţii şi fraţii, am jurat că voi supravieţui şi voi răzbuna vieţile curmate ale celor dragi mie.

— Trage odată, l-a zorit A., asta oricum nu schimbă cu nimic lucrurile. Nu mai am nici un motiv să trăiesc pe lumea asta.

— Dar nu aşa ar fi trebuit să decurgă lucrurile, a zis furios bătrânul, tu ar fi trebuit să plângi acum, să mă implori să-ţi cruţ viaţa.

A. a închis ochii şi a şoptit:

— Sunt Albert.

Mâna bătrânului a început să tremure.

— Eşti Hitler, s-a tânguit el, eşti un diavol viclean care chiar şi acum, în ultimele lui clipe, continuă să încerce să înşele...

— Sunt Albert, a şoptit din nou pentru sine A., cu ochii închişi.

Se imagina pe el şi pe Nadia pe culmea aceea înverzită, stând unul lângă celălalt în faţa a două şevalete gemene şi pictând un apus roşu ca sângele. Sunetul puştii armate venea către el de foarte departe. Nadia şi-a ridicat privirea de pe şevalet.

— Vezi? a întrebat ea, cu zâmbetul acela uriaş pe buze, Nu ţi-am zis eu că în cele din urmă vom fi împreună?

Acasă

Totul a început cu puţin înainte ca Hillel să împlinească doi ani. Yochai încerca să-l lase pe micul Hillel la grădiniţă, iar acesta din urmă striga „Acasă! Acasă!”, în timp ce se zvârcolea pe podeaua rece şi continua fără întrerupere: „Acasă! Acasă!”

Educatoarea îi spunea să-l ignore, să-l lase şi să plece pur şi simplu, iar Yochai, care încă din copilărie făcuse întotdeauna ceea ce-i spusese educatoarea, îşi lua rucsacul şi pleca.

La grădiniţă, urletele continuau, aşa cum continuau şi în casele prietenilor şi ale bunicilor. Acolo nu erau educatoare care să intervină, iar Yochai ceda imediat, îl lua pe micul Hillel în braţe, îl ducea înapoi la maşină şi se întorcea cu el acasă. Uneori, câte o bunică le atrăgea atenţia că nici măcar nu terminaseră de mâncat chifteluţele pe care le pregătise sau nici măcar nu apucaseră s-o vadă pe mătuşa care urma să vină în vizită şi care trebuia să ajungă în doar câteva minute, dar Yochai nu făcea decât să ridice din umeri în timp ce cobora treptele, spunând: „Dacă i te împotriveşti, nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile”, după care dispărea. Undeva adânc în sufletul lui, ştia că era la fel ca la grădiniţă, după un minut, două, Hillel avea să se liniştească, dar ceva din ţipetele acelea se potrivea perfect dorinţelor sale. Şi nu că acasă la ei ar fi fost grozav; două camere şi jumătate, în oraşul vechi, undeva în partea de nord a localităţii, genul de apartament care, dacă ar fi apărut într-un anunţ la rubrica imobiliare, ar fi fost însoţit de cuvintele „necesită îmbunătăţiri”. Ceea ce nu-l împiedica însă pe proprietar să ceară o chirie de o mie opt sute de dolari pe lună. Şi să-i şi primească. Poate datorită amplasării, care era cu adevărat bună. Apartamentul era situat central, dar într-o zonă foarte liniştită. Asta cu excepţia nopţilor în care vecina din clădirea de vizavi începea să ţipe. Ferestrele dormitorului

vecinei erau chiar în faţa dormitorului lor, iar în momentul în care începea să ţipe, devenea imposibil să mai adormi.

„Fă-mă bucăţi!” striga. „Rupe-mă-n bucăţi, trage-mi-o până mă laşi lată!”

— Ce fel de om ar spune astfel de lucruri? se întreba Hodia în şoaptă. Pare mai degrabă un dezaxat care bate măr pe cineva, nu o femeie care face dragoste.

— Dar poate nu face dragoste? încerca Yochai să-i ia apărarea. Poate că cineva chiar i-o trage până o lasă lată.

Vocea ei chiar nu suna ca vocea cuiva care face dragoste, sunetele pe care le scotea părând mai curând gemete sălbatice de durere şi plăcere, care trezeau pe toată lumea din ambele clădiri, deşi nici unul dintre vecini nu vorbea cu ea despre lucrul acesta. Era ca şi cum ţipetele acelea ar fi fost ca un fel de pogrom care înfricoşa toată strada, silindu-i pe toţi să rămână în casele lor în tăcere, până când furia se stingea şi trecea pericolul. Yochai şi-ar fi dorit foarte mult să discute cu cineva despre asta, dar îi era ruşine. Din câte se părea, tuturor le era ruşine. Ruşinea lui Yochai era alimentată de un lucru cât se poate de clar, şi anume de faptul că el şi Hodia nu aveau absolut nici un motiv să ţipe aşa. Aşa că, de fiecare dată când femeia aceea începea să ţipe, el simţea că era un protest la adresa vieţii lor sexuale, mult mai puţin creative. Şi nu era că n-ar fi încercat să înveţe câte ceva de la vecină. Chiar îşi dorea să i-o tragă iubitei lui Hodia până ar fi lăsat-o lată, dar cumva, nu se ştie cum, la ei totul era mult mai domestic şi mai controlat.

— Numai animalele se împerechează aşa, spusese odată Hodia despre vecină, iar câteva zile mai târziu, în timp ce ea şi Yochai făceau dragoste, acesta din urmă a încercat să-şi imagineze că ar fi un urs, sau un tigru, sau un câine, dar, în afară de faptul că a muşcat-o de ceafă,

ceea ce a înfuriat-o teribil pe Hodia, absolut nimic nu s-a schimbat.

Şi Hillel se trezea din pricina ţipetelor vecinei. Yochai ştia, deoarece îl văzuse stând în picioare în pătuţ şi ascultând cu atenţie. Dar, deşi îl trezeau, Hillel nu plângea niciodată din pricina lor, doar stătea nemişcat şi asculta fascinat. Iar după ce totul se termina, se întindea înapoi în pătuţ, gângurea ceva de neînţeles şi adormea la loc.

Asta se întâmpla într-o zi ploioasă de iarnă, în timp ce se întorceau de la grădiniţă. În clipa în care Yochai a deschis uşa, Hillel a zbughit-o pe lângă el direct în salon şi a început să privească în jur: s-a uitat la cutia plină ochi cu jucării de plastic şi jucării electronice pe jumătate stricate; s-a uitat la tablourile îngrozitoare pe care le primiseră în dar de la fratele cel mic al Hodiei şi pe care se simţiseră datori să le atârne pe pereţi; s-a uitat la covorul obosit şi deşirat de pe podeaua bucătăriei, care părea singurul supravieţuitor al unui holocaust al covoarelor, după care s-a aruncat pe podeaua rece şi a început să ţipe: „Acasă! Acasă!” La început, Yochai a încercat să-i vorbească. Să-i explice că erau deja acasă şi că totul e în regulă. Dar n-a mers. Asta şi pentru că Hillel nu-l asculta, şi pentru că undeva adânc în sufletul lui Yochai nu spunea adevărul. Apartamentul acela trist nu era tocmai o casă, iar a spune că totul e în regulă – şi asta era destul de nepotrivit situaţiei. Aşa că, foarte curând, Yochai s-a trezit luând copilul în braţe, punându-l în maşină, aşezându-l în scaunul lui special şi pornind la drum.

— Acasă! Acasă! continua să strige Hillel, iar Yochai încerca să-i zâmbească în oglinda retrovizoare şi să-i spună:

— Tati caută, tati caută.

Au mers până la Herzelyia, fără a găsi pe drum nimic care să semene măcar cu o casă, şi nu s-au întors decât

atunci când Hillel a obosit de la atâta ţipat şi a adormit. Când au ajuns, s-a întâmplat un mic miracol, iar Yochai a găsit un loc de parcare chiar în faţa clădirii, şi în clipa în care îl ridica pe Hillel cu atenţie din scaun, aşezându-i capul pe umărul lui, i-a observat pe vecina din clădirea de vizavi şi pe bărbatul care i-o trăgea până o lăsa lată, stând pe trotuar şi privindu-l. Amândoi aveau în mâini pungi de plastic pline de cumpărături.

— Ce dulceaţă! a şoptit vecina, lăsând pungile pe trotuar. S-a aplecat puţin în faţă, ca să-l mângâie pe Hillel, dar s-a oprit în mijlocul gestului.

— E în regulă, i-a spus Yochai cu un zâmbet, poţi să-l atingi, nu se trezeşte. Doarme profund.

Vecina a mângâiat părul creţ al lui Hillel, iar băieţelul s-a înfiorat uşor. Era prima dată când Yochai o vedea de aproape, şi nu doar ca pe o umbră mişcătoare, de la balcon. Era scundă, avea un ten urât şi zâmbea tot timpul.

— E cel mai mic copil al vostru? a întrebat bărbatul care i-o trăgea până o lăsa lată şi care era aproape chel şi cu cel puţin douăzeci de ani mai bătrân decât ea.

— E singurul nostru copil, a răspuns Yochai, deocamdată.

Bărbatul care i-o trăgea până o lăsa lată i-a povestit că el avea patru, de la o femeie care acum nu mai vorbeşte cu el, şi că cel mai mare dintre ei e deja în armată.

— Nu există pe lumea asta lucru mai bun decât copiii, a zis el, trecându-şi mâna prin puţinul păr care-i mai rămăsese.

Vecina şi tatăl de patru copii au plecat, iar Yochai a rămas cu Hillel în braţe, privind de afară lumina aprinsă din salonul propriei case. Ştia că Hodia se întorsese deja de la şcoală şi că în mod sigur îşi făcea griji. Abia acum îşi dădea seama că, atunci când plecase cu Hillel, uitase să-şi ia telefonul mobil. Cu siguranţă încercase să ia legătura cu

ei. Când vor intra în casă, va fi supărată, dar îi va trece imediat şi va începe să plângă, povestindu-le cât te frică i-a fost că li s-ar fi putut întâmpla ceva rău. Chiar nu fusese înţelept din partea lui să-l ia astfel pe Hillel, fără s-o prevină. Şi el ar fi fost foarte îngrijorat, dacă ar s-ar fi aflat în locul ei. Yochai l-a ridicat cu grijă pe Hillel, care alunecase puţin mai jos de umărul său, şi s-a apropiat de intrarea în bloc. Aerul avea mirosul acela plăcut, de după ploaie, iar corpul lui Hillel, lipit de trupul lui, se simţea asemenea unei sticle pline cu apă caldă. A mai inspirat de câteva ori aerul răcoros şi parfumat care învăluia strada întunecată, după care şi-a continuat drumul spre casa scărilor.

Pineapple Crush

Primul fum îţi colorează lumea întreagă. Păstrează-l pentru seara – şi apoi toate porcăriile care rulează pe ecranul televizorului tău îţi vor părea deodată uluitoare. Fumează-l la amiază, înainte să te urci pe bicicletă, şi totul se va transforma într-o aventură. Dacă-l tragi dimineaţa, imediat după ce te trezeşti, înainte chiar să-ţi bei cafeaua – îţi va da puterea să te târăşti jos din pat sau să te culci la loc încă vreo câteva ore.

Primul fum pe care-l tragi în viaţa ta e ca un prieten din copilărie, ca prima iubire, ca o reclamă la viaţă. Pentru că e altfel decât viaţa, pentru că este ceva ce, dacă aş fi putut, aş fi readus de mult în magazine. Reclama asta nu

pune nici o presiune, totul e frumos, totul curge, totul are gust, totul e perfect. După prima, vor veni altele, care să te ajute să îmblânzeşti realitatea, să faci ziua ceva mai suportabilă, însă nu vor mai fi niciodată ca prima experienţă.

Eu îl trag întotdeauna pe primul seara, la apus. *After-schoolul* la care lucrez se află la mai puţin de un kilometru de mare, închid la ora cinci, când mama lui Raviv, dintr-a doua, ajunge, mereu transpirată din cap până-n picioare şi ultima, să-şi ia mucosul de acolo. Asta îmi lasă îndeajuns de mult timp pentru comisioane, dacă am de făcut vreunul, pentru o cafea scurtă pe Ben Yehuda sau în Yarkon, după care mă plimb pe promenadă. Acolo aştept cu nerăbdare ca soarele să sărute marea, la fel cum un copil îşi aşteaptă sărutul de noapte bună, aşa cum un adolescent neîndemânatic şi plin de coşuri îşi aşteaptă primul sărut franţuzesc în noaptea balului, aşa cum un bătrân acoperit de riduri îşi aşteaptă sărutarea umedă pe obraz de la nepoata sa. Iar în clipa în care soarele începe să se scufunde în mare, îmi scot *jointul* din pachetul de Noblesse şi îl aprind.

Fumez în linişte. Încerc de fiecare dată, încerc să trăiesc momentul, să simt briza atingându-mi faţa, să mă bucur de culorile cerului şi de modul în care marea se unduieşte în lumina roşiatică a soarelui. Încerc, dar nu prea reuşesc, pentru că, imediat după primul fum, încep să-mi treacă prin cap tot felul de gânduri despre cum a fost o greşeală s-o numesc pe Romi dintr-a-ntâia „pişăcioasă”, pentru că nemernica mică îi va spune scorpiei de mă-sa despre asta, iar aia va merge aţă la directoare. Mă mai gândesc şi la cum se face că învăţătoarea aia înaltă şi slabă de la clasa a doua e mereu mult mai drăguţă cu mine decât toate celelalte, aşa că mă întreb dacă nu cumva, cine ştie, poate ieşi ceva de-aici. Şi mă mai gândesc şi la bogătanul de

frate-meu, care o bate zi de zi la cap pe mama să nu-mi mai plătească chiria, de parcă ar fi problema lui. Mereu încerc să alung toate gândurile astea, să nu-mi irosesc pe ele cele mai bune momente ale zilei, iar uneori chiar reuşesc. Dar chiar şi când nu reuşesc, cred că atunci când prin minte îţi trec gânduri rele despre fratele tău, e preferabil să fii fumat.

Viaţa e ca o măsuţă joasă şi urâtă, pe care foştii chiriaşi ţi-au lăsat-o în sufragerie. În cea mai mare parte a timpului o vezi, ştii că e acolo, dar uneori se poate întâmpla să uiţi de ea şi te trezeşti lovindu-te la fluierul piciorului sau la genunchi, şi te doare. Şi aproape întotdeauna îţi rămâne un semn. Când fumezi, masa nu dispare. Numai moartea poate face lucrurile să dispară. Dar o ţigară bună poate să mai şlefuiască puţin colţurile, le mai poate rotunji. Iar atunci când te loveşti, doare mai puţin.

După ce termin de fumat, mă urc pe bicicletă şi fac o tură scurtă prin oraş. Mă uit la oameni. Şi dacă văd pe cineva cu adevărat interesant, care e aproape întotdeauna de sex feminin, încep s-o urmăresc şi să-mi imaginez o poveste despre ea: cea la care urla prin telefon femeia pe care am urmărit-o ultima dată era sora ei mai mică, ce-i făcea mereu ochi dulci soţului ei, în timpul meselor pe care le luau împreună vinerea seara, îngheţata pe care a cumpărat-o de la cofetărie era pentru răsfăţatul de fiu-său, iar oprirea la farmacie era pentru a-şi cumpăra pilulele care-o împiedicau să mai facă un puşti răsfăţat. După asta, dacă vremea e bună, mă tolănesc pe o bancă de pe bulevardul Ben Gurion, îmi aprind o ţigară obişnuită şi rămân acolo până trece efectul *jointului*. După ce dispare complet, sar din nou pe bicicletă. Şi mă întorc acasă. La televizor, la Tinder, la jocurile de calculator şi la muzica *trance*.

Sunt deja aproape patru ani de când îmi fumez primul joint la apusul soarelui. Au fost câteva care m-au convins să le aprind mai devreme. Dar poţi să le numeri pe degete. Iar o personalitate atât de uşor de impresionat şi dependentă ca mine poate fi mândră de lucrul ăsta. Peste o mie de *jointuri* pe plaja Frishman, la apusul soarelui. Peste o mie de *jointuri* neîntrerupte de nimic, până când a apărut ea, cu acel „Scuze”. „Scuze.” Atât de blând şi de cald, încât înainte să mă întorc spre ea decisesem deja că era urâtă, pentru că frumoasele nu au nevoie de atâta blândeţe, oamenii le împlinesc oricum toate dorinţele.

Era mai mare decât mine, în jur de patruzeci de ani. Cămaşă albă, fustă neagră. Părul castaniu, adunat la spate. Privire inteligentă. Tenul strălucitor, câteva riduri, mai ales sub ochi, dar care nu o făceau decât să pară mai sexy.

Am vrut să întreb dacă o pot ajuta cu ceva, dar, din cauza *jointului*, n-am reuşit să scot decât un fel de „Ce-i?”, uşor cam agresiv. Asta îmi imaginez eu, că am fost cam agresiv, pentru că ea a dat un pas în spate şi a spus:

— Îmi cer scuze. Nu are importanţă.

Mi-am dres gâtul şi am zis:

— Nu, nu, e în regulă. Spune-mi. Ce voiai să mă întrebi?

Mi-a zâmbit timid şi mi-a spus aproape în şoaptă:

— Voiam să te întreb dacă aia e iarbă.

Nu părea genul care să oprească lumea pe stradă şi să întrebe aşa ceva, şi nici nu părea a fi poliţistă. Aşa că am încuviinţat, dând din cap.

— Îmi dai şi mie puţin? m-a întrebat ea, întinzând două degete spre mine. Mâna îi tremura.

I-am dat. A încercat să tragă din ţigară şi să-mi mulţumească în acelaşi timp. Şi totul a sfârşit într-o bâlbâială. Am zâmbit amândoi. Ea a renunţat la „mulţumesc”, a mai tras o dată lung din ţigară şi a ţinut

fumul în plămâni, asemenea cuiva care-şi ţine respiraţia înainte de a se cufunda în apă. De ani de zile nu mai văzusem pe cineva care să fumeze aşa, ca un copil. Voia să-mi dea înapoi *jointul*, dar i-am făcut semn să-l mai ţină. După încă vreo câteva fumuri, a încercat din nou să mi-l dea, iar de data asta l-am luat.

— Uau! a zis, n-am mai fumat de atât de mulţi ani, încât am şi uitat cât e de plăcut.

Aş fi vrut să-i spun şi eu ceva inteligent, dar tot ce-am găsit potrivit de spus a fost că-i marfă bună. Ea a încuviinţat şi mi-a mulţumit. I-am răspuns că n-are pentru ce, după care a plecat.

Şi asta a fost tot. Povestea ar fi trebuit să se încheie acolo. Dar, aşa cum am mai spus, când sunt fumat urmăresc oameni, mai ales femei, aşa că am urmărit-o şi pe ea. A mers pe jos până la Ben Yehuda, acolo şi-a cumpărat un suc de mango Island, despre care reclama spune că are gustul unei vacanţe în China, ceea ce mie îmi produce mereu o asociaţie neplăcută, ducându-mă cu gândul la rahatul de cămilă. De la Ben Yehuda a luat un taxi. Am urmărit taxiul de pe bicicletă şi am văzut-o coborând şi apoi intrând într-unul din holurile Turnurilor Akirov, dar nu înainte de a-l saluta pe paznicul de la uşă. Patruzeci de ani, cămaşă albă, călcată, Turnurile Akirov, nu tocmai genul de persoană cu care te-ai aştepta să tragi un *joint* pe plajă.

Pe drum spre casă, mi-am spus că ar fi trebuit să mă dau la ea. Să-i cer numărul de telefon. Creierul meu lacom continua să mă certe pentru faptul că nu încercasem să profit de situaţie, să obţin vreun avantaj, dar inima-mi spunea cât se poate de limpede că nu ar fi fost deloc frumos din partea mea. Îmi ceruse un *joint*, asta îşi dorea, şi sigur că m-aş fi putut da la ea, dar faptul că atunci când o femeie îmi zâmbeşte pe stradă, iar eu îi zâmbesc la

rândul meu, fără a încerca să ajung mai departe, spune totuşi ceva bun despre mine. Poate şi despre ea, având în vedere faptul că ea a reuşit să scoată la lumină partea asta din mine.

În ziua care a urmat celei în care am fumat cu Akirov, plec de la serviciu devreme. Mama lui Raviv a venit să-l ia încă de la patru şi un sfert, pentru că aveau programare la medicul specialist. În cele treizeci de secunde în care îşi îmbracă puştiul mucos şi pătat, aşezându-i ghiozdanul în spate, reuşeşte să repete de cinci ori „medic specialist”. Doar că nici măcar o dată nu spune în ce domeniu e specialist. Poate în muci.

Îmi iau bicicleta şi ajung pe plajă mai devreme decât de obicei. Mă aşez pe o bancă şi privesc trecătorii, aşteptând apusul soarelui. Nu e prea multă mişcare în jur. Tot felul de turişti, îmbrăcaţi în tricouri şi treninguri, mirându-se că în februarie aici nu e ger. Tot felul de israelieni vorbind la telefoanele mobile sau grăbindu-se spre cine ştie ce loc, fără să observe măcar că se află atât de aproape de mare. Când prima rază a soarelui atinge valurile, nu-mi aprind ţigara. În loc să dau foc *jointului*, mai aştept trei, patru minute, fără să ştiu măcar de ce.

În timp ce fumez, mă uit la apa mării, încerc să trăiesc clipa, să experimentez frumuseţea, dar, ca de obicei, nu reuşesc. Gândurile îmi zboară prin cap în toate direcţiile. Mi-l imaginez pe Raviv la medicul specialist. Poate suferă de o boală terminală. Bietul copil! Toţi copiii de la *afterschool* râd de el. La fel şi eu. L-am poreclit Mucosul şi-l imit ştergându-şi nasul cu mâneca. Îmi jur că nu voi mai face asta, iar gândurile mi se îndreaptă din nou către ea. La Akirov. Undeva în adâncul meu sperasem că va veni şi astăzi; oricum este şi aşa destul de ciudat ca o femeie să vină la tine şi să-ţi ceară aşa, din senin, să fumaţi împreună, în mijlocul promenadei, darămite să se întâmple

asta două zile la rând? Termin de fumat, dar rămân acolo până când soarele dispare complet. Nu e frumos din partea mea s-o numesc Akirov. Şi ce dacă locuieşte acolo? E vreun stigmat? E ca şi cum l-ai numi pe un arab „Arab” sau pe un rus „Rus”. În ciuda faptului că îmi ridic problema asta, continui oricum să mă comport aşa. Începe să mi se facă frig. La prânz era cald, aşa că nu-mi luasem cu mine un hanorac.

Mă ridic şi fac un pas spre bicicletă, când o văd apropiindu-se. Încă nu mă vede, cel puţin aşa cred. Mă întorc cu spatele la ea şi încep să scotocesc prin buzunare. De cele mai multe ori, îmi pregătesc un singur *joint* dinainte. Dar astăzi am două, pentru că-i promisesem unul lui Yuri, rusul din echipa de gardieni care păzeşte porţile şcolii. Cum n-a mai reuşit să ajungă la serviciu, am rămas cu *jointul* în pachet. Îl scot şi-l aprind, ca şi cum ar fi cel mai firesc lucru din lume, ca şi cum n-aş fi deja praf de la cealaltă ţigară, trag repede două fumuri cu spatele la ea, în timp ce ea se apropie, apoi mă întorc. E acolo, foarte aproape, la zece paşi distanţă, dar nu mă observă. Vorbeşte cu cineva la telefon. Nu e o conversaţie plăcută. Îmi dau seama imediat. Am avut destule conversaţii de genul ăsta, ca să le recunosc pe loc. Închide telefonul exact în clipa în care trece pe lângă mine. Cred că plânge. Merg în spatele ei. Repede. Dar nu alerg. Nu vreau să par disperat. Când ajung în dreptul ei, spun „Scuze”, dar cu accent american. Ca bătrânii evrei americani, care îţi spun mereu „Scuze” în ebraică, iar când te opreşti să vezi ce vor, încep să-ţi vorbească în engleză. Ea ridică privirea. Nu mă recunoaşte.

— Ai pierdut asta, îi spun şi îi întind *jointul* aprins.

Ea intră în joc. Zâmbeşte şi-l ia. În timp ce stă în faţa mea, îi văd ochii şi sunt sigur că a plâns.

— Uau! îmi zice, mi-ai ieşit în cale exact la momentul potrivit. Ca un înger.

— De ce ca unul? o întreb eu. Chiar sunt înger. Dumnezeu m-a trimis pe promenadă.

— Îngerul ierbii? întreabă ea zâmbind şi suflând un norişor de fum.

— Îngerul care îndeplineşte dorinţe, îi răspund.

— Cu cinci minute în urmă, pe aici a trecut o fetiţă care-şi dorea o acadea, iar înaintea ei, un orb care-şi dorea să vadă. Ce pot eu să fac dacă din cauza ta am ajuns fumător de iarbă?

Reuşesc s-o fac să râdă. Adică efectul ierbii şi umorul meu reuşesc s-o facă să râdă. E fericită Akirov, şi eu sunt fericit împreună cu ea, pentru o clipă mă simt util umanităţii.

După ce terminăm de fumat, ea îmi mulţumeşte şi mă întreabă în ce direcţie merg, iar eu îmi dau seama că în timp ce am fumat, am mers împreună, îndepărtându-mă tot mai mult de bicicletă. Pentru o secundă, îmi trece prin minte s-o mint, dar apoi hotărăsc să-i spun adevărul. Îi mărturisesc că am bicicleta legată undeva în apropierea locului în care ne-am întâlnit şi că în timp ce am fumat şi am stat de vorbă, nici nu mi-am dat seama că ne-am îndepărtat atât de mult.

— Vii aici în fiecare zi? mă întreabă ea.

Încuviinţez.

— Şi tu?

— N-am de ales, răspunde ea, ridicând din umeri şi indicând spre sud, către Beth el Ghibor. Lucrez acolo.

Îi spun că vin pe promenadă direct de la serviciu, pentru a-mi fuma primul *joint*, la apus. O femeie mi-a spus odată că vederea apusului soarelui îţi deschide pur şi simplu inima, dar inima mea e închisă de foarte mult timp, aşa că vin în fiecare zi aici, în încercarea de a o deschide.

— Dar astăzi ai întârziat, îmi spune Akirov şi aruncă o privire spre ceasul de pe telefonul mobil.

— Astăzi am întârziat, recunosc eu, şi ce noroc! Altfel nu ne-am fi întâlnit.

— Iar dacă aş veni din nou mâine, la apusul soarelui, ai fi de acord să împarţi un nou *joint* cu mine? mă întreabă ea.

Aştept o secundă şi o privesc în ochi. Poate e ceva acolo, poate încearcă să se dea la mine. Dar observ că nu. O interesează doar iarba. Chiar şi când am oprit-o azi, nu m-a recunoscut decât după *joint*.

— Sigur, îi răspund, batem palma. Adevărul e că-i mai plăcut să fumezi cu cineva decât singur.

Sunt deja cinci zile de când eu şi Akirov fumăm împreună la apusul soarelui. Cinci zile, şi încă nu ştiu mai nimic despre ea. Ştiu că e vegetariană, dar că uneori mănâncă sushi, mai ştiu că vorbeşte bine engleza şi franceza, pentru că o turistă franţuzoaică enervantă ne-a abordat alaltăieri, iar ea i-a explicat într-o franceză fluentă cum se poate ajunge în port. Mai ştiu şi că e căsătorită, chiar dacă nu poartă verighetă, deoarece mi-a zis deja, în timpul uneia dintre primele noastre întâlniri, că soţul ei nu-i dă voie să fumeze iarbă, pentru că e ilegal şi pentru că-ţi face varză memoria pe termen scurt.

— Şi tu ce spui despre asta? am întrebat-o.

Voiam să vad dacă reuşesc să scot de la ea ceva nasol despre soţul ei.

— Eu n-am nici o problemă cu faptul că e ilegal, a zis ea, ridicând din umeri, iar faptul că-ţi face varză memoria pe termen scurt... pe bune? De parcă aş avea amintiri atât de frumoase pe care aş vrea să le păstrez în memoria de scurtă durată şi pe care m-aş teme că le-aş putea pierde.

Bun, asta a fost aproape o plângere. Cu toate astea, părea că ceva o apasă. Ceva despre care nu vorbeşte nici

măcar când fumează, iar lucrul ăsta îmi indică faptul că e o femeie puternică. Puternică şi care nu aruncă vina în toate direcţiile. Asta – şi întâmplarea de ieri, cu poliţistul ăla fascist.

Adevărul este că aceea a fost prima dată în viaţa mea când am fost abordat de un poliţist în timp ce fumam, iar ăsta care a venit la noi era unul care chiar îţi inspira frică. Scund, dar musculos, cu gâtul gros cât un stâlp de înaltă tensiune şi cu o cămaşă strâmtă pe piept, cu mâneci scurte. Mi-a îndesat legitimaţia sub nas şi m-a întrebat, pe un ton agresiv, ce anume fumez. Akirov, fără să-şi piardă cumpătul, mi-a luat ţigara din gură, a tras un fum şi, în timp ce i-l sufla drept în faţă, i-a răspuns Marlboro Light, după care a aruncat *jointul* peste balustradă, pe nisipul de pe plajă, apoi a scos din buzunar un pachet de Marlboro Light, şi-a aprins o ţigară şi a întins pachetul spre poliţist:

— Vrei?

— Ce-ţi imaginezi? a urlat el, îndepărtând mâna ei întinsă. Mă crezi retardat?

— Prefer să nu răspund, i-a răspuns ea cu un zâmbet drăgăstos, pentru că eu sunt un cetăţean care respectă legea şi ştiu că insultarea unui om al legii reprezintă o contravenţie.

— Actele de identitate! a urlat poliţistul. Arată-mi imediat actul de identitate!

Akirov şi-a scos din portmoneu carnetul de şofer, dându-i-l poliţistului împreună cu o carte de vizită.

— Păstreaz-o, a zis ea, sunt avocată. Iar tu, judecând după mutra pe care o ai, vei avea nevoie de asistenţă juridică mai devreme sau mai târziu, pentru că e doar o chestiune de timp până îţi vei ieşi din pepeni şi vei bate măr un palestinian.

— Ştiu eu firma voastră, a zis poliţistul, aruncând pe trotuar cartea de vizită, sunteţi în stare să-i apăraţi până şi pe cei mai mari nenorociţi, dacă au suficienţi bani.

— Aşa e, a încuviinţat Akirov, urmărind cu privirea cartea de vizită aruncată pe jos, dar uneori acceptăm să apărăm ticăloşi şi pro bono.

Avocatul n-a răspuns. S-a apropiat de balustradă şi a privit în jos, către nisipul plin de gunoaie. Se vedea pe faţa lui că se întreba dacă să coboare sau nu, în încercarea de a descoperi chiştocul nostru printre mucurile de ţigară aruncate pe plajă.

— Nu renunţa, a zis Akirov, dacă îl cauţi cu atenţie, îl găseşti în cel mult o oră. Şi apoi, dacă-l duci la criminalişti, poate vor reuşi chiar să-mi izoleze amprentele, după care poţi să te duci la superiorul tău şi să-i spui că vrei să deschizi un dosar de cercetare pentru un chiştoc de *joint*. Poate că nu-i chiar ca un dosar de crimă, dar totuşi...

— Ticăloaso! i-a aruncat poliţistul, iar Akirov a continuat imediat:

— Pe de altă parte, un om al legii care insultă un avocat – ei bine, asta reprezintă o infracţiune ceva mai serioasă, iar în timp ce rostea aceste cuvinte, mi-a făcut cu ochiul.

— Hai, fuga de-aici! ne-a aruncat poliţistul.

Eu făcusem deja un pas către bicicletă, dar Akirov m-a luat de mână şi m-a oprit.

— Fugi tu de-aici, Popeye! i-a zis ea, înainte să-ţi iau datele de identificare şi să te reclam la Interne.

Poliţistul ne-a aruncat o privire plină de ură, iar instinctele îmi spuneau să mă fac mic, dar palma lui Akirov, care era înfăşurată în jurul mâinii mele, îmi spunea să rămân pe loc. Avea palma umedă, şi aşa mi-am dat seama că era stresată. Dar nimic altceva nu-i trăda starea. Poliţistul a mai spus ceva printre dinţi, după care şi-a luat

tălpăşiţa, iar când se afla deja destul de departe, s-a aplecat şi a ridicat cartea de vizită.

— Tembelul, a zis ea încet, am risipit din cauza lui jumătate din ţigară. Apoi, cu un gest de expertă, a rupt o bucată din cartea de vizită şi a rulat-o, sub forma unui filtru. Mai ai marfă pentru una? a întrebat.

Şi aproape i-am răspuns că nu, dar că locuiesc aproape şi că putem da o fugă până acasă la mine, doar că ceva din ea m-a împiedicat să mint. Aşa că am mai rulat una chiar acolo, pe banca de pe promenadă. Cu o bucată din cartea ei de vizită transformată în filtru şi cu celelalte două treimi din ea, pe care scria Iris Kaisman, Avocat, în buzunarul meu.

Vinerea seara sunt acasă la mama. Vine şi Hagai, fratele meu mai mare, cu fiica lui, Noami. Încă din clipa în care intră pe uşă, îmi dau seama că sunt la un pas de ceartă. Nici nu e greu să te cerţi cu fratele meu. Face parte din rândul oamenilor care sunt siguri că le ştiu pe toate. E aşa de când s-a născut, iar tonele de bani pe care le-a făcut în industria *high-tech* n-au făcut decât să înrăutăţească situaţia. Nici măcar lovitura pe care a primit-o în urmă cu doi ani, când Sandy, mama lui Noami, a murit de cancer, n-a reuşit să-l vindece de asta. Noami are deja şaptesprezece ani, e frumoasă, înaltă, exact ca mama ei, şi, chiar dacă poartă aparat dentar, nu arată şi nu se poartă nici măcar o clipă ca o fetiţă. În timpul cinei ne povesteşte despre nu ştiu ce specie de meduză pitică nemuritoare. Meduza asta se dezvoltă, se împerechează, apoi devine din nou pui, iar ciclul ăsta se repetă la nesfârşit.

— Nu va muri niciodată, povesteşte Noami, iar entuziasmul şi aparatul dentar o fac să scuipe uşor pe mine şi pe Hagai. Gândiţi-vă la asta, dacă am reuşi să-i

studiem structura genetică, poate am putea fi capabili să trăim şi noi pentru totdeauna.

— Adevărul e că, îi spun eu zâmbind, mie mi se par suficienţi şi şaizeci, şaptezeci de ani.

Fratele meu ne informează imediat că Noami plănuieşte ca peste un an să plece la Stanford, să studieze biologia, iar mama zice imediat:

— Minunat! O să-i faci praf pe toţi!

— Ce-i minunat? sare Hagai. I-am zis să facă mai întâi armata, ca toată lumea, iar după ce termină cu asta, îi plătesc orice şcoală vrea.

— Asta nu se înscrie în opţiunile mele, se împotriveşte Noami, n-am ce căuta acolo.

— Cum adică n-ai ce căuta acolo? se înfierbântă Hagai. Vorbim despre serviciul militar, nu despre vreun nou magazin Zara. Nimeni nu face armata pentru că ar fi sau nu în trend. Crezi că eu am ce căuta la fisc? Nu, şi cu toate astea îmi plătesc taxele lună de lună. Nu-i aşa?

Hagai îmi aruncă o privire, aşteptându-se să intervin în discuţie de partea lui. Nu pentru că ar fi fost mereu fratele cel bun, căruia îi datorez asta. Nicidecum. Ci pentru că el are pur şi simplu dreptate.

— Nu se va întâmpla nimic dacă nu faci armata, îi spun eu lui Noami, lumea va avea mult mai mult de câştigat dacă cercetezi meduze decât dacă vei pregăti cafea pentru cine ştie ce ofiţer în călduri vreme de doi ani.

— Sigur că da, ascultă-l pe unchiul tău, a şuierat Hagai printre dinţi, un om care a ajuns cu adevărat departe în viaţă.

După masă, Hagai şi Noami pleacă, iar mama îmi mai pregăteşte o bucată de prăjitură şi mă întreabă dacă e totul bine şi dacă ies cu vreo fată, iar eu îi răspund că totul e bine, că cei de la şcoală sunt mulţumiţi de mine şi că mă întâlnesc cu o avocată. Nu o mint pe mama aproape

niciodată. Ea e singura care trebuie să mă ia aşa cum sunt, aşa că nu e nevoie, dar minciuna asta nu e pentru ea. E pentru mine. Pentru cele câteva clipe în care îmi imaginez că trăiesc o cu totul altă viaţă. În care mă încălzesc nopţile lângă trupul unei femei care nu e „divorţată, în căutarea unei relaţii fără complicaţii”, aşa cum am găsit pe un site de profil. Când ajung la uşă, mama îmi spune din nou:

— Ştii că Hagai nu crede ce spune.

Iar în timp ce mă îmbrăţişează, îmi îndeasă câteva bancnote în buzunarul blugilor. De fiecare dată când Hagai mă vorbeşte de rău, îmi dă câte două mii. Obiceiul ei a început să-mi dea senzaţia că parcă mi-aş fi făcut o slujbă din asta.

De la ea iau un taxi până la bomba de lângă casă, îmi cumpăr o sticlă de whisky ieftin, pe care etiopianul cu părul decolorat de la casă mi-o prezintă ca fiind venită direct din Scoţia, deşi eticheta e în limba rusă. Odată ajuns acasă, dau pe gât jumătate de sticlă. Apoi apare o tipă subţirică, de patruzeci şi şase de ani, pe care am cunoscut-o pe Tinder. Înainte să ne-o tragem, îmi zice că e important pentru ea să fie cinstită şi să-mi spună că e bolnavă de cancer şi că e probabil într-o fază terminală.

— Gata. Am spus-o. Dacă te sperie, nu e nevoie s-o facem.

— Cum adică să mă sperie? o întreb eu, iar când ajunge la orgasm urlă atât de tare, încât vecinul meu de la etajul al doilea coboară şi bate la uşă. După asta fumăm împreună o ţigară, una obişnuită, iar ea ia un taxi spre casă.

De obicei, duminicile sunt zilele pe care le urăsc cel mai tare. Dar asta nu dintotdeauna, ci doar de când am început să lucrez. Înainte să mă angajez la *afterschool*, timp de cinci ani n-am făcut nimic, iar în perioada aceea

uram toate zilele, fără excepţie. Adevărul e că, în cea mai mare parte a timpului, nici măcar nu le puteam distinge între ele. Când mă trezeam la amiază, mă uitam la ceas şi mă întrebam dacă îmi mai rămăsese oare ceva haşiş, sau iarbă, sau bani, sau unde îmi lăsasem telefonul mobil ori cheile. Aproape niciodată nu mă întrebam ce zi era, iar cu excepţia zilelor de vineri, când mergeam la mama, tot restul săptămânii părea un şir neîntrerupt de somn-trezire-mâncare-rahat-televizor şi câte o partidă de sex, din când în când. Serviciul mi-a rezolvat problema asta. A pus o limită între zile. Zilele de luni începeau cu ora de *darbouka* şi cu profesoara cea drăguţă, cu piercing în limbă, zilele de miercuri însemnau chiftele în sos tomat la cantină, mâncare pe care copiii o urau, dar care mie îmi aducea mereu aminte de bunica Geula. Şi zilele de joi, când jucam fotbal în curte, iar copiii mă priveau de parcă aş fi fost Ronaldo, şi nu doar un adult obosit, cu mintea unui copil de şapte ani. Şi mai erau şi zilele căcăcioase de duminică, cu programul seminazist impus de Maor, proprietarul *afterschool*-ului, înainte să dispară din vieţile noastre pentru încă o săptămână. Şi astea îmi căzeau întotdeauna prost după liniştea zilelor de sâmbătă. Doar că de data asta, pentru prima oară de când am început să lucrez, am aşteptat să vină ziua de duminică. Am aşteptat apusul, promenada, fumatul cu Akirov. Şi asta nu cu nerăbdarea şi speranţa că aş putea spune ceva care s-o facă să vină acasă la mine. Ci chiar cu dor. Dor faţă de o femeie pe care nici n-o cunoşteam. Iar asta era emoţionant, dar şi umilitor în acelaşi timp. Pentru că dorul ăsta nu făcea decât să scoată în evidenţă cât de insipidă era viaţa mea. Dar Akirov n-a apărut duminică. Am aşteptat-o până s-a lăsat întunericul, poate chiar până mai târziu. N-a venit nici luni, nici marţi. În timp ce-mi fumam *jointul* singur, încercam să mă conving că nu era decât o femeie cu care

fumasem de câteva ori pe promenadă, că nu-mi era logodnică şi nici nu-i donasem vreun rinichi sau ceva. Dar asta nu m-a ajutat cu nimic.

Miercuri, după ce copiii îşi termină de măcelărit chiftelele călduţe, îmi dau seama că Raviv nu e nicăieri. Nu-i număr niciodată, deşi Maor spune că trebuie s-o facem la fiecare oră. Dar când cineva lipseşte, de obicei îmi dau seama imediat, iar când îl întreb pe Yuri, el spune că a văzut câţiva copii mergând în spatele sălii de sport. Nu au voie să iasă din clasă fără permisiune şi, până când ajung la sală, mă gândesc la ce pedeapsă îi voi da lui Raviv, după care mi se face milă de el şi renunţ la pedeapsă. În spatele sălii de sport, în groapa cu nisip pentru sărituri în lungime, îl văd pe Raviv plângând, iar nu departe de el, pe Liam, cel mai rău copil din grupă, cu faţa îngropată în nisip, în timp ce un grăsan roşcat, pe care nu-l cunosc decât după faţă, îi cară pumni în spate. Pumni de copil: mai multă furie decât pricepere. Şi fără să ştiu cum s-a ajuns în această situaţie, în inima mea sunt de partea roşcatului. Îmi e de ajuns să aud cum îi vorbeşte Liam tatălui său atunci când vine să-l ia, ca să simt că mi-aş dori eu însumi să-i trag un pumn. Copilul ăsta nu vorbeşte, doar dă ordine, şi face asta în modul cel mai de rahat posibil. Fiecare a doua propoziţie pe care o rosteşte este despre cum îi va spune el mamei, sau învăţătoarei, sau directoarei. Roşcatul continuă să-l tăbăcească, iar eu ştiu că primul lucru pe care trebuie să-l fac acum este să fug la ei şi să-i despart. Faptul că au dispărut din clasă e vina mea, iar acum chiar voi da de necaz, mai ales că mama lui Liam face parte din consiliul părinţilor, însă în timp ce-l privesc pe roşcat căpăcindu-l bine, o voce dinăuntrul meu îmi spune să mai aştept puţin, până când va reuşi să-i dea o lovitură zdravănă. Săptămâna asta n-a fost una bună. N-a fost bună deloc. Cu toată aşteptarea aceea stânjenitoare

a sosirii lui Akirov. N-am încercat să duc acasă nici măcar o fată. Iar bătaia copiilor e toată distracţia din săptămâna asta plictisitoare, aşa că nu strică nimănui câteva clipe de distracţie. În timp ce mă gândesc la asta, roşcatul se ridică de pe spinarea lui Liam, dar exact în clipa în care îmi imaginez că totul s-a terminat, dă un pas în spate, apoi loveşte cu piciorul capul lui Liam, iar în timp ce încep să alerg către ei, îmi dau seama că Raviv m-a observat. M-a văzut urmărindu-i în tot acest timp, fără să intervin în nici un fel. Parcurg în alergare cei câţiva paşi care mă despart de copilul roşcat, atât din cauză că sunt stresat, cât şi pentru că vreau să-l păcălesc pe Raviv, care ar putea crede ulterior că s-a înşelat, că nu e posibil ca eu să fi stat şi deoparte, fără să fi intervenit, dar şi să fi alergat atât de repede, totul în acelaşi timp. Când ajung lângă roşcat, îl smucesc nu foarte tare, dar îndeajuns cât să-l îndepărtez de Liam, şi încep să strig la el:

— Ce faci? Eşti nebun?

Apoi mă aplec să verific în ce stare se află Liam, iar în tot timpul ăsta îl văd cu coada ochiului pe Raviv, urmărindu-mă. Lui Liam îi curge un firicel de sânge din buza superioară şi pare inconştient. Roşcatul stă în picioare lângă el şi se smiorcăie. Spune că Liam a trişat la nu ştiu ce joc, iar când i-a cerut să-i dea înapoi cardurile, Liam i-a răspuns că ochii lui au culoare de caca şi că tatăl lui e şomer. Din felul în care o spune, îmi dau seama că roşcatul nici măcar nu ştie ce înseamnă cuvântul „şomer”. Încerc să vorbesc cu Liam şi să-l trezesc cu blândeţe, dar el nu reacţionează, iar asta începe să mă streseze cu adevărat. Îi spun roşcatului panicat să nu se mişte şi fug la cişmea, să aduc puţină apă, să-i ud obrajii lui Liam, iar când mă întorc, îl aud de la depărtare pe Liam urlând:

— Ai terminat-o cu şcoala asta, ratatule! Mama mea va avea grijă de asta.

Liam stă în şezut pe pământ, ţinându-şi faţa în mâini, iar roşcatul, care stă în picioare lângă el, tremură tot şi aproape izbucneşte în lacrimi. Yuri îşi face apariţia pe neaşteptate. Am lăsat copiii singuri în clasă, iar unul dintre ei mi-a găsit bricheta în rucsac şi a dat foc pe hol unei fotografii a lui Ben Gurion. Yuri îmi expune întreaga întâmplare ca şi cum tocmai ar fi salvat un bebeluş dintr-o casă în flăcări. Stropesc faţa lui Liam cu apă. Acum pare că se simte bine, iar sângerarea parcă s-a oprit. Roşcatul continuă să plângă, dar nu-i acord atenţie. Toată atenţia mea e îndreptată către Raviv, care nu mă scapă nici o clipă din ochi, nici măcar după ce ne întoarcem în clasă. Îi telefonez tatălui lui Liam, care e topograf şi lucrează în cea mai mare parte a timpului de acasă, iar el ajunge la şcoală în cinci minute. Liam urlă la el că s-a mişcat prea încet şi-l ameninţă că-l va pârî mamei, după care îi povesteşte despre roşcat. Îşi împănează povestea cu tot felul de minciuni, spune că roşcatul l-a lovit în cap cu o piatră, dar nu intervin. Atâta timp cât nu se leagă de mine, prefer să-mi ţin gura. Apoi apare mama gemenelor înalte şi sprâncenate. Are accent argentinian, iar gemenele le-a făcut prin inseminare *in vitro* şi, judecând după felul în care arată, probabil a folosit sperma unui Neanderthal. În cele din urmă, eu şi Raviv rămânem singuri. Îi dau iPhone-ul meu să se joace, deşi nu fac niciodată asta, iar în timp ce el anihilează specii întregi dintr-un joc pe care l-am descărcat cu numai câteva zile în urmă, încerc să discut cu el despre cele întâmplate.

— Nu e bine că tu şi Liam aţi plecat din clasă fără permisiune, îi spun, dar cu multă blândeţe, ca o mamă bună, pentru a nu-l face să se simtă criticat, dar şi pentru a-l face să înţeleagă că ceva nu e în regulă.

— N-o să-i spun mamei tale, îi zic eu, dar vreau să-mi promiţi că nu mai faci niciodată asta.

Iar el, fără să ridice măcar ochii din telefon, îmi răspunde:

— Te-am văzut.

— Ce-ai văzut? îl întreb, ca şi cum n-aş fi înţeles despre ce vorbesc.

— Te-am văzut, zice din nou, te-am văzut în timp ce Gavri îl bătea pe Liam. Zâmbeai.

— Nu-i adevărat, îi spun eu, n-am zâmbit. Am alergat. Am alergat cât de repede am putut, ca să-i despart.

Dar Raviv nu mai e cu mine, e complet cufundat în joc. Trage cu lasere în tot ce mişcă. Când ajunge mama lui, nu-i atrag atenţia că a întârziat, aşa cum fac de obicei, ci îi spun doar:

— Ce copil drăgălaş aveţi. O minunăţie.

Exact lângă el, ca să audă.

În cele cinci minute cât îmi ia să ajung la promenadă, am deja două apeluri pierdute şi un mesaj SMS de la Maor. Mesajul e gol, nu are nici un conţinut. Ticălosului i-a fost mult prea lene să scrie ceva, dar a vrut să văd mesajul şi să-l sun înapoi. Mă întreb dacă să fumez întâi şi abia apoi să-l sun, sau dacă să-l sun înainte, şi abia apoi să fumez. Argumentul meu pro fumat este acela că va mai îndulci conversaţia cu Maori, va împacheta neplăcerea într-o peliculă de spumă şi folie cu bule de aer. Dar va trebui să fiu prompt şi prezent în interacţiunea cu el. Va trebui să răspund repede, poate chiar să inventez pe loc o minciună sau două. Optez pentru cea de-a doua variantă şi decid să-l sun treaz. Maor urlă în receptor. Îmi spune că a fost sunat de mama lui Liam, care l-a ameninţat că va convoca toţi părinţii şi va face tot ce-i stă în putere pentru a-l face să-şi piardă licenţa de funcţionare. Îi mai înşirase o listă de nereguli înregistrate pe parcursul anului şi-l ameninţase că va face totul public, inclusiv faptul că mâncarea de prânz era uneori servită rece. Maor îmi spune că dacă îşi pune în

aplicare ameninţările, toată povestea îl va costa aproximativ două sute de mii de şekeli, iar singurul vinovat sunt eu. Copilul ei nu va veni mâine, are comoţie cerebrală, iar Maor vrea ca eu să-i fac o vizită, înainte de a merge dimineaţă la serviciu, să-i duc ceva dulce sau o jucărie micuţă şi s-o conving pe mamă să-şi retragă plângerile. Toată conversaţia cu el e o nebunie. Repetă fiecare lucru de zece ori, iar eu mă plâng că nu sunt vinovat de nimic. Înainte să închidă telefonul, mă ameninţă din nou. Îmi spune că dacă într-adevăr îi vor retrage licenţa de funcţionare pentru un an, mă va da în judecată, iar eu îi spun să se liniştească, pentru că mă duc dimineaţă la ei acasă, s-o pup în fund pe mamă, aşa cum se cuvine. Până termin convorbirea, se duce naibii şi apusul. Stau şi mă holbez la întuneric, treaz luminat. În clipa în care soarele se scufundă în mare, nu mai rămâne nimic din locul ăsta, doar câţiva turişti urâţi şi o muzică de doi bani, de la restaurantele de pe plajă. Iar mâine va trebui să-mi pun ceasul să sune şi să mă trezesc devreme, ca să am timp să cumpăr un cadou pentru copilul pe care-l urăsc cel mai mult în lumea asta. Săptămâna asta a început prost şi a continuat din ce în ce mai rău.

— Credeam că pleci după ce apune soarele, o aud spunând şi îi simt – sau îmi imaginez că simt – respiraţia pe pielea gâtului meu.

— Apus, răsărit, te aştept încontinuu de duminică, îi răspund eu zâmbind, după care mă înfurii imediat pe mine însumi, pentru că în loc să spun ceva pozitiv, reuşesc să par şi plângăcios, şi utimul preş, totul într-o singură propoziţie.

— Îmi pare rău, zice Akirov, aşezându-se lângă mine, am avut o săptămână de coşmar la serviciu. Şi nu doar la serviciu, ci şi acasă.

Aş vrea s-o întreb ce s-a întâmplat, dar îmi dau seama că nu vrea să vorbească despre asta, pentru că n-ar face decât să mai adauge câteva grame de neplăcere întâlnirii noastre, aşa că în loc să sap după informaţii, scot *jointul*. După ce trag primul fum i-l întind ei, iar ea trage din ţigară ca o narcomană.

— De cinci zile mă gândesc la momentul ăsta, zice ea zâmbind, după care îmi dă ţigara înapoi.

Eu n-o iau.

— Fumează, îi spun, fumeaz-o pe toată.

Ea ezită preţ de o clipă, după care continuă să fumeze.

— O săptămână grea? o întreb.

Ea încuviinţează, strâmbând din nas. Nu-mi dau seama dacă îi curge nasul sau dacă se abţine să nu izbucnească în lacrimi.

— Nici eu n-am avut o săptămână prea bună, îi spun, e nesănătos pentru amândoi să nu ne întâlnim o perioadă atât de lungă. Ne face praf karma.

— Ascultă, îmi zice ea zâmbind, vreau să-ţi cer o favoare...

În timp ce rosteşte aceste cuvinte scotoceşte prin geantă, iar eu încerc să ghicesc ce ar vrea să-mi ceară.

— Vreau să te angajez, îmi spune, scoţându-şi portmoneul din geantă.

— Pe post de...? întreb eu zâmbind. De gardă de corp? De bonă pentru copil? De bucătar?

— N-am copii, zice ea, oftând. Nu mă prea omor după mâncare şi mă pricep destul de bine să-mi port de grijă singură. Vreau să te angajez să continui să faci exact ce faci acum: să vii în fiecare seară pe promenadă şi, dacă întârzii un pic, să mă aştepţi. Nu mult. Maximum o oră. Şi apoi să fumezi cu mine.

În timp ce vorbeşte, numără bancnotele pe care le-a scos din portmoneu.

— Uite, zice, întinzându-mi un pumn de bancnote de o sută, ai aici două mii. Două mii, pentru trei săptămâni. Ce zici?

— Ce zic? repet întrebarea ei ca să câştig timp. Zic că voi veni aici în fiecare zi, la apusul soarelui şi că să fumez împreună cu tine e mult mai frumos decât să fumez singur, aşa că e drăguţ din partea ta că vrei să mă plăteşti pentru faptul că stau puţin cu tine, atunci când ai timp pentru asta, câte un sfert de oră petrecut într-un mod atât de plăcut, pe promenadă, dar să primesc bani pentru că stau de vorbă cu un prieten...

— Dar tocmai asta e, spune ea, că noi nu suntem prieteni. Iar peste trei săptămâni voi dispărea de aici şi nu mă vei mai vedea niciodată. Aceste trei săptămâni vor fi cele mai dificile din viaţa mea. Iar ţigara asta pe care o împărţim amândoi mă va ajuta să trec mai uşor prin ele.

Mâna în care ţinea bancnotele era încă întinsă spre mine.

— Dacă vrei, îi spun eu, pot să-ţi cumpăr iarbă de banii ăştia. La cât de puţin fumezi tu, îţi ajunge o lună.

— Dar eu nu vreau să-mi cumperi, zice, eu vreau să fumez cu tine. Nu pot să duc acasă iarbă. I-am promis soţului meu că nu mai cumpăr.

— I-ai promis că nu mai fumezi, o corectez eu.

— Ştiu, zice ea şi izbucneşte în lacrimi, dar cu tine e altfel. Chiar dacă află, e ca şi cum te-aş fi întâlnit pe stradă, iar tu fumai, aşa că am fumat şi eu, nu e ca şi cum aş fi cumpărat...

Iau banii. Nu vreau să o văd plângând.

— Bine, *boss*, ne-am înţeles, îi spun, făcându-i cu ochiul. Dar ăştia două mii acoperă doar drogurile, sexul şi rock’n’roll-ul sunt extra.

Ea râde acum, iar râsetul şi plânsul se amestecă pe faţa ei. Nu ştiu prin ce trece, dar pare o adevărată dramă şi,

chiar dacă nu e nimic între noi, îmi doresc cu adevărat s-o ajut.

— Nu am decât o singură condiţie, adaug în timp ce îndes banii în buzunar, vreau să-mi spui de ce vei dispărea peste trei săptămâni. Când ai spus asta şi felul în care ai spus-o mi-au lăsat impresia că nu e vorba despre ceva plăcut. Iar în calitate de... angajat al tău, am dreptul să ştiu.

— Îţi voi spune, zice ea şi îşi trece palma peste faţă, îţi promit. Dar nu astăzi.

Deşteptătorul de pe telefonul mobil mă trezeşte la ora unsprezece. Mă spăl pe dinţi, mă bărbieresc şi pregătesc un *joint* pentru seară. Totul în mare viteză. Trebuie să apuc să cumpăr ceva pentru Liam şi să trec pe la el pe acasă, şi toate într-o oră şi jumătate doar. Norocul meu că locuieşte la doi paşi de şcoală. Mama lui mă întâmpină la uşă îmbrăcată într-un trening roz şi cu o mutră acră.

— Am venit să văd cum se mai simte Liam, îi spun şi mă străduiesc să pară că-mi pasă.

— Păcat că nu te-ai ocupat de asta ieri, înainte să fie bătut cu brutalitate, îmi răspunde cu vocea ei guturală şi hârâită. Încă nu reuşesc să înţeleg cum este posibil ca un copil să lipsească din clasă timp de aproape o oră, fără ca nimeni să observe asta.

Primul meu impuls e să-i spun că e mai uşor să ai grijă de copii educaţi, care-i respectă pe ceilalţi, decât de copii care mint şi aleargă încontinuu dintr-o parte în alta, dar îmi amintesc discuţia cu Maor, aşa că, în loc de asta, îi explic răbdător că ieri unul dintre copii a adus o brichetă la şcoală şi că a încercat să dea foc unor fotografii de pe coridor, iar pentru că am fost ocupat cu acest incident, mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că Liam lipsea.

— Vreau să ştiţi, stimată doamnă Rosner, că n-am dormit toată noaptea, gândindu-mă la cele întâmplate; a

fost o scăpare teribilă, pentru care vreau să-mi cer scuze personal.

— Nu de la mine trebuie să-ţi ceri scuze, zice ea pe un ton un pic mai puţin furios, nu eu sunt cea care a fost bătută până şi-a pierdut cunoştinţa şi nu eu îndur acum dureri în tot corpul. Lui Liam ar trebui să-i ceri scuze.

Mă duce la rahatul ăla mic, care stă întins în patul din dormitorul părinţilor, urmărind la televizor un serial japonez de desene animate, în care o echipă de extratereştri şi una de roboţi se înfruntă într-un meci de fotbal. Cu excepţia unei mici umflături la buză, pare în perfectă regulă.

— Liam, îi spune mama pe un ton didactic, ai vizitatori.

— Nu acum, zice el, fără a-şi desprinde ochii de la ecran, sunt în mijlocul acţiunii.

— Ţi-a adus un cadou, încearcă mama să-l îmbuneze. Space Lego.

— Urăsc Lego, zice Liam.

— Hei, Liam, intervin eu, am venit să văd cum te simţi.

— Am treabă, îmi zice el, fără să-şi ia ochii de la ecran. Ţi-au dat bon fiscal pentru Lego, să-l pot schimba?

Când mă conduce la uşă, mama lui Liam îmi mulţumeşte pentru vizită, după care îmi spune că urmează să vină a doua zi la şcoală, la o întâlnire cu directoarea şi cu Maor, şi că nu are de gând să treacă ceea ce s-a întâmplat cu vederea.

— Liam are trei fraţi mai mari, îmi spune ea cu patos, iar eu, ca părinte, n-am mai avut de-a face cu un incident atât de grav: un copil de şapte ani atacat cu pietre şi beţe, fără ca nimeni să intervină.

Îmi dau seama că ultimul lucru pe care ar trebui să-l fac ar fi s-o contrazic, aşa că mă grăbesc să-i dau dreptate. Îi spun că, dacă aş fi părinte, aş fi la fel de indignat ca ea.

— Aveţi un copil minunat, doamnă Rozner, îi spun înainte să ne luăm la revedere, şi, slavă Domnului, bine că a ieşit întreg din toată povestea asta. Iar asta e tot ce contează cu adevărat.

Când ajung pe casa scărilor, îi scriu un sms lui Maor, prin care îi spun că am fost şi că mama e încă supărată, dar că, până la şedinţa de mâine, probabil se va mai calma. El nu-mi răspunde, iar ăsta e semn bun. De fiecare dată când Maor îmi scrie sau îmi telefonează, e de rău.

La serviciu, ziua decurge bine, deşi atmosfera e tensionată. Fiecare părinte care vine să-şi ia copilul are câte ceva de spus: că e îngrijorat, că ceea ce s-a întâmplat nu e deloc în regulă. Nimeni nu mă învinuieşte, cu toţii se referă la programul de *afterschool* şi la şcoală. Mama gemenelor zice că în Portland, la numărul ăsta de copii, sunt angajaţi cel puţin doi supraveghetori, iar tatăl lui Noya, care e ofiţer în marină şi care vine mereu îmbrăcat în uniformă când o ia pe fetiţă, e de părere că toate problemele încep cu educaţia de acasă. Eu mă declar de acord cu toată lumea, încerc să par spăsit. Ştiu deja că la întâlnirea pe care o va găzdui Maor mâine vor fi grămezi de ţipete şi de acuzaţii, dar, după cum cunosc eu şcoala, nu se va întâmpla absolut nimic serios. L-au exmatriculat pe roşcat pentru câteva zile, iar dacă părinţii lui sunt slabi sau fraieri, l-ar putea exmatricula de tot, dar se pare că eu voi rămâne, asta dacă Raviv nu vorbeşte.

Raviv şi cu mine rămânem ultimii, ca de obicei. Îi spun că am descărcat un *update* la jocul care-i place şi-l întreb dacă vrea să se joace. El zâmbeşte şi întinde mâna după iPhone-ul meu. Înainte să i-l dau îi spun că-mi place faptul că se joacă, dar că lucrul ăsta trebuie să rămână secret, pentru că dacă le va povesti celorlalţi copii, îmi vor cere şi ei telefonul, iar eu nu-l pot da tuturor. Raviv se gândeşte puţin, după care încuviinţează dând din cap. În timp ce se

joacă, îl întreb dacă se pricepe la păstrat secrete. Nu-mi răspunde. Nu ştiu dacă face asta din cauza întrebării sau din cauză că este prea absorbit de joc. După câteva secunde, telefonul meu scoate un sunet fericit, semn că a trecut la un nivel superior.

— Bravo! îi spun. Te pricepi de minune.

— De ce zâmbeai când Liam era bătut? mă întreabă, fără să ridice privirea de la ecranul telefonului.

Acum este rândul meu să rămân puţin pe gânduri. Intuiţia îmi spune să scornesc o minciună. Intuiţia îmi spune mereu să scornesc o minciună. Dar, la fel cum am făcut şi cu Akirov, o ignor.

— Am făcut-o pentru că nu-mi place deloc de el, îi spun în cele din urmă. De multe ori a făcut lucruri rele, pentru care am crezut că merită pedepsit, dar de fiecare dată a ieşit cumva basma curată, iar când l-am văzut pe Gavri lovindu-l, deşi n-ar trebui să spun asta, m-am bucurat.

Raviv îşi desprinde privirea de la ecranul telefonului şi mă priveşte cu ochii lui mari – jocul continuă în gol şi aud cum personajul lui este eliminat, dar pare că asta nu-l interesează câtuşi de puţin.

— Ce a făcut? mă întreabă Raviv. Pentru ce lucruri credeai că merită pedepsit?

— Multe, îi răspund eu, dar cel mai tare mă supără faptul că-i umileşte pe copiii mai slabi.

Raviv îşi şterge nasul cu dosul palmei, fără să-şi ia ochii de la mine, şi spune:

— Dar nu doar el îi umileşte pe copiii mai slabi.

Deşi n-o zice, amândoi ştim că se referă la mine.

— Ai dreptate, încuviinţez eu, iar asta e îngrozitor.

— Şi atunci de ce o faci? mă întreabă.

Nu pare câtuşi de puţin furios, ci doar curios.

— Nu ştiu, îi răspund, ridicând din umeri, poate pentru că în cea mai mare a timpului mă simt eu însumi slab, iar atunci când umilesc pe cineva, mă simt ceva mai puternic.

Raviv dă din cap. Pare că mă înţelege.

Pe promenadă e frig şi bate un vânt îngrozitor. Cerul e deja negru şi arată ca şi cum în curând va izbucni o furtună. Îmi strâng mai bine geaca pe lângă corp şi o aştept pe Akirov. E prima mea zi ca angajat al ei. Întârzie, dar nu foarte mult. Poartă o căciulă de lână. De obicei nu-mi plac tipele care poartă căciuli, mi se pare mereu că seamănă cu nişte personaje din serialele pentru copii, dar ei îi stă chiar bine. Îi scoate în evidenţă verdele ochilor. Vântul bate mult prea tare ca să ne putem aprinde *jointul*, aşa că-i propun să găsim o scară de bloc. În timp ce fumăm împreună în scara de bloc decrepită a unei clădiri de pe Yarkon, începe să plouă, iar eu mă gândesc la bicicleta pe care am lăsat-o pe alee.

— Ce zi urâtă, zic eu, iar ea dă din cap în semn că da, ca şi cum şi ei i s-ar uda acum ceva lăsat în ploaie.

Îi povestesc despre ce mi s-a întâmplat peste zi. Toată povestea este despre Liam şi mama lui. Mă întreabă dacă îmi iubesc slujba. Tac preţ de câteva secunde, niciodată nu mi s-a mai pus întrebarea aceasta. Nu ştiu dacă aş putea folosi chiar verbul „a iubi”, îi răspund în cele din urmă, dar cu siguranţă o prefer unei slujbe în care aş avea de-a face cu adulţi. Poţi să iei o îmbucătură din sandviciul unui copil şi poţi să-l gâdili. Cu adulţii e mai complicat. Ea scoate din geantă un sandvici învelit în hârtie.

— Vrei? mă întreabă, l-am pregătit de dimineaţă. Ăsta e cu ton.

Îi spun că nu mi-e foame şi o întreb dacă n-o pot gâdila în schimb. Ea zâmbeşte.

— Crezi că vei fi concediat? mă întreabă, după care muşcă direct din sandvici.

— Nu ştiu, îi răspund, voi afla după întâlnirea de mâine a lui Maor.

— Mie mi-e foarte greu cu copiii, zice ea. Nu pentru că nu mi-ar plăcea, dar pur şi simplu nu ştiu cum să mă port cu ei. Din ziua în care ne-am cunoscut, Oded vorbeşte încontinuu despre copii, iar eu nu fac decât să încerc să trag de timp.

O întreb dacă Oded e soţul ei şi îi atrag atenţia că până acum, când s-a referit la el, l-a numit doar „soţul meu” şi că acum e prima oară când îi spune pe nume.

— Poate pentru că în perioada asta sunt ceva mai puţin sigură că e soţul meu.

— Cum adică? o întreb.

— E complicat, zice ea, după care adaugă: Crezi că va mai ploua mult?

Îi aduc aminte că mi-a promis că-mi spune de ce va dispărea, iar ea încuviinţează şi mă asigură că-şi va ţine promisiunea, dar nu azi.

— Sper ca lucrurile să meargă bine mâine, să nu fii concediat, îmi zice, iar cu o clipă înainte să iasă în ploaie, îmi dă un sărut pe obraz şi îmi urează un sfârşit de săptămână plăcut. Rămân singur în casa scărilor, mă gândesc la Raviv, la întâlnirea de mâine, la Oded, soţul ei, care e deja mai puţin soţ al ei, şi la sărutul pe care mi l-a dat, un sărut prietenesc, cu miros de ton. Ploaia de afară se înteţeşte, iar când mă satur de aşteptat, ies.

A doua zi mă trezesc abia la ora patru. În zilele în care nu lucrez, nu-mi pun ceasul să sune. Când deschid telefonul, văd un mesaj de la mama, care îmi spune că vom lua cina doar noi doi diseară, pentru că fratele meu a plecat în weekend într-o excursie cu o femeie pe care a cunoscut-o la serviciu. La finalul mesajului adăugase trei semne de exclamare, ca o puştoiacă de şaisprezece ani. Visează la ziua în care fratele meu se va recăsători. Într-un

fel sau altul, a reuşit să se convingă că toată amărăciunea şi toată furia pe care Hagai o varsă încontinuu asupra noastră îşi are rădăcinile în singurătate şi că în momentul în care va găsi o femeie capabilă să-l suporte, se va transforma într-un prinţ. Sub sms-ul ei se mai află unul fără text, de la Maor. Încerc să-i dau telefon, dar mobilul lui e închis, aşa că-i trimit un mesaj.

Mama pregăteşte o cină mai bogată decât de obicei – patru feluri de mâncare şi o prăjitură cu foi, pe care a pregătit-o după o reţetă luată de pe internet. E fericită pentru Hagai, iar fericirea ei e contagioasă. Beau mult vin şi povestim despre tata, dar poveşti vesele şi poveşti de dor. Mama îmi spune că mereu a sperat să trăiască îndeajuns de mult încât să-şi vadă nepoţii şi că deşi e deja bunică, visul ei e să mă vadă şi pe mine tată. Apoi mă întreabă ce mai face prietena mea, avocata, iar eu îi răspund că e bine şi că lui Iris chiar îi plac copiii, dar că, la fel ca mine, se teme că n-ar şti cum să se poarte cu ei.

— Eu nu mă grăbesc nicăieri, zice mama zâmbind, te-am aşteptat deja atât de mult, încât nu mă deranjează să mai aştept puţin.

Sâmbătă plouă toată ziua. Stau învelit în plapumă, fumez *joint* după *joint* tot ce mi-a mai rămas din iarba de rahat pe care mi-a vândut-o Avri în urmă cu o lună şi mă uit la filme horror. Maor mă sună după-amiaza. Îmi spune că întâlnirea n-a mers deloc bine.

— I-ai spus lui Rozner că nu ştiu ce copil a adus de acasă o brichetă şi că a făcut tâmpenii la şcoală şi de aceea nu ţi-ai dat seama că Liam a dispărut, îmi aruncă el. De ce? A vorbit despre asta la întâlnire, iar directoarea s-a luat de Yuri şi a început să facă cercetări. Copilul a zis că bricheta era a ta, iar Yuri i-a spus directoarei că el a stins focul. Pe scurt, ai fost prins cu minciuna.

Tace o clipă, aşteptând ca eu să spun ceva în apărarea mea. Şi eu tac, nu am ce să spun şi nici nu am putere să mă apăr.

— Rozner şi directoarea au luat foc, iar în afară de asta, a ieşit la iveală faptul că Gavri, roşcatul bătăuş... bunicu-său e nu ştiu ce mă-sa prin Ministerul Ecucaţiei, aşa că nu poate fi exmatriculat, iar Rozner, care a venit încinsă de tot la şedinţă, vrea sânge. Ca să n-o mai lungesc, i-am spus că vei zbura. Aşa că mâine să nu mai vii. Sună-mă la începutul lui martie, să-ţi las la secretariat un cec cu salariul pentru februarie. Şi, omule, data viitoare când mai minţi – foloseşte-ţi capul. Salutare.

Maor îmi închide telefonul în nas, dar n-am nici o problemă cu asta. Oricum n-aveam nimic de spus la despărţirea de slujba asta, nu e ca şi cum ai simţi nevoia să ţii un toast în momentul în care eşti pus pe liber. Mâine, îmi spun, voi merge să-mi caut alt serviciu. Poate ca barman. Mi se potriveşte mult mai bine programul de noapte, iar alcoolul gratis e la fel de bun precum chiftelele în sos tomat. E umilitor să fii concediat, asta e clar. Nu e niciodată plăcut ca cineva să-ţi spună că nu eşti suficient de bun. Dar slujba asta, plătită cu două mii opt sute de şekeli pe lună, n-ar fi fost oricum una pe care s-o păstrez prea mult timp. Mă întreb dacă vreunul dintre copii îmi va simţi lipsa duminică.

La trei dimineaţa, Avri îmi dă mesaj „Treaz?”, de parcă i-aş fi partener. Îmi spune la telefon că un prieten de-ai lui a sosit noaptea asta din Amsterdam şi a adus cu el ceva bun de tot.

— Marfă a-ntâia, îmi zice plin de entuziasm, chiar acum a căcat-o. Vrei să-ţi aduc şi ţie ceva?

La patru e deja la mine, iar eu iau ce mi-a mai rămas din cele două mii de la Akirov şi cumpăr opt grame. Avri îmi zice că mărfii i se spune *pineapple crush* şi că numele vine

de la faptul că, dacă fumezi îndeajuns de mult, eşti în stare să te îndrăgosteşti şi de un ananas. După discursul lui însufleţit, fumăm amândoi un *joint*, iar eu nu mă îndrăgostesc de nimic, doar zbor departe, departe de tot, printre gânduri: mintea îmi zboară la Raviv, la ticălosul de Liam, la mama lui Liam, îmbrăcată în treningul ei roz, care cu siguranţă nu l-a născut pe Liam, ci l-a căcat, exact la fel cum prietenul lui Avri a căcat pentru noi *pineapple crush*, după care mă mai gândesc puţin la Raviv, dar mai ales la Akirov şi la Oded, soţul care e mai puţin soţ al ei, şi la cum e ea, în momentul ăsta, singura rază de lumină din viaţa mea, dar şi la cum m-a asigurat că va dispărea. Marfa e aşa de puternică, încât nici măcar nu-mi dau seama când pleacă Avri şi la câtăva vreme după ce maşina de gunoi termină curăţenia pe strada noastră, adorm.

Mă trezesc exact la timp pentru a mai apuca să-mi fac un duş, să rulez o ţigară şi să ajung pe promenadă. Ploaia şi vântul au încetat, iar în seara asta pare că va fi în sfârşit un apus adevărat. Când ajung la bancă, Akirov e deja acolo. A plecat de la serviciu mai repede astăzi. Prima întrebare pe care mi-o pune e despre Maor şi despre întâlnirea de vineri, iar eu îi răspund că am fost concediat şi că poate e mai bine aşa.

— Acum ai rămas singura mea angajatoare, îi spun, în timp ce scot *jointul* din pachetul de Noblesse, iar din cauza asta am început să tratez afacerea cât se poate de serios: Uite ce apus ţi-am pregătit astăzi!

Apusul e cu adevărat frumos, iar Akirov tace, ca şi cum ar căuta un răspuns potrivit, dar nu reuşeşte să-l găsească. Îi mai spun că nu doar apusul e premium în seara asta, ci şi marfa, şi îi povestesc despre Avri şi despre *pineapple crush*, dar sar peste partea cu rahatul. Adevărul e că sunt douăzeci de ani de când fumez, dar n-am avut niciodată marfă aşa de bună. După câteva fumuri, zbori

pur şi simplu. Rămânem pe bancă şi după ce apune soarele, iar eu îi aduc aminte că a promis să-mi spună din ce motiv va dispărea. Mă priveşte cu ochii ei verzi şi inteligenţi. E praf, dar continuă să mă privească. Zâmbeşte trist şi-mi spune că şi ea are de gând să renunţe la locul ei de muncă, şi pentru ea lucrurile se vor sfârşi rău. Firma ei reprezintă în faţa legii mai multe familii care au legătură cu lumea crimei organizate, iar în privinţa uneia dintre ele s-a ajuns la mult mai mult de atât, aşa încât firma îi ajuta să facă operaţiuni de spălare a banilor. E vorba despre milioane şi de multe persoane implicate. Nu şi ea. Ea descoperise totul din întâmplare, iar ca o proastă, denunţase totul la poliţie. Când făcuse asta, nu-şi dăduse seama de amploarea afacerii. Crezuse că operaţiunea de spălare a banilor era una singulară, în care era implicat doar unul dintre parteneri. Dar când a ieşit la iveală faptul că afacerea era una cât se poate de serioasă, era deja prea târziu, nu mai avea de ales. Acum e martor oficial al statului. Merge la serviciu ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ascultă şi adună informaţii, iar peste puţin timp, când toată povestea va sări în aer, ea nu va mai fi aici, o vor plasa într-un program special pentru protecţia martorilor, îi vor da o identitate falsă şi o vor trimite în străinătate. Nici măcar ea nu ştie unde anume.

— Oded mi-a spus ieri că nu vine cu mine, îmi zice pe un ton care vrea să pară liniştit, e foarte legat de familia lui şi nu vrea să plece.

— Vin eu cu tine, îi spun şi o iau de mână, vin cu tine oriunde te-ai duce. Iubesc surprizele.

— Treaba e cu adevărat serioasă, zice ea râzând.

— Aşa e, îi răspund eu, dar, fără legătură cu asta, aş fi fericit să vin. Eşti singura mea angajatoare aici, iar după ce vei pleca, se va termina şi cu asta, iar un loc nou, un nou început ar putea să mi se potrivească de minune.

Imaginează-ţi că ne trimit pe o insulă tropicală. În fiecare dimineaţă mă caţăr într-un copac, îţi culeg şi-ţi sparg o nucă de cocos.

— Tu eşti chiar entuziasmat, zice ea, continuând să râdă, păcat că nu putem face schimb de locuri.

— Dar eu nu vreau să fac schimb de locuri, îi spun şi simt cum mi se pune un nod în gât, te doresc.

Ea îşi muşcă buza de jos şi dă din cap, dar nu ca şi cum ar spune, „da, ştiu”, ci mai curând „da, şi eu te doresc”. Şi urmează acel moment lung, în care lumea întreagă se dă la o parte, lăsându-ne loc să ne sărutăm. Dar eu sunt prea fumat ca s-o sărut pur şi simplu. Creierul meu e prea ocupat să-şi imagineze cum am fi amândoi împreună, într-un alt loc, cu nume diferite.

Clipa asta se termină mult mai repede decât mi-aş fi imaginat. Ea se ridică în picioare, îmi trimite un zâmbet ciudat, apoi îmi spune că a venit în seara asta să-şi ia la revedere, pentru că planurile s-au schimbat; o vor lua de acasă în seara asta, la ora zece, iar până atunci trebuie să-şi ia la revedere şi de la soţul ei şi de la sora ei, care nu ştie încă nimic despre toate astea. Mă ridic şi eu, încă încerc să-mi dau seama cum de am lăsat momentul să-mi scape, în timp ce ea mă îmbrăţişează ca şi cum nu s-ar întâmpla nimic, o îmbrăţişare ca între americani, spunându-mi că sunt un om deosebit, adică exact ce spun toate fetele care nu vor să se culce cu mine.

— Să nu spui nimănui despre asta, bine? îmi zice în timp ce încearcă să oprească un taxi. Nici măcar după ce totul va fi făcut public. Îmi promiţi? Nu mi-ar face decât rău. La fel şi ţie.

Mă grăbesc să încuviinţez, iar într-o secundă, ea a dispărut deja.

Pe drum spre casă, pe bicicletă, efectul ţigării e încă foarte puternic, şi toate farurile maşinilor, şi toate luminile,

şi toate claxoanele se amestecă în capul meu, ca pe un ring de dans uriaş. Tot oraşul din jurul meu pare fericit, mult prea fericit. Mi se face foame şi mă opresc pe strada Nordau, la standul tipului cu falafel yemenit. Mâine, Akirov va începe o viaţă nouă într-un loc îndepărtat, fără soţul ei şi cu un alt nume. Mi se pare ca începutul, sau poate ca sfârşitul unei poveşti. Cred că îi va fi bine acolo, oriunde s-ar afla locul acela, chiar dacă nu va fi cu mine. Altcineva îi va culege nucile de cocos în locul meu. Sau poate că şi le va culege singură. Oriunde ar trimite-o – sper că e un loc cu mult soare. De fiecare dată când îi întindeam *jointul*, iar mâinile noastre se atingeau, degetele ei erau reci.

Evoluţia unei despărţiri

La început am fost o celulă. Apoi o amibă, apoi un peşte, iar după o perioadă lungă şi frustrantă, ne-am transformat în şopârlă. În perioada aceea, ne aducem aminte, pământul era moale şi instabil sub picioarele noastre, aşa că ne-am căţărat în copaci. Acolo sus, printre crengi, ne simţeam în siguranţă. La un moment dat ne-am dat din nou jos pe pământ şi am început să mergem în două picioare şi să vorbim, iar din clipa în care am început să vorbim, pur şi simplu nu ne-am mai putut opri. După asta ne-am uitat o grămadă la televizor, asta a fost o perioadă fantastică. Râdeam, de cele mai multe ori în situaţii nepotrivite. Oamenii ne priveau şi întrebau „Ce-i aşa de amuzant?”, dar nici măcar nu ne oboseam să le

răspundem, atât de puţin ne păsa. Ne-am promis c-o să ne găsim o slujbă care să ne placă, iar când asta n-a mers, am căutat o slujbă pe care să n-o urâm şi ne-am simţit norocoşi, apoi nenorocoşi, apoi iar norocoşi. Şi deodată părinţii noştri erau pe moarte. După care au murit. Şi, cu o secundă înainte să plece, le-am strâns mâinile tare de tot şi le-am spus că-i iertăm pentru tot. Dar pentru absolut tot! Vocea noastră era gâtuită când am rostit aceste cuvinte, pentru că nu ştiam dacă spunem adevărul şi ne temeam ca nu cumva ei să-şi dea seama de asta. Şi la mai puţin de un an după ce s-a întâmplat asta, ni s-a născut un copil, şi el se căţăra în copaci şi se simţea în siguranţă acolo, printre crengi, şi el a coborât la un moment dat de acolo şi s-a dus la universitate. Şi atunci am rămas singuri şi a început să ni se facă frig. Dar nu ca atunci, demult de tot, când ne ascundeam în peşteri şi ne uitam la dinozauri cum mor îngheţaţi, dar destul de frig totuşi. Apoi ne-am înscris la un curs de actorie, deoarece prietenii noştri ne-au spus că ne-ar face bine. Am primit nişte exerciţii de improvizaţie, şi în primul dintre ele ne-am otrăvit unul pe celălalt, iar în următorul ne-am înşelat unul pe celălalt, pentru ca în cel de-al treilea, instructorul, care vorbea engleza cu un accent pronunţat, să ne spună „OK, acum faceţi schimb de parteneri”. Şi deodată, în numai o secundă, nu mai eram noi, eram doar eu. Iar femeia care era acum noua mea parteneră mi-a spus:

— Hai să facem un exerciţiu de improvizaţie, în care tu eşti un bebeluş pe care-l nasc, pe care-l alăptez şi pe care-l protejez de toate relele.

Şi eu am răspuns:

— Sigur. De ce nu?

Şi chiar în clipa în care ea mă aducea pe lume, mă alăpta şi mă proteja de toate relele, a expirat timpul, iar instructorul cu accent bizar ne-a întrebat dacă exerciţiul

ne-a actualizat amintiri din prima perioadă a vieţii, şi eu i-am răspuns că nu, deoarece nu voiam să-i mărturisesc că exerciţiul îmi adusese în conştiinţă amintiri vechi de milioane de ani, de dinainte să fi ieşit din apa primordială. Mai târziu, acasă, ne-am certat dintr-un motiv neînsemnat, şi a fost cea mai puternică ceartă pe care am avut-o de când am fost creaţi şi până în prezent. Am urlat, şi am plâns, şi am spart obiecte despre care, dacă ne-ar fi întrebat cineva cu o zi înainte, i-am fi spus că sunt indestructibile. Aşa că ne-am luat lucrurile şi le-am pus în valize, iar ceea ce nu a încăput în valize am înghesuit în sacoşe de plastic de la supermarket şi am târât totul după noi, ca nişte oameni ai străzii, către casa prietenului nostru, un tip atât de sănătos, care ne-a întins un cearşaf pe canapeaua pluşată din salon. Şi prietenul ne-a spus că poate totul pare acum sfârşitul lumii, dar că până mâine vor dispărea şi umilinţa, şi furia, iar lucrurile vor părea cu totul altfel. Iar eu i-am spus că nu, pentru că ceva s-a rupt acolo, ceva a fost zdrobit şi nu mai poate fi vindecat sau reparat. Prietenul şi-a aprins o ţigară lungă şi subţire şi a zis:

— OK, cum spui tu. Dar, fără nici o legătură, spune-mi de ce vorbeşti tot mereu la plural?

Iar în loc să-i răspund, am privit în jurul meu şi am observat că sunt absolut, dar absolut singur.

ETGAR KERET

HAIDE, ZBOARĂ ODATĂ

Traducere din ebraică
de Ioana Petridean